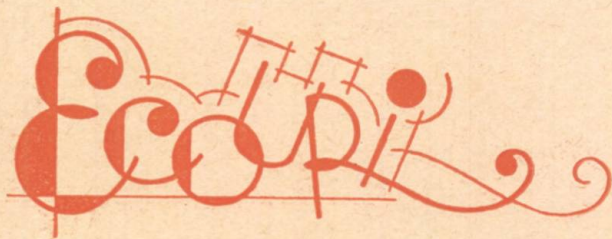

Amicul Tinerimii

BIBLIOTECA UNIVERSITĂȚII IAȘI

WM 1. 16 MART. 1936

— Cei 30 de arginți plătiți lui Iuda ar valora astăzi 110 franci-aur.

— După războiul mondial, Japonia s'a ocupat în de aproape de refacerea imperiului, așa că astăzi poate dispune în orice moment de 7 milioane soldați. Rusia în schimb dispune de 18 milioane. Rămâne să vedem calitatea acestor cantități....

— Mussolini a făcut apel și la sentimentul patriotic al tuturor femeilor din Italia. Neputându-le cere prea mult, le-a solicitat bijuterii pentru Vistieria Statului. El contează mai ales pe inele lor de logodnă....

— Liceul Carol I-ii din Craiova și-a sărbătorit 50 de ani de existență.

— În Italia sunt peste 40.000 de familii cu mai mult de 10 copii.

— Franța a pierdut în cursul războiului mondial 560 de scriitori.

— Un vas de război costă 3 miliarde. Și să zici că o torpilă îl poate scufunda!

— Sorbona era la început o casă de ajutor unde studenții în teologie găseau adăpost și mâncare. A fost fondată în 1257 de către Robert de Sorbona, maestru în teologie și duhovnic al sfântului Ludovic.

— Biblia este singura carte din lume care rămâne în continuu sub presă.

— La Paris există un restaurant unde o masă, pentru o singură persoană, costă 8.000 de lei. Acolo probabil că fărâmurile nu se aruncă!

— În 1867, Statele Unite au plătit Rusiei, pentru un petec de pământ părăsit, numit Alasca, 7 milioane de dolari. Astăzi, minele din acest ținut produc pentru 18 milioane dolari aur pe an.

— În muzeul Luvru din Paris există o hartă geografică de dimensiuni gigantice: fondul este construit din iaspis, orașele sunt marcate cu pietre prețioase și numele lor scrise cu litere de aur. Niște fâșii poleite cu platină reprezintă râurile.

— Viermele de mătase și albina, sunt singurele insecte domestice.

— Cu ocazia unei serbări organizate în onoarea lui Mahatma Gandhi, șeful național al Hindușilor a ascultat timp de trei ore neîntrerupte pe mai mulți oratori ce-i făceau elogii în fața poporului care-l adora. După toate aceste discursuri, s'a ridicat și el, și foarte modest a declarat că, India nu-i datorează nimic, ci ea va datora mult unui om, mai târziu, care om este Isus, Cel din Evanghelie.

— Cimitirele din jurul Verdunului adăpostesc cadavrele a 1.200.000 soldați Francezi și Germani.

— În Statele Unite sunt cerșetori cari vin să cerșească cu automobilul! Ei își lasă mașina la poartă și merg prin familii sau pe la instituții să ceară de pomană pentru ca să-și poată cumpăra... benzina pentru mașină.

— Dacă toți orbii din lume ar fi adunați la un loc, ar forma un oraș tot atât de mare ca și Parisul. Cei mai mulți orbi sunt prin China, Turcia, Arabia, Egipt, Uganda, insulele Filipine și India.

— În Statele Unite sunt peste 26.000 de cinematografe care distrează, pe săptămână, un număr aproximativ de 130 milioane de spectatori, adică aproape 20 milioane pe zi. Incesările se ridică la mai mult de 550 milioane dolari pe an. Biata criză, fuge!

— Fondatorul celor cinci premii Nobel, celebrul chimist suedez Alfred Nobel, mort acum 38 de ani la San Remo, a fost inventatorul dinamitei.

— Distanța dintre locul cel mai adânc din fundul mării și cel mai înalt vârf de munte, este de 18 km 825.

— În Elveția sunt 1484 de lacuri, dintre cari 1358 în regiunile Alpilor. În plus, mai sunt peste 13.000 de eleșteuri.

— Pe 70% din suprafața pământului nu cade zăpadă.

— În Italia, societatea Biblică a vândut anul acesta 2.300 de Biblii mai puțin decât anul trecut, însă în Etiopia 9.291 mai mult.

— Membrii Camerei Comunelor din Londra își scot pălăria ori de câte ori intră sau ies din sală, când pronunță un discurs sau când iau cuvântul, într'un cuvânt când sunt în picioare. Atâta timp cât stau jos, ei țin pălăria pe cap.

— Pe aerodromul din Berlin s'a făcut o experiență interesantă. Un parașutist, având cu el un aparat mic de t. f. f., și-a dat drumul dela o înălțime de 1.000 metri. În tot timpul coboririi și-a transmis impresiile.

Director: M. MANEA

Redactor: P. P. PAULINI Fiul

Redacția și Administrația, București 4, Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu, 116. Tel. 3-45-61.

AMICUL TINERIMII, revistă bimestrială.
Anul IV, No. 1/936. Abon. pe un an lei 48.
un număr lei 8. Tip. și Edit. „C. E.” Bucu-
rești 4, Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu, 116.

Amicul Tinerimii

educație, morală, știință, literatură, artă, distracție

fele 2138

Expressul timpului

Cât de repede fuge timpul! De câte ori, cu ocazia vreunui eveniment, uităm totul, și ne adâncim cu gândul în trecut. Un trecut mai depărtat pentru cei bătrâni, mai apropiat pentru cei tineri, însă, și pentru unii și pentru alții, presărat cu atâtea amintiri ce ne măgulesc ori ne îngrozesc, ce ne bucură ori ne întristează. Astfel de popasuri — din goana cu care fugim spre eternitate — facem în fiecare ajun sau primă zi de Anul Nou.

Ultima zi a anului strecurat ne obligă să aruncăm o privire înapoi, spre a face socoteala evenimentelor întâmplate în viața noastră sau în Istoria Lumii. În prima zi a anului ce va veni, suntem îndrituiți să medităm la evenimentele neîntâmpinate și la surprizele ce se vor desfășura treptat de pe mosorul timpului.

Timpul! Ce cu vânt magic. Ce este timpul? Un învățat spunea că este „durata mărginită, în opoziție cu eternitatea“. Il putem compara cu un tren express, cu un avion, cu o aeronavă, sau cu un fir lung de ață, care se deapănă de pe fus, înfășurându-se pe ghemul veșniciei. Il mai putem compara și cu un fluviu, care curge când lin, când furios sau

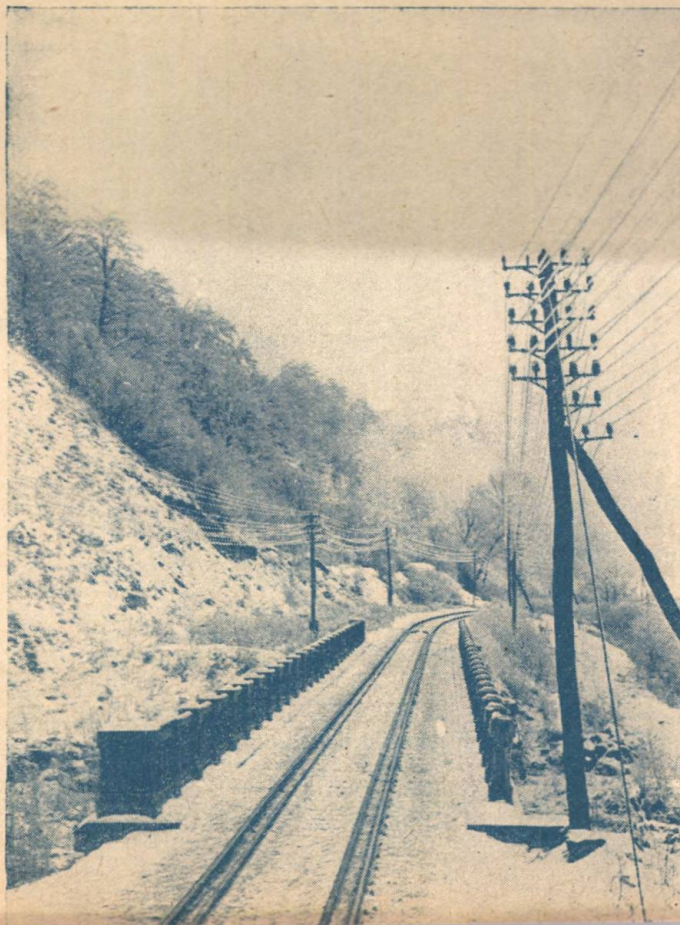
furtunos și care nu se oprește niciodată. Și noi am călătorit alte 365 de zile pe oceanul vieții. După multe și felurite întâmplări am ajuns la granița unui alt an: 1936! Ce ne va aduce între cutele mantiei sale? Bucurie? Nenorocire? Mister!

Trecutul îl cunoaștem, prezentul este tot al nostru, în fața viitorului însă, trebuie să închidem ochii. Și poate spre binele nostru, căci ce-ar fi să știm dinainte ce ni se va întâmpla?

În Strassburg exista odată un orologiu cu inscripția „Nu știți când va veni stăpânul casei“. În orașul Nürnberg se afla de asemenea cândva un ceas pe al cărui cadran, care indica orele, se aflau înscrise cuvintele: „Una din ele (ore) va fi cea din urmă“. Pe frontispiciul primăriei din Minden, între cifrele cari arată orele se poate citi: „Toate lovesc, cea din urmă ucide!“

Aceste inscripții celebre concretizează minunat noțiunea de viitor. Ne aduc aminte de vremelnicia vieții și de durata mărginită a existenței noastre. De timpul scurt și nesigur pe care-l avem în fața noastră și mai ales de clipa atât de temută fiecărui muritor... Ați fost pus vreodată în fața acestei clipe, sau numai la un pas distanță? Cum v'a găsit? Dacă surpriza s'ar repeta, și de data aceasta pentru ultima oară, credeți că ați fi împăcat cu Dumnezeu? 1936 poate fi pentru tine, iubite Cetitor, ca și pentru noi, încă un an de grație, dar știți voi oare să-i împletim zilele?

Red.

General Dr. Vet. P. Stavrescu
Membru al Academiei Veterinare Franceze.

DUMNEZEU

în opera lui Voltaire

Voltaire, pe nume bun „Al Mariei Francisc Arouet“, a fost un geniu literar al Franței. El a trăit prin secolul al XVIII-lea.

Voltaire a fost pe vremea sa un răsfățat al Europei și un răzgâiat al Curții regale din Paris, dar un persecutat de clerul catolic. O dovadă netăgăduită despre cum îl considerau pe Voltaire demnitarul bisericii catolice, găsim în chiar publicațiile școlare pe care călugării, profesori de literatură înaltă, le puneau în mâinile liceenilor pe la începutul secolului al XIX-lea. Astfel, pe timpul împăratului Napoleon I, se predă în liceele din Franța un „Curs de literatură franceză“ întocmit de un autor numit M. De Lévizac, imprimat la Paris în anul 1807, unde citim:

„Voltaire, încă din primii săi ani de școală, se arăta a deveni un geniu. Studiile și le-a făcut la liceul Ludovic cel Mare, sub direcția Preotului Porée, și au fost scânteietoare. Încă de pe la etatea de 12 ani, ceea ce scria el nu ziceai că e lucru de copil. Imediat ce termină liceul, Voltaire fu primit în societatea mare a ducelui de Sully, în a starețului de Vendome, în a Mareșalului de Villard. A fost închis în temnița Bastiliei însă, acuzat fiind că el e autorul unei cărți „Filipicele“. Felul său de a gândi asupra religiei, îl obligă să fugă din Franța în Anglia, unde însă regele Gheorghe I-iu și mai ales prințesa de Galles l-au umplut cu tot felul de daruri și de subscripții. Imbogătit în Anglia, s'a înapoiat la Paris.

„La Paris, cum se întoarse, i se arseră de chiar mâna călăului operele sale „Scrisori filozofice“, iar pe el îl condamnă autorita-

tea cenzurii să meargă la închisoare. Fu apoi invitat în Prusia la curtea regelui Frederic, unde i se conferi titlul de șambelan și i se dete o pensie considerabilă.

Bust al lui Voltaire
de Houdon

Luvru.

foto Giraudon.

„Ce nenorocire“, adaogă autorul cărții de literatură franceză, „că Voltaire a murdărit cea mai mare parte din scrierile sale geniale atacând religia, până acolo că operele sale nu trebuiesc citite de cât de oameni cari să reziste răului.

„Să sperăm“, zice abatele de Radonvilliers, „că vre-o mână cu-

cernică, aruncând unele din scrierile lui Voltaire cu tot ce lovește în religie, va șterge pata ce i veștejește gloria“.

Așa au scris preoții despre Voltaire.

E adevărat că Voltaire a ironizat clerul catolic și că l-a ironizat sarcastic; dar împotriva adevărului religios, împotriva credinței sau împotriva divinității, n'a scris Voltaire de rău, ci a scris numai de bine. Putem spune chiar că, dintre literații francezi, nimeni n'a scris despre religie în stil mai convingător și mai savant în același timp. Se știe că Voltaire, în ceasul când a fost să adoarmă întru Domnul, a cerut să fie împărtășit cu sfânta comunicătură. Atunci preoții catolici, cari îl porecleau „ATEU“ fiindcă le ironizase vițiile, au scornit minciuna că Voltaire murind a cerut un preot să-l grijească, doar doar l-o ierta Dumnezeu de a fi atacat religia. În realitate, iată ce a scris Voltaire despre Dumnezeu și despre credință:

1. „Religia este onestitatea și curățenia de suflet sau probitatea intelectuală și morală, e sinceritatea și potrivirea vorbelor noastre și a gândurilor noastre cu eul nostru cel din sufletul nostru, adică eul din conștiința noastră pură și virginală.

2. „Religia învață pe oameni aceeași moralitate la toate popoarele... Nici-odată nu s'a văzut vre-o societate religioasă care să fi încurajat pe oameni la viții, ci numai spre a practica binele.

3. „Toți oamenii, în dorința lor sau în teama lor, invoacă ajutorul Celui de Sus.

4. „Toate națiunile roagă pe Dumnezeu: înțelepții se supun

soartei, răbdând și supunându-se. Să ne rugăm deci lui Dumnezeu ca și poporul, și să ne supunem soartei, ca înțelepții“.

În fond Voltaire a fost un admirator al credinței creștine cea pur apostolică, de oarece a lăudat mult pe Metodiști.

În alte lucrări ale sale, mai cetim:

„Natură, Natură, spune-mi cine ești! Căci trăesc în tine, te caut de atâți amari de ani, și încă nu te-am putut afla!“ exclamă filozoful. Natura răspunde: „Întrebă pe Acela care m'a creat“ — apoi Voltaire adaugă — „Sunt deci silit a mărturisi că este o ființă care există prin sine însăși din eternitate și care este origina tuturor ființelor.“

„Acestea toate produc mișcare, așa că mișcarea nu este esențială materiei; materia o primește de aiurea, deci există un Dumnezeu care o dă.“

„Părerea mea e că de ne-am apuca să negăm imperioasa existență a unei ființe supreme ce există etern prin ea însăși, ar fi să afirmăm o absurditate.“

„Magistrii în arta raționamentului, un Locke, un Clorke și alții spun că: Ființa aceea Supremă este o ființă inteligentă, căci Acela care le-a făcut pe toate, trebuie să aibă în el toate perfecțiunile pe care le-a pus în ceea ce a produs, fără de care Efectul ar fi mai perfect de cât Cauza. Iată acum și un alt argument:

„Dacă nu ar exista acea Ființă pe care o căutăm, ar urma să fie în efect o perfecțiune care n'a fost produsă de nimic, — ceea ce de sigur e absurd — deci, pentru că există ființe inteligente și pentru că materia nu și-a putut procura ea singură facultatea de a gândi, trebuie ca ființa care există prin sine însăși, adică Dumnezeu, să fie o ființă suprem inteligentă.“

„Dumnezeu nu e asemenea cauzelor ce noi oamenii cunoaștem. El a putut să creeze și spiritul și materia, fără a fi și el spirit sau materie. Nici una nici alta nu derivă direct din El, ci sunt create de El. E adevărat că nu

știm în ce mod s'a efectuat această creație. Prefer deci să mă opresc aci, de cât să rătăcesc. Acum existența Lui îmi este demonstrată; dar ce privește esența Sa și atributele Sale, eu cred că omul nu e făcut pentru a le pricepe.“

„Omule, ia seama! Rațiunea ta slabă nu-ți dă mai multe dovezi despre existența sufletului! Nu poți ști aceasta de cât numai crezând. Te-ai născut, trăiești, lucrezi, gândești, îmbătrânești, dormi, fără să știi cum. Dumnezeu ți-a dat darul de a gândi după cum ți-a dat și celelalte daruri; și, dacă n'ar fi venit, la intervale hotărâte de providența Sa, să-ți arate că ai un suflet *nematerial* și *nemuritor*, tu n-ai avea nici-o dovadă despre aceasta...“

„În cărțile poporului lui Dumnezeu nu se pomenește de spiritualitatea și nemurirea sufletului. Nicăeri Moise nu făgăduiește Evreilor recompense și pedepse într-o altă viață, nicăeri nu le vorbește de nemurirea sufletului,

nu-i face să nădăjduiască Raiul și nu-i amenință cu Iadul.“

„Doar Isus este Acela care a adus învățătura Sa pentru toți oamenii. Isus este Acela care cel dintâi ne vorbește despre un suflet și despre nemurirea lui...“

„Omule! acest Dumnezeu ți-a dăruit priceperea pentru ca să te conduci bine în viață, și nici de cum pentru a pătrunde esența lucrurilor create de El“.

Acestea sunt fraze extrase din publicațiile lui Voltaire. El, deci, a fost un creștin adevărat. Și a dovedit aceasta prin faptul că toată viața lui a scris numai adevăruri crude, și chiar a ajutat mult pe cei nedreptățiți. Și iarăș adevăruri a scris despre viața plină de păcate a preoților catolici. Cum însă preoții catolici, mai ales, pretind că ei sunt reprezentanții lui Dumnezeu pe pământ, au scris despre Voltaire că a fost *ateu*, fiindcă despre ei a scris așa cum i-a cunoscut, adică niște mincinoși, vicleni și speculanți.

Rugăciune

*Părinte, ce pui ziua belșug de rod în lume,
Iar noaptea dai odihnă pământului trudit,
Tu, ce prefaci oceanul în valuri și în spume
Și-apoi resfrângi seninul în valul liniștit,*

*Spre Tine'n clipa asta, măndrept cu rugă-adâncă:
Dă trupului pulere și minții ajutor
Și'n suflet, toarnă-mi, Doamne, țările din stâncă
Să nu fiu slab în viață, ca firul de mohor.*

*Eu nu cunosc nici lumea, nici viața — vezi prea bine —
Și nu știu dacă drumul pe care merg e greu
Și-aștept lumină'n toate să-mi vie dela Tine,
Să-mi fii un soare'n viață și-o stea în drumul meu.*

*Aud apoi că-s lucruri și bune, dar și rele;
De asemenea se spune că-s oameni buni și răi;
Ajută-mă să nu cad în relele acele
Și să rămân deapururi printre aleșii Tăi.*

Virgil Costescu

INTRIGA...

— Nu știu cum, dar parcă le cad toate de-a gata, toate le merg așa de bine încât ai impresia că au moștenit cine știe ce avere, cu toate că singura sursă de existență este doar salariul lui.

— Adevărat! Familie mai liniștită ca a lor și mai bine văzută pentru amabilitatea cu care se comportă și pentru impresiile bune ce lasă în jur, nici nu am văzut. La ei te simți bine chiar dela prima vizită.

— Și ce mai insistențe au depus unii interesați, ca să strice legătura lor înainte de căsătorie.

— Da, adevărat. Însă vezi d-ta, ei au fost tari în hotărîrea lor, pentru că s'au călăuzit de principii sănătoase și au rămas credincioși unul altuia.

— Crezi însă că de acum vor fi pe deplin scutiți de târcoale meschine pe cari unii totuși le mai dau fericirii lor?

...

Așa vorbeau într-una din zile doi cunoscuți ai familiei Grancea. Soții Grancea fuseseră ambii funcționarii unei bănci, unde avuseseră ocazia să se cunoască destul de bine, zi de zi. Și astfel, călăuziți de dorința întemeierii unui cămin ideal, și-au împărțit planul, și acea legătură sufletească indestructibilă s'a întrețesut temeinic, reciproc. Au intervenit fel de fel de obstacole. Invidia și gelozia au fost sentimentele ce au mânat pe mulți să se străduiască a face imposibilă această căsătorie.

La toate acuzațiile și informațiile rele pe cari preținșii „binevoitorii” i le aduceau, dânsa se mânginea să spună: „Mulțumesc pentru informații; mă voi interesa și eu personal să văd în ce măsură corespund toate acestea cu realitatea”.

Și punctul lui de vedere era același. Rămânea impasibil la orice veste calomnioasă, nu se irita, nu se neliniștea, nu se scandaliza. Dar gurile rele șop-

teau mereu: „Ori sunt legați la ochi, ori au vreun secret în virtutea căruia sunt atât de credincioși unul altuia”. Și această bănuială nutrită de răuvoitorii lor, se adevărea în fapt, căci iată care era una din înțelegerile lor:

„Dragă Iulio! Dacă cineva va veni la tine sau la mine spre a ne vorbi de rău în speranța că doar vor reuși să slăbească încrederea noastră, fii cu multă prudență și nu da crezare niciunui svon. Îți dau cuvântul că voi face la fel. Am deplină încredere în tine. Cum însă îndoiala vine pe nesimțite, cel mai bun mijloc pe care trebuie să-l folosim totdeauna și mulțumită căruia vom putea ajunge cu bine la realizarea planului nostru, să fie acesta: Dacă auzi ceva despre mine dela vreun binevoitor care vine să te informeze cu vreo veste sumbră, nu căuta să dai explicații. Lasă impresia că primești totul, ia notă de tot, și caută să-mi comunici grabnic cele aflate, spre a le putea discuta împreună și a primi lămuririle cuvenite. De primești scrisori ce nu poartă semnătură, sau a căror semnătură îți este necunoscută, îți dau un sfat: distruge-le, sau dacă nu, așteaptă până le vom ceti amândoi; căci și acest gen de corespondență constituie un teribil mijloc de subminare a încrederii”.

Urmând cu strictețe aceste principii, soții Grancea au ajuns la întemeierea căminului mult dorit de ei, în care mulțumirea era fericire, iar bucuria unită cu înțelegerea și armonia cu frumosul, dădeau cu adevărat farmec vieții. În virtutea acestor calități, lipsa nu era accentuată, greutatea erau purtate cu resemnare, și jugul căsniciei părea atât de ușor! Cămin cu adevărat vrednic de invidiat....

Timpul ispitei însă, nu trecuse. În umbră li se întindea o cursă care nu avea să-i cruțe! Vechile ei cunoștințe, geloase de fericirea

realizată, dar mai ales rănite de categoricul refuz ce le fusese adresat, erau la lucru. N'a fost preocupat niciun preț, n'a fost cruțat niciun mijloc, până ce un plan odios nu a fost adus la realizare!

Baba Costina, era vestită în a lega, dar mai ales a deslega căsnicii. Nici ea nu fusese mulțumită de alegerea lui Grancea la care nu fusese consultată, cu toate că-i cunoștea pe amândoi. De aceea, când foștii pretendenți ai Iuliei au dat peste baba aceasta, le-a fost ușor să găsească în iscusința ei un prețios instrument, spre a pune la cale vicleana înscenare ce urmează:

— Lele Costino, am venit la d-ta pentru o afacere...! E vorba de o ambiție. Noi ne-am străduit zadarnic de multă vreme; însă, ne-am dat seama că tot la d-ta vom găsi planul cel mai iscusit. Dacă reușești, îți vom plăti bine această... afacere. Babei, îi străluceau ochii în cap.

— Banii să iasă! Cât pentru rest, lăsați pe mine!

— Oricât vei cere, lele Costino, mai adăugară la despărțire clienții ei.

...

— Toc! Toc! Toc!

— Cine e? se auzi o voce dulce dinăuntru.

— Biata baba Costina, sărmana, cine să fie!

— Poftim lele Costino, intră și ia loc!

— Ei, dar ce bine v'ați mai aranjat; tare frumos fata maichii; dar Silviu unde este?

— El este la serviciu. Mi-a spus că are niște verificări și că va mai întârzia. Așa se întâmplă ori de câte ori are loc verificările, mai întârzie.

— Hm, numai să fie așa.

— Cum, numai să fie așa? Așa chiar este, căci știu de când eram și eu la serviciu.

— Ușor îți vine să zici: așa este; dar cine îi cunoaște pe ascunzii de bărbați? Poate o fi altău mai ușă de biserică; dar nu prea îmi vine a crede!

— Ce vrei să spui cu asta, lele Costino, să nu am eu încredere în Silviu?

— A, vai de mine, fata maichii,

eu nici nu zic asta, că fără încredere ce s'ar alege dintr'o căsnicie? Vai de casa unde nu este încredere; dar și unde este prea multă încredere, iar nu este bine. Încrederea mai trebuie probată din când în când, ca să te convingi de tăria ei.

Nedumerirea Iuliei creștea. Fel de fel de ipoteze se iveau și se spulberau în mintea ei. Ce putea să-i spună ei baba aceasta? Știa ea ceva ce ar fi fost tănuț ei de către Silviu, în care avea atâta încredere? Deveni curioasă, chiar nerăbdătoare să afle misterul.

— Ei și ce vrei să spui cu asta lele Costino?

— Ce vreau să spun, e ca să-ți dau un sfat, cum poți fi sigură de încrederea bărbatului tău. Eu știu că el te iubește; dar ca să fii sigură pentru totdeauna de încrederea și sinceritatea lui, îți voi da un sfat. Dacă ai să urmezi în totul sfatul meu, atunci vei fi sigură pentru totdeauna: eu sunt bătrână, am umblat mult, am văzut multe, așa că să ai încredere. Când o veni în noaptea aceasta acasă, să ai pregătit briciul cu care se bărbierește, și după ce s'o fi culcat și o fi adormit, să te apropii tiptil, ca să nu te simtă, și să-i tai trei fire de păr din cap și mâine să le aduci la mine. Atâta tot. Și pe urmă, las că o să vezi.

— Poate că e vorba de farmece. Cât despre astea eu nu cred în ele. La ce bun toate acestea?

— Tu, nu zicea nimic. Lasă pe mine și n'are să-ți pară rău. Încearcă sfatul meu, și când vei vedea rezultatul, o să-mi mulțumești.

— Deși sunt sigură de sinceritatea lui și greu îmi vine să-l pun la o așa încercare, totuși, nu mă costă nimic ca s'o fac și pe asta...

...

Plecată de acolo, baba Costina, a mers să-și desăvârșească opera, și anume a mers într-o întâmpinare a lui Silviu. Știa strada pe care avea să se îndrepte spre casă, de aceea, când l-a zărit, a avut un acces de emoție la gândul planului diabolic ce era pe punctul să săvârșească; dar amintirea re-

compensei, și mai ales considerația pe care i-o dăduseră acei oameni pismași, o îndârji să-și ducă până la capăt „afacerea” nefastă.

După ce-i dete bună seara, întrebă de ce așa târziu, apoi începu în cuvinte foarte mieroase a-i vorbi despre atâtea infidelități, și apoi provocându-l cu întrebarea, cum de are încredere să întârzie așa de des și să lase atâta timp singură pe Iulia, care de, e și ea femeie...!

Când Silviu i se împotrivi, baba i se adresă pe un ton atât de sigur, că-l impresionă. „Eu știu ce știu. Când am plecat să-ți ies în cale, nu de geaba am făcut eu lucrul acesta. Eu îți vreau binele. Nu e rău să ai încredere, dar în cineva care o merită. Eu te plâng, pentru că ai fost așa de subjugat, și că această încredere nu ai pus-o niciodată la probă. Așa că, îndurerată, și cu inima sdobită, viu să te anunț, că vieța îți este în primejdie. Dacă nu mă crezi, du-te acum acasă, și să te prefaci că dormi. De îndată ce va fi sigură că ai adormit, soția d-tale va lua briciul și va veni să-ți taie gâtul, pentru că vrea să se scape de d-ta. Așa ajung oamenii cari acordă prea mare încredere femeilor și le lasă să ajungă de capul lor”.

Fără a da vreun răspuns, Silviu se îndreptă grăbit spre casă. În mintea lui se frământau fel de fel de gânduri. Câte minți nu sunt posibile în lumea aceasta! Și de ce n'ar fi posibilă și aceasta? Multe aberațiuni se întâmplă oamenilor. Câte minți nu sunt sucite pentru nimica toată. Așa se poate că se va fi întâmplat și cu soția lui. Oricum, nu-i venea a crede. El dorea să ajungă cât mai repede, să vadă până la ce punct cele spuse de baba se vor confirma.

Ajuns acasă, luă doar un ceaiu și apoi se culcă spunând că se simte cam obosit. Într'adevăr, în felul de a se comporta al Iuliei, Silviu văzuse ceva neobișnuit: pierdea firul ideilor, tresărea adesea, și în tot timpul se arăta foarte surexcitată, așa cum nu fusese niciodată. Silviu s'a culcat. Iulia a pretextat că mai are câte ceva de lucru. Când i s'a părut că doarme, a socotit că este

momentul să-și pună planul în aplicare.

Se duse să-și ia briciul, din camera alăturată, și cu pași șovăelnici se apropie de patul în care era sigură că doarme Silviu. Încă cinci pași, patru, trei, doi... lat-o la un pas! Dar deodată, Silviu, ca fript, sare în sus. În cuvinte pline de mânie, el acuză pe Iulia de perversitate. Fără altă discuție o repezi pe ușă afară!

Uluită peste măsură, nu știa ce să spună, și nici nu îndrăsnea să-și mărturisească pasul greșit. (Și ce ar fi putut să-i spună? Că n'a avut încredere într'ânsul? Că această încredere i-a fost sdruncinată și că apelase la concursul unei babe să-și refacă această încredere? Asta nu o putea spune).

Cu capul vâjâindu-i, fără a putea articula vreun cuvânt, groaznic lovită de teribila întorsătură la o oră așa de târziu din noapte, la ușa propriei sale case — în care nu mai putea intra — Iulia Grancea se prăbuși la pământ în nesimțire!

Oprica G. Graur.

Echipament
din trecut.

Războiul de

De acum aproape 6000 de ani, dela primul omor săvârșit pe pământ de către Cain, ucigând pe fratele său Abel, deci dela Cain care a ridicat prima armă și dela Abel care a fost prima victimă, oamenii s'au războit, și s'au omorât mereu între ei.

Parul — folosit de Cain — prima armă de ucidere, a evoluat și evoluează mereu spre perfecțiune. Totuși până în secolul al 19-lea, au contat prea puțin armele: se căuta mărimea armatei, adică *numărul* cel mai mare de luptători. Acesta era idealul tuturor popoarelor, căci *numărul aducea victoria*. Toate popoarele războinice aveau această țintă și chiar Germania în 1914.

Dar în războiul mondial țările beligerante au văzut că superioritatea armamentului, cantitatea, *domină numărul*, motiv pentru care se întreceau în a se înarma cât mai bine. Și astăzi fac același lucru, dar în altă direcție, căci acest ideal a căzut și el, fiind înlocuit cu un altul modern. Vechiul armament este înlocuit cu: arme chimice, termice, bacteriologice și electrice.

În războiul de mâine, care se pregătește astăzi de toate popoarele de orice culoare, în frunte cu Germania, Rusia și Japonia, armatele se vor bate cu ajutorul științei: al *aero-chimiei* și al *tehnicei*. Deci în viitorul război, cel mai mare din câte au existat pe acest bătrân pământ, *știința*

va avea cuvântul. Conducători vor fi chimiștii și inginerii. Dela armele obișnuite se va trece la arme moderne: avioane, gaze și electricitate.

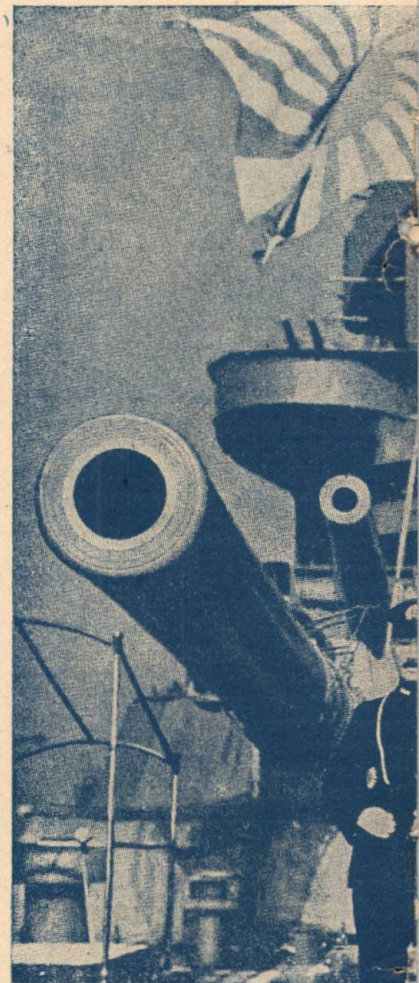
În războiul trecut, armele și gazele încă nu-și spusese ultimul cuvânt, pentru că nu se ajunsese încă la perfecțiunea la care se lucrează cu atâta febrilitate astăzi, în toate uzinele și laboratoarele de armament.

Cum însă viitoarea conflagrație universală va fi *un războiu științific prin excelență*, soldații nu vor mai fi niște luptători personali, ci vor ajuta la funcționarea mașinilor distrugătoare. Un singur om, cu ajutorul unei mașini, sau doi aviatori cu un aparat, vor putea distruge sau gaza obiective sau zeci de mii de oameni, ceea ce nu ar putea face mii de luptători sau zeci de tunuri cu sute de servanți.

Ținta tuturor popoarelor de azi este superioritatea *aero-chimică* și tehnică, prin care se poate învinge orice, chiar și superioritatea numerică de luptători și armament. Și în această nouă direcție, toate statele se înarmează „pe față”, cu cea mai mare înfrigurare. Din bugetele lor se afectează numai strictul necesar, iar restul — plus atâtea venituri speciale, — merg într'un singur punct: *pentru înarmare*.

Germania și Rusia sunt două vaste laboratoare în cari se pregătește cu mare febrilitate războ-

iul *aero-chimic* de mâine. Nicio țară din lume nu se va putea compara, din acest punct de vedere, cu aceste două state. S'au clădit sute de uzine și laboratoare enorme, amenajate cu cele mai moderne aparate precum și cu orice chimicale și metale din cari chimiștii și inginerii cei mai de seamă, să poată combina și

e mâine

Biblioteca Universității Iași

construi cele mai grozave gaze și arme. Chimii își dau toată silința să se găsească *gazul ideal* din toate punctele de vedere, cu efectul cel mai grozav (omul să moară ca trăsnet) și care să străbată masca cea mai perfectă. Măine va fi un războiu de distrugere totală. Știința, care de când există și până astăzi a evoluat nu-

mai spre binele oamenilor, iată acum pusă în slujba morții, transformându-și savanții în călăii omenirii. Chimia, care a alinat suferințele și boalele atâtor nenorociți, devine acum chimia satanei, pregătind otrăvurile cele mai grozave pentru distrugerea radicală a acestei lumi.

Cum se descopere un gaz nou, se experimentează pe animale și pe condamnații la moarte și dacă este găsit bun, se pregătesc cantități enorme de materii prime din cari să poată fi produs. Țara care va avea gazele cele mai puternice, în cantitățile cele mai mari, plus o aviație strălucită, *va fi învingătoare*. În acest scop, niciun sacrificiu nu este prea mare, „pro patria“.

Cu armamentul, lucrurile se petrec la fel. Inginerii tehnicieni construiesc arme și utilaje ultra-moderne, și-și dau toată silința să descopere *arma căreia să nu i se poată răspunde*. Mii de mii de lucrători, pe toată suprafața pământului, lucrează zi și noapte la pregătirile de războiu. Interesant ar fi dacă s'ar putea transmite la toate posturile de radio-emisiune din Europa șgomotul motoarelor și mașinilor din aceste uzini ale morții, spre a fi auzit de toată lumea că acolo se pregătește: glonte, obuzul, bomba, sau gazele de gaz cari vor răpi vieața la milioane, milioane de oameni...

Avionul și gazul vor fi armele cele mai principale în războiul de mâine. Gazul mai ales va fi o adevărată suflare a morții. Pe unde va trece *Yperita*, spre exemplu, va trece moartea. Totul este distrus: oameni, animale, păsări, alimente, furaje, vegetația, tot, până la musculițele cele mici din aer. Tot moare, se usucă și cade, iar în urmă rămâne numai moarte și pustiu.

Fioroasele atacuri ale barbarilor din vechime, cari treceau totul prin „foc și sabie“, nici nu se pot compara cu „barbaria civilizației moderne“. Din moment ce

trătațele dela Versailles și Trianon, tratate cari au fost semnate de împunerniciții țărilor beligerante — nu cu cerneală, ci cu sângele a 30.000.000 de morți — sunt considerate ca „simple pe-tece de hârtie“, intronându-se brutală și neloială deviză: *forța predomină dreptul, iar dreptatea este a celui mai tare*, aceasta înseamnă că s'a călcat peste voia lui Dumnezeu și dreptul popoarelor. Din acest moment suntem amenințați să scoatem din limba-jul nostru blândul cuvânt „pace“ și să-l înlocuim, poate pentru totdeauna, cu cel mai groaznic: „războiu“!

Astăzi popoarele se înarmează de trei ori mai mult ca în 1914, iar situația politică nu este mai bună ca atunci. Cel mult doi ani le vor mai trebui tuturor țărilor ca să se înarmeze „arhisuficient“. Intreg pământul este o sferă plină de praf de pușcă. Va fi nevoie numai de o mică scânteie, ce poate veni din oricare parte, și cel mai mare cataclism va izbucni cu o furie înspăimântătoare.

Acest desnodământ din istoria omenirii, cu toată rezistența bărbaților mari și doritori de pace, se va întâmpla cu siguranță.

Când?

Când va permite Dumnezeu!

G. IONESCU.

Echipament viitor.

Din viața oamenilor mari

Un tânăr care a izbutit în viață

Prin însușirile lor alese, oamenii mari se înalță deasupra celorlalți. Contemporanii lor care le-au văzut faptele și felul de viață au căutat să-i imiteze, iar noi cei de azi le studiem viața spre a găsi în ei un exemplu demn de urmat. „In faptele și vorbele lor, oamenii de seamă concentrează caracteristica vremurilor în cari au trăit, ca și năzuința proprie a omului de a progresa. Sunt muncitorii timpurilor trecute, dar și călăuzitorii ori profeții vremurilor de după ei. Sunt icoana trudei, dar și lumina altora. Ei rămân clăditori omenirii“. I. Simionescu.

Viața lor a strălucit ca o stea în întuneric cu atât mai mult cu cât vremurile în cari s'au născut și în cari au trăit, au fost vremuri vitrege, nefavorabile pentru desvoltare și progres. Istoria sacră, ca și cea profană, ne prezintă exemple de bărbați, cari au jucat un rol cât se poate de însemnat și ale căror caractere tari s'au desvoltat sub conducerea providenței dumnezeiești. Ei au trăit aci pe pământ ca reprezentanți ai cerului. Intre aceștia a fost și Daniel, unul dintre cei mai mari profeți și bărbați de stat, care a slujit ca mare demnitar la curtea celor mai mari imperii din vechime, — Babilonia și Medo-Persia — mai bine de 70 de ani, și care a dat cele mai însemnate profeții ce privesc istoria popoarelor până la timpul sfârșitului.

Starea morală a poporului Izrail când s'a născut Daniel era dintre cele mai decăzute. Idolatria împrumutată de regii lui Izrail dela neamurile păgâne, pătrunsesse atât de mult în popor, în deosebi cultul soarelui, încât amenința să ia locul adevăratului cult dumnezeiesc. Dumnezeu cel mare și viu devenise uitat, iar

în locul Lui, poporul adora o mulțime de zei și tot felul de animale. Mersese așa de departe cu idolatria încât chipurile cioplite erau puse și în templul din Ierusalim, unde bărbații obișnuiau să se închine soarelui cu fața întoarsă spre răsărit. Cei cari mai veneau la Templul lui Dumnezeu, făceau aceasta numai de formă, căci viața lor ră-

MĂNGĂIERE

Pe-acest pământ întunecat
De umbra morții și păcat,
Cresc flori plâpânde și curate
Și buruieni înveninate.

Ti-apar în cale trandafiri —
Sunt oaspeți dulci, sunt mosafiri —
Adie vânt de primăvară
În orice timp și'n orice țară,

Și crivăț suflă pe câmpii
Ce'nghiață pe sărmani de vii.
Ici sunt grădini și sunt palate,
Par toate, toate fermecate.

Colo, bordeiuri în ruină;
Nu vezi o rază de lumină.
Și-atâta jale-i pe pământ
Că plânge'n suflet orice cânt,

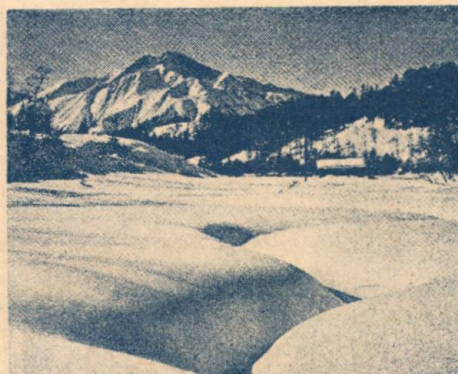
Când nu-s mai multe bucurii
Decât sunt suflete pustii . . .
Dar vremurile de demult
Mă cheamă-adesea să le-ascult,

Și nu mă satur când îmi spun
Cu glos nemai grăit de bun:
Trec toate, ca un gând stingher,
Trec toate, căci e scris în cer

„Să nu mai fie pe pământ
Păcat și moarte precum sânt,
Și să rămână numai viață
Cum fosta'n prima dimineață!“ . . .

Toma Sterian.

mănea pururi aceeași. În cuvinte mișcătoare Dumnezeu se adresează poporului Izrail prin profetul Ieremia: „O! de mi-ar fi capul plin cu apă, de mi-ar fi ochii un izvor de lacrimi, aș plânge zi și noapte pe morții fii-

cei poporului meu! O! dacă aș avea un han de călători în pustie, aș părăsi pe poporul meu și m'aș depărta de el! Căci toți sunt niște desfrânați și o ceată de mișei!“ Din cauza aceasta poporul Izrail a fost dus în robia babiloniană timp de 70 de ani.

Născut din părinți de neam regesc, Daniel a primit o educație aleasă în copilărie. El a fost învățat că temerea de Dumnezeu și rămânerea cu statornicie la principiile sfinte este lucrul cel mai de seamă în viață. El fusese de asemenea instruit de părinți să fie cumpătat, pentru că Dumnezeu cere socoteală la toți de puterile și însușirile încredințate lor.

Smuls din sânul familiei sale împreună cu alți tineri, Daniel a fost dus în Babilon, unde a primit o pregătire specială, spre a putea fi pus în slujba împăratului. Nu puține erau ispitele cari îl înconjurau și cari aveau o influență demoralizatoare la curtea Babilonului; dar el a rămas credincios principiilor sfinte, învățate în tinerețe în casa părintească.

Chiar dela începutul robiei, Daniel a trebuit să treacă printr'o probă care avea să hotărască succesul lui de mai târziu. Grijă lui de căpetenie a fost să nu se spurce cu mâncările și băuturile ce se serveau la masa împăratului. Dacă s'ar fi împărțit din această hrană, ar fi însemnat să jertfească idolatriei principiile sale sfinte. Deși era ca prizonier în Babilon, departe de casa părintească, departe de

Ierusalim, el era totuși slujitorul Dumnezeului celui viu, o lumină care trebuia să lumineze în întunericul păgânătății.

O viață cumpătată precum și faptul că era conștient de chemarea lui ca reprezentant al lui Dumnezeu, au făcut ca puterile lui corporale și spirituale să se desvolte așa de mult, că la examenul făcut tuturor candidaților pentru a ocupa un loc în împărăție, nu s'a găsit niciunul ca Daniel și tovarășii lui. Cu toate că înțelepții dela curtea Babilonului posedau cea mai înaltă cultură pe care o putea da lumea în acea vreme, Daniel și tovarășii lui au rămas fără pereche în ce privește frumusețea exterioară și înțelepciunea lor. „In toate lucrurile cari cereau înțelepciune și pricepere, și despre care îi întreba împăratul, îi găsea de zece ori mai destoinici decât toți vrăjitorii și cititorii în stele, cari erau în toată împărăția lui“. Dan. 1, 20.

Purtarea nobilă și politicoasă a lui Daniel ca și statornicia lui în ascultarea de Dumnezeu, i-au câștigat încrederea la curtea Babilonului și repede ajunse să ocupe poziția plină de răspundere de prim ministru. El destăinuie și deslegă visul împăratului Nabucodonosor și dete cele mai de seamă profeții, ce cuprind istoria popoarelor până la sfârșitul lumii. El profetiză despre timpul exact al apariției, botezului și morții lui Mesia, Intemeietorul creștinismului.

Nici părinții lui și nici chiar el nu au visat despre înalta chemare ce avea s'o primească. Supunându-se fără rezerve conducerii divine și rămânând statornic principiilor sfinte în orice împrejurare, Dumnezeu l-a folosit în aducerea la îndeplinire a intențiilor Sale sfinte. Ce ar fi însemnat pentru poporul Izrael să fi lipsit acest tânăr care a contribuit așa de mult la liberarea lui din robia babiloniană?... Ce ar fi însemnat pentru creștinătatea întreagă dacă ar fi fost lipsită de profețiile lui Daniel, cari sunt o lumină călăuzitoare în viitorul întunecat?... Prin credințioșia și statornicia lui, el s'a făcut fo-

lositor lumii întregi. Iată un exemplu — din atâtea altele — demn de luat ca pildă. Toți tinerii ar trebui să studieze cât mai în de aproape viața acestor bărbați, a acestor oameni mari, căroră le datorăm nespus de mult!

Daniel, prin felul lui de viață și prin contactul ce l-a avut cu împăratul Babilonului, a constrâns pe acesta să vadă în el un reprezentant al Cerului, recunoscând că Dumnezeu lui era adevăratul Dumnezeu.

Dariu, împăratul Medo-Persilor, care a urmat după căderea Babilonului, a recunoscut de asemenea printr'un decret dat către toate popoarele din împărăția lui, că Dumnezeu lui Daniel este Dumnezeu cel viu care dăinuește veșnic, și recomandă tuturor să se teamă de El.

Chiar în poziția sa de prim ministru, el rămase credincios lui Dumnezeu, ducând o viață de rugăciune și consacrare. În împlinirea însărcinărilor lui, mici și mari, era așa de exact, și înțelepciunea lui precum și calitățile nobile ce le posedă, unite cu statornicia lui, erau așa de desăvârșite, încât chiar dușmanii lui au trebuit să recunoască că „el era credincios și nu se găsea nicio greșală la el și niciun lucru rău“.

Un singur lucru rău i-au găsit dușmanii lui, și anume că el se ruga și servea Dumnezeului cel viu.

Iubite cetitor, să ne oprim puțin să facem o aplicație la viața noastră, punându-ne câteva întrebări, fiecare pentru sine: Ce influență are viața mea asupra altora?... Văzându-ne viața și faptele noastre, pot să recunoască și alții că Dumnezeu căruia noi îi slujim, este adevăratul Dumnezeu?... Dacă dușmanii noștri ar cerceta viața noastră și felul cum ne împlinim noi datoriile noastre zilnice, de orice natură ar fi ele, pot ei să recunoască la noi, ca și la Daniel, că suntem credincioși, negăsind alt lucru rău (!) decât acela că iubim pe Dumnezeu și păzim poruncile Lui?....

Atunci când suntem inconjurați de ispite, mai ales cei din orașele mari, unde orice formă de plăcere este oferită în mod atractiv, să privim la Daniel, care, deși a trăit în vreme de decădere morală și într'un mediu vicios și ca prizonier, a fost un tânăr care a izbucit în viață.

M. MANEA.

Una din picturile oferite ca premiu deslegătorilor cari au răspuns regulat. (Dimens. tabloului: 83/63 cm. Grosimea ramei: 7,5 cm.).

Contra strănutului.

Când simțiți că veți strănuta și vreți să evitați acest sgomot din cauza locului unde vă aflați, apăsați cu degetul — destul de tare — sub nas, pe partea de deasupra a buzei de sus.

Vreți să aveți dinți frumoși și sănătoși?

Clătiți-vă în gură după fiecare mâncare.

Curățați dinții bine cu perișta și pe-o față și alta.

Spălați-vă pe dinți în fiecare seară. Peste noapte fărâmurile dintre dinți putrezesc și dau miros urât gurii.

Nu spargeți cu dinții niciun corp tare, căci plesnește smalțul.

Nu vă scobiți în dinți cu vârfuri ascuțite de de metal. Găuricea făcută în dinți, e poartă de intrare a microbilor.

Nu mâncați fierbinte după rece sau vice-versa. Cum se sparge paharul când torni în el apă clocotită, tot așa plesnește și smalțul dintelui.

Cum vă doare măseaua, fugiți la dentist; altfel le pierdeți pe toate.

Cum se păstrează florile proaspete.

Pentru a păstra florile fără să se veștejească, puneți în apa din vasul lor puțină sare și în fiecare zi tăiați puțin din cozi. Dacă florile s'au ofilit, puneți apă caldă în loc de rece în vas, sau țineți un sferi din cozile florilor în apă fiartă până se răcește apa. Apoi tăiați acele sferturi de cozi și puneți din nou florile în apă rece. Se vor înviora din nou.

Pătrunjel pentru iarnă.

Pentru că iarna cu greu se poate găsi o legătură de pătrunjel proaspăt, orice menajeră pregătește dinainte rezerve de pătrunjel uscat, în pudră. Legăturile de pătrunjel se pun în cuptor, unde se veștejesc și se usucă foarte repede. Vor fi retrase în clipa când ating gradul de fărâmițare și pisate într-o piuliță. Pudra obținută va fi pusă într-o cutie de tablă.

Contra sughițului.

Oprii respirația cât puteți. Beți încet câteva în ghișturi de ceva foarte cald sau apă rece de tot.

Curățatul dopurilor.

Pentru ca să faceți să dispară mirosul tare pe care l-au căpătat unele dopuri, și pentru ca să le puteți reîntrebuința, muiați-le o zi întreagă într'un vas cu apă care să conțină o zecime de acid sulfuric. Pe urmă dopurile să fie spălate în apă fierbinte, clătite în apă rece și lăsate să se usuce.

Prepararea săpunului de casă.

Resturile de grăsime, seu, unt, jumări, etc., se strâng într'un vas până ajung la câteva kilograme și se întrebuițează la prepararea săpunului. În acest scop avem nevoie de un vas a cărui capacitate să fie odată și jumătate cât volumul ce ocupă săpunul topit, fiindcă săpunul se umflă când fierbe.

Punem în cazan, pentru fiecare 5 Kgr. grăsime, unul de sodă caustică, peste care turnăm 20 litri de apă. Când soda caustică s'a topit, încălzim și introducem și grăsimea. Lăsăm să fiarbă totul 5—6 ceasuri, mestecând cu o lopătică de lemn și turnăm din timp în timp puțină apă atunci când amestecul se umflă prea tare.

Când săpunul s'a făcut, adică s'a îngroșat, îl lăsăm să se răcească puțin apoi îl turnăm în tipare. A doua zi îl tăiem în bucăți potrivite, pe care le punem la uscat și apoi la păstrare în cămară sau la pod într-o cutie cu cenușe.

Când ne lipsește soda caustică, putem face săpunul cu leșie de cenușe și cu apă de var. Pentru un kilogram de grăsime, adăugăm în acest caz, 3 kgr. leșie. Leșia se poate amesteca și cu apa de var. Apa de var se face astfel: pentru fiecare kgr. de grăsime se ia un kgr. de var care se stinge cu apă. După ce s'a răcit se amestecă apa de var cu leșia. Ca săpunul să se facă și mai bine se adaugă și câte o lingură de sare, la un litru de leșie. Mai departe se procedează la fel ca și mai sus.

Cu resturile cari rămân în cazan după ce s'a ridicat săpunul, spălăm rufele de bucătărie, așternuturile groase, scândurile și alte obiecte casnice.

Uleiul pentru mașinile de cusut.

Amestecați cu părți egale untdelemn de măsline și gaz. Adăugați 10% parafină. Să se încălzească acest amestec într'un „bain-marie“ (vas cu apă fierbinte în care se pune ibricul cu amestecul ce vrem să încălzim). Mestecați până ce totul se va combina.

Contra frigului.

Pentru a vindeca inflamația gingiilor, frecăți-le cu zeamă de lămâie. Un amestec de glicerină cu zeamă de lămâie dau un adevărat ten alb mâinilor. Virtutile sale astringente (cari strâng țesuturile) micșorează mâncărimea degerăturilor și vindecă crăpăturile produse de ger.

Păstrarea ciorapilor de mătase.

Înainte de a pune o pereche nouă, muiăți-o în apă caldă sau chiar rece, frecăți-o câteva minute, stoarceți-o ușor și uscați-o la umbră.

Această mică operație, fără niciun efect în aparență, are de scop să înlăture ciorapului nou asprimea sa, care poate în unele locuri unde mătasea este întinsă prea tare, să producă o ruptură. Chiar la un ciorap de bună calitate și fără defect, aceste mici inconveniente se pot întâmpla: tricotașul cu mașina nu poate fi comparat cu cel de mână care întărește așa când e prea subțire sau strânge mai mult când e prea grosă.

Apoi când ciorapii vor avea nevoie să fie spălați, frecăți-i încet într-o apă de țărâțe și clățiți-i într-o altă apă care să conțină un pumn de sare; în această apă vor putea sta o jumătate de oră. Să fie storși foarte ușor și lăsați să se usuce tot la umbră.

M D 4.

M D 4. — Mic taior în ștofă, culoare maro, căptușit după voie. Guler șal în formă de pelerină, asortat cu taionul. Spatele are o tăietură pe mijloc. În față, încheieturile pornesc una de la începutul gulerului, iar cealaltă de la colțul din talie. Ambele sunt întărite printr-o garnitură de limbi lăsate din taion, cari trec prin două cataramă de metal. Măneca dreaptă. Metraj: 2,20 m. pe 130 cm.

M D 5. — Tot șicul acestui taion din postav, ajustat la talie și la șolduri, constă în gulerul lui șal, din care pornesc două benzi unite la mijloc. La intervale regulate este prins cu clipșuri de os la culoare în formă de agrafă. Măneca dreaptă. Metraj: 2,20 m. pe 140 cm.

Modele Lt. du Foyer.

M D 5.

Jocuri de familie

Nr. 81 Un vânător trece în apropierea unui gard pe care stau 25 de păsări. Trăgând în stol, reușește să doboare 7 dintre ele. Câte păsări au mai rămas pe gard?

trimes de Cucu, Galați.

...

Nr. 82 Câte ouă face strușul într'un an?
trimes de Clara Rușii, P. Neamț.

1-6

Din numărul cel mare al deslegătorilor dela numărul 6/935, extragem clasamentul următor: bucureștenii (în fine!) reiau fruntea cu 81 deslegători. Dar asta numai pentru că cernăușenii au bătut în retragere, rămânând numai cu 67 deslegători. Cu toată această scădere, avem multă admirație față de Cernăuți care este și va fi un concurent serios al Bucureștilor, pentru că este bine organizat. Dacă la București ar fi o organizație ca la Cernăuți, suntem siguri că am fi siliți să umplem locul rezervat tuturor deslegătorilor, numai cu numele bucureștenilor! Vine apoi Galați, care e în perspectivă să devină un alt concurent al capului de listă, cu 35 deslegători; Apateu, care crește, cu 24; Ploiești, care se întindează, cu 16 și Iași, care face la fel cu Ploieștii, scade la 14. Parcă am fi la Bursă! Unul crește, altul scade. Nu e cazul însă să ne temem de inflație.... Surprizele vor compensa — în orice caz — micile decepțiuni. Așa că, înainte!

Poșta Redacției

N. GICULESCU: — Căutați să alcătuiți șarade în felul celor publicate.

N. CONSTANTINESCU: — Cuvintele încrucișate ar fi bune dacă unele litere nu s'ar schimba la încrucișare: a devine a, ș devine s, etc. Sunt multe reviste, chiar de specialitate, cari admit aceste deviațiuni, însă noi le evităm. Bineînțeles că acest lucru cere mai multă muncă, uneori chiar multă iscusință, ca să nu zicem artă, din partea compozitorului.

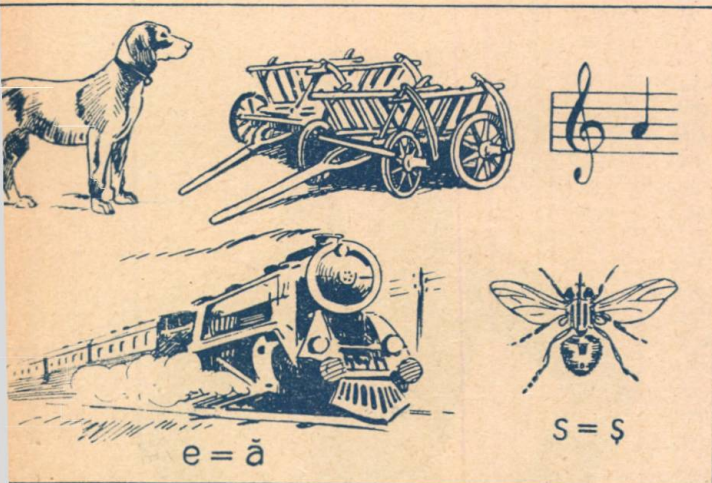
HARRY G.: — Avem impresia că articolul a fost scris imediat după un somn adânc și plin de vise nu tocmai plăcute. „Culisele” acelea în cari se sbat eroii Dv., sunt atât de tainice și atât de misterioase încât, cetite, celor cu păr mult l-ar face măciucă, iar celor care n'au, l-ar face să iasă.... Asta pentru că nu toată lumea e obișnuită să vizeze grozăviile noptea și să se trezească în sudori. Și vă mai mirați că preferăm autori cu păr cărunt? Că toți colaboratorii noștri fac parte dintr'o „clasă specială”, o recunoaștem, și ne mândrim cu ei, cum se mândrește și ei cu noi. Apoi că acei cari s'ar întâmpla să fie tineri au mustață, n'are nici cea mai mică importanță, pentru că între mustață și creier nu credem să fie vreo legătură. Credem însă că, dacă inteligența s'ar reflecta pe mustață, ați fi primul care v'ați lăsa mustața.... De asemenea nu poate fi vorba de legătură nici între dictatură, stare de asediu, cenzură și Amicul Tinerimii, pentru că aceste măsuri le ia numai Statul împotriva „descreațărilor”; ori noi nu avem de a face cu astfel de oameni, chiar dacă mișună în jurul nostru. Și acum, pentru ca să nu o întindem prea mult și să nu plictisim pe cei cari vor fi avut curiozitatea să citească răfuiala noastră (!), și mai ales cu gândul că am reușit să lămurim cel puțin câteva din nedumeririle Dv., vă rugăm să nu vă supărați dacă vă confirmăm presimțirea pe care ați avut-o despre soarta articolului, și vă invităm să nu dați înapoi, ci să mai tentați alt subiect, dar mai la lumina zilei, fiindcă din „culise” — unde e beznă — nu veți putea scoate decât raze de întunec....

Aviz important

Din cauza întârzierii apariției Amicului Nr. 6/935, nu s'a mai putut ține ordinea trimeterii răspunsurilor, așa că am fost siliți să recurgem la combinația pe care am prezentat-o cetitorilor noștri, adică: 7 jocuri în Nr. 6/935 și 3 în Nr. 1/936, ale căror soluții, împreună cu numele deslegătorilor, se vor publica în Nr. 2/936. Partea importantă este că, deslegătorii cari vor răspunde la aceste 10 jocuri, vor încheia seria jocurilor pe 1935 și vor fi socotiți în același timp ca încheptorii în seria din 1936 (Normal ar fi fost ca seria pe 1935 să se încheie în Nr. 1/936, unde s'ar fi publicat numele celor cari au răspuns și la jocurile din Nr. 6/935).

Deci, în Nr. 2, afară de publicarea tuturor deslegătorilor, se va publica în plus și lista deslegătorilor cari au deslegat jocurile din toate numerele Amicului pe 1935, împreună cu cei 3 premianți, câștigătorii celor 3 premii de mare valoare.

Trimețiți și de data aceasta răspunsurile la timp, căci șansa aparține oricui! Însă nu uitați, dacă n'ați trimis încă fotografia Dv. la Redacție, să trimiteți odată cu răspunsurile și chipul Dv. cât mai bine reușit, pentru că tragerile se fac numai dintre cei cari au depus fotografia la Redacție.

e = ă

S = Ș

Nr. 83 trimes de Sică Anastasiu.

Deslegările, contrariu anunțului făcut în numărul trecut, pot fi trimise până cel târziu la 30 Ianuarie.

Au mai primit câte un premiu următorii deslegători:

BAZARGIC: Nicolae Ganea; BAICOI: (Cornelia Nistorescu); BORDEȘTI: (Ionel T. Gheorghită); BOTOȘANI: Vasile Tolan; BRANIȘTEA: Ilie Burtavel; BUCUREȘTI: Gh. Amarandi, G. Graur, Ecaterina Mateescu, Marin Pârvan, (Andrei Thomas), Vasile Ildrescu; BUZAU: Sylvia Olteanu; CAILA: Marioara Gaureanu; CAMPULUNG M.: Luca Constantinescu; CERNĂUȚI: Ciohodaru Toma, Dumitrașciuc Iordache, Gerber Olga, Manchen Mihail, Schüttelbauer Rudolf, Claudi Spitzu; DOROBANT: Petru Gagea; FERDINAND I.: (Marioara Diaconescu); GALAȚI: Emanuel Dașoveanu; IAȘI: (David Făurescu); MANOLEȘTI: (Florica Harasim); P. NEAMȚ: (Roxca Dumitru); ROZNOV: (Vasile Ghitta); SEPREUȘ: (Stana Ioan); TAMBOEȘTI: Zaharia Niculescu; URLETA: (Erușinica Stoicescu).

Acum două mii de ani, marele învățat grec Archimede, ieșind gol din mare, unde făcea baie, o luă la goană pe străzile cetății până la palatul regelui Hieron, strigând plin de entuziasm.

— *Heureka!* — sau „evrica“, cum pronunță grecii de azi, — adică „am găsit“.

Era pe vremea căldurilor „caniculare“, între 22 Iulie și 22 August, când steaua *Sirius*, din constelația „câinelui mare“, răsare și apune odată cu soarele.

— A înnebunit de căldură bietul Archimede; — spunea lumea pe străzi. Și nu l-a putut opri nici menii, nici chiar straja dela palat.

De fapt marele învățat nu înnebunise, ci descoperise o importantă lege, care-și menține până azi rangul de onoare, — în paginile Fizicei. Archimede observase, că pe măsură ce intra în apă, corpul său afundându-se mai mult, pietrișul de pe fundul mării îl înțepa mai puțin la picioare. Pentru marele înțelept, care mai descoperise șurubul și roata dințată, aceasta a fost raza de lumină, ce l-a condus la formularea principiului, pe care se bazează și înnotatul că un corp afundat într'un fluid pierde atâta din greutatea lui, cât cântărește volumul lichidului dislocat.

Scena se petrece în pragul unei inspecții militare. Sergentul instruește un recrutar cam tare de cap.

— Ascultă mă băiete. Domnul Colonel o să-ți pună trei întrebări. O să te întrebe întâi: „Câți ani ai?“. Tu să răspunzi: „Să trăiți Domne Colonel, sunt de 21 de ani“. Pe urmă are să te mai întrebe: „De cât timp te-a îmbrăcat?“. Ai să răspunzi: „Să trăiți Domne Colonel, sunt de 3 luni“. Și la urmă o să te întrebe: „Îți place hainele și mâncarea pe care o primești?“. Atunci tu să răspunzi cât poți de tare: „Și una și alta, să trăiți Domne Colonel!“. Ai înțeles? Șterge-o!

A doua zi vine Colonelul. Făcând inspecția, se oprește și în dreptul recrutarului instruit de cu seară:

— Dar tu, de cât timp ești îmbrăcat?
— Să trăiți Don Colonel, sunt de 21 de ani.
— Și câți ani ai? întrebă ofițerul foarte surprins.

— Să trăiți Don Colonel, sunt de 3 luni.
De data aceasta, Colonelul, se uită mai întâi în jurul lui și apoi făcând un pas ca să se apropie de recrutar, îl întreabă cu voce răspăcată:

— Ascultă camarade, ești tâmpit sau te faci?
— Șuna ș'alta, să trăiți Don Colonel!

Grup din Bazargic.

ARTE ȘI MESERII. — revistă industrială pentru cultura și educația meseriașului. Director: Ing. V. MIȘCUL. Administrator: MANOLE MARZA. Redacția: Str. Princip. Maria 128, Galați.

CROITORUL ȘI MODA. — organul croitorimii din România, revistă tehnică profesională ilustrată. Director: DIONISIE NEAGOE. Redacția: Str. Lipscani 19, București I.

FREAMATUL LITERAR. — revistă de literatură, știință și artă. Redactori: AUREL FORTUNA & OCTAV BANESCU. Redacția: Str. Mareșal Averescu 1, Siret.

GRAI MOLDOVENESC. — revistă de literatură, artă, știință. Director: A. G. DELAFINTINELE. Redacția: Str. Lascar Catargiu 55, Iași.

IISUS INVINGE. — organ de luptă creștină L. A. N. C. Director: Dr. C. DANIȚA. Redacția: Cervența, Teleorman.

INFORMATORUL. — organ independent de informații politice și sociale. Director: A. FULGĂ. Redacția: Str. M. Kogălniceanu 35, Ploesti.

INSEMNARI. — revistă de artă și literatură. Redacția: Str. Gri-gore Ghica V. V, Dorohoi.

LUMINA SATULUI. — foaie populară pentru învățatură și petrecere sufletească. Administrator: G. BOANCA. Redacția: Căminul Cultural din Grumăzești, Neamț.

ORIENTARI. — revistă de studii, critică și literatură. Director: C. R. CRIȘAN. Redactor: I. I. ALEXANDRESCU. Redacția: Moinești, Bacău.

SANATATEA. — revistă ilustrată de medicină populară, igienă socială, educație morală, literatură medicală. Director: Dr. SIG-MAND SIGMA. Redacția Str. Triumfului 7, București V.

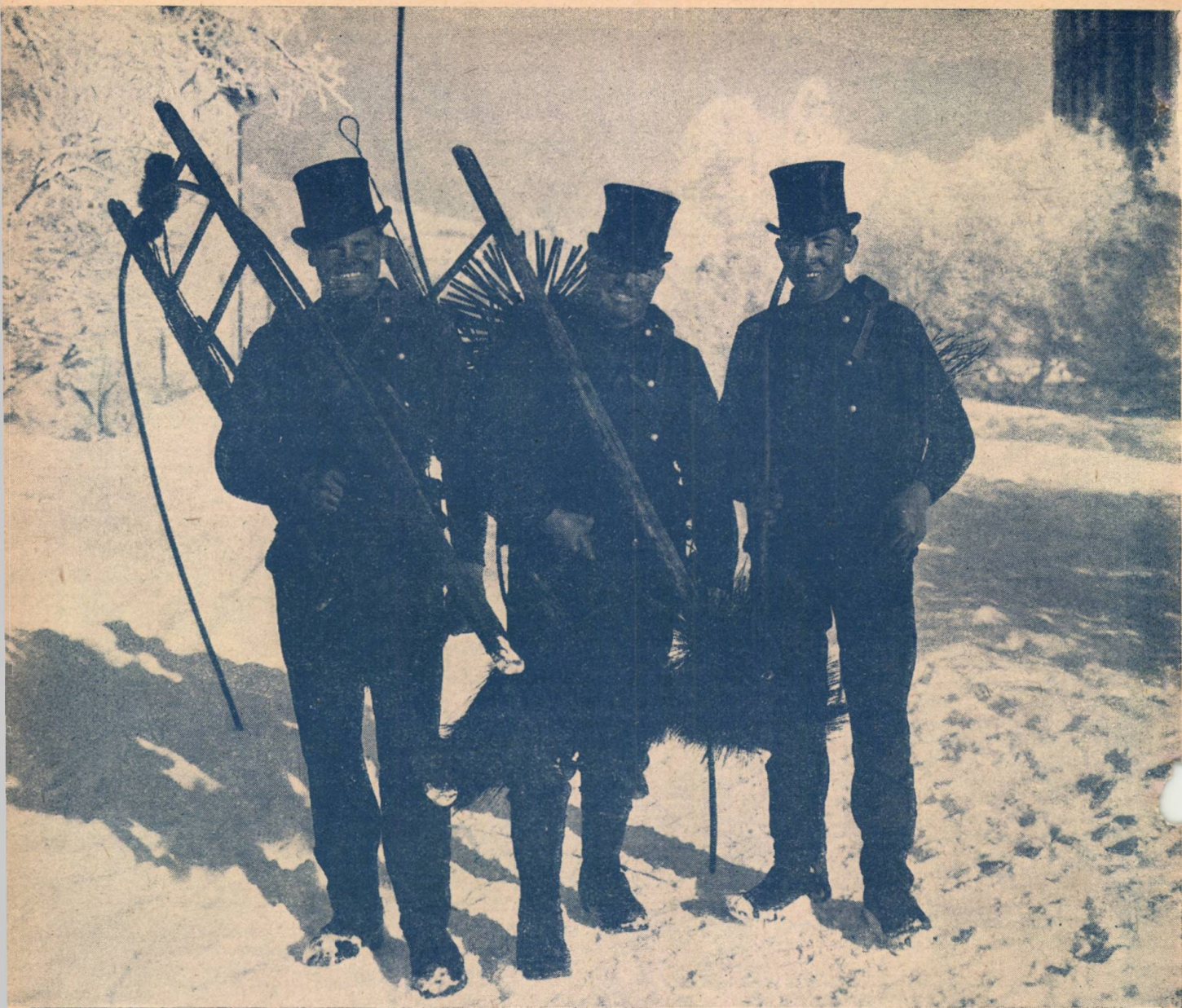
SEMELE TIMPULUI. — revistă de literatură religioasă. Director: P. P. PAULINI. Redactor: V. FLORESCU. Redacția: Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu 116, București IV.

SPETNICUL VIETII. — revistă de medicină populară și sfaturi pentru păstrarea sănătății. Redactor: V. FLORESCU. Redacția: Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu 116, București IV.

SOLIA. — revistă de literatură artistică dobrogeană. Redactor: G. ARABOLU. Redacția: Str. Paris 56, Silistra.

VESTUL MEDICAL. — revistă lunară științifică și informativă. Director: Dr. I. GLAVAN. Redacția: Spitalul Central — Serv. Oftalmologic, Oradia.

ZIMBET DE SOARE. — revistă de pace, poezie, visare. Directoare: MINODORA FLORIȘOR. Redactor: MARIN SMARAND. Redacția: Ursoaia, Olt.

COȘARII DIN ST. MORITZ.

foto A. Steiner.

Iarna

*In văzduh cumplita iarnă, cerne norii de zăpadă,
Lungi troene, călătoare, adunate'n cer grămadă ;
Sboară fulgi, plutesc în aer, ca un roi de fluturi albi,
Răspândind fiori de ghiață pe ai țării umeri dalbi.*

*Ziua ninge, noaptea ninge, dimineața ninge iară,
Cu o zale argintie se îmbracă mândra țară;
Soarele rotund și palid se prevede printre nori,
Ca un vis de tinerețe printre anii trecători.*

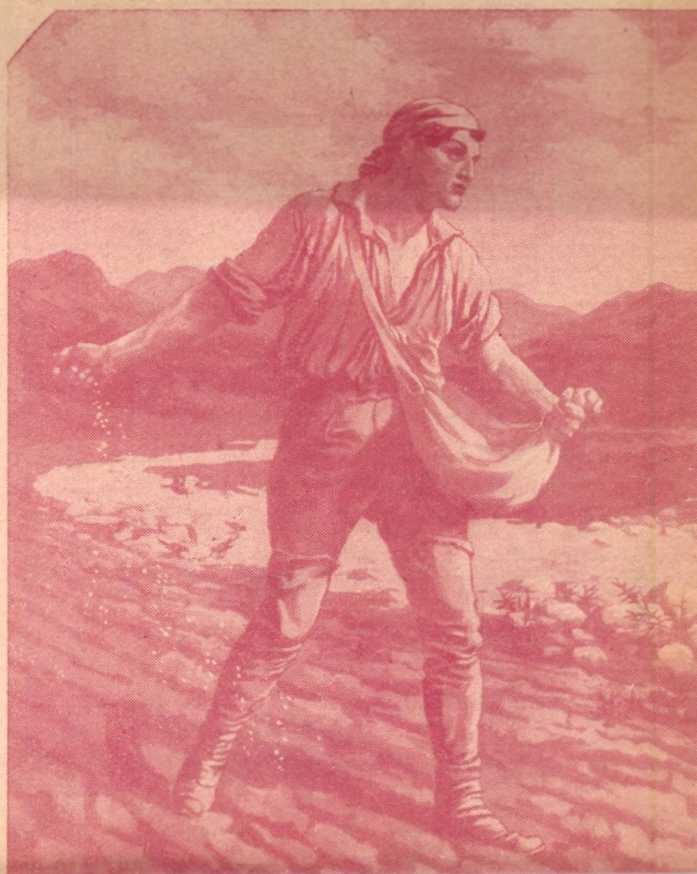
[depărtare;

*Totu-i alb: pe câmp, pe dealuri, împrejur, în
Plopii, ca fantasme albe, înșirați se pierd în zare
Și pe'ntinderea pustie fără urme, fără drum,
Se văd satele pierdute sub clăbucii albi de fum ...*

*Dar ninsoarea încetează, norii fug, doritul soare
Strălucește și desmiardă oceanul de ninsoare.
Iat'o sanie ușoară, care trece peste văi ...
In văzduh, voios răsună clinchete de zurgălăi.*

V. Alecsandri

Amicul Tinerimii

BIBLIOTECĂ UNIVERSITĂȚII IAȘI

1.114

16 MAR. 1936

Un prieten credincios

Când Hristos Se urcă la Tatăl, nu lăasă pe urmaşii Săi lipsiţi de ajutor. Spiritul Sfânt ca reprezentant al Său şi îngerii cereşti ca spirite slujitoare, sunt trimişii să ajute aceluia care luptă lupta cea bună a credinţei împotriva marilor neajunsuri. Aduceţi-vă totdeauna aminte că Isus este cel care vă ajută. Nimeni nu înţelege mai bine ca El trăsăturile voastre de caracter. El veghează asupra voastră şi dacă vă lăsaţi să fiţi conduşi de El, vă va înconjura cu influenţe spre bine cari vă vor face în stare să împliniţi toată voia Sa pentru voi.

Fiinţele cereşti ajută de aproape pe orice om, care, cu credinţă hotărâtă caută desăvârşirea caracterului, care duce la desăvârşirea în purtări şi în fapte. Fiecăruia din cei ocupaţi cu această lucrare Isus îi zice: Eu sunt cu tine ca să-ţi ajut.

În viaţa aceasta noi ne pregătim pentru viaţa viitoare. În curând va avea loc o mare trecere în revistă când fiecare suflet ce caută să desăvârşească un caracter creştin trebuie să suporte proba întrebărilor cercetătoare ale lui Dumnezeu: Aţi fost o pildă pe care alţii urmând-o să fie în

siguranţă? Aţi veghiat voi pentru suflete ca unii cari trebuie să daţi socoteală? Cele cereşti se interesează de tineret. Ele doresc foarte mult ca voi să puteţi suporta proba şi să vi se rostească cuvintele de aprobare: „Bine slugă bună şi credincioasă . . . intră în bucuria stăpânului tău“.

Caracterul format după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu este singura comoară, pe care o putem duce cu noi din lumea aceasta pe lumea cealaltă. Cei cari au ascultat de învăţătura Domnului Hristos în lumea aceasta, vor duce cu ei în locuinţele cereşti calităţile dumnezeieşti câştigate aici. Iar în cer, acolo vom creşte mai departe în cele bune. Cât de importantă este, deci, cultivarea caracterului în viaţa aceasta!

Fie ca tineretul să-şi aducă aminte că trebuie să-şi formeze caractere pentru veşnicie, şi că Dumnezeu cere dela ei să facă tot ce pot mai bine. Fie ca acei cu o experienţă mai veche să vegheze asupra celor mai tineri; şi când îi văd ispitiţi, să-i ia deoparte şi să se roage cu ei şi pentru ei. Domnul doreşte ca noi să recunoaştem marea jertfă a lui Hristos pentru noi, dovedind un interes pentru mântuirea aceluia pe cari a venit să-i salveze. Dacă tineretul va căuta pe Hristos, El va face ca străduinţele lor să fie pline de succes“. — E. G. White.

Director: M. MANEA
Redactor: MIHAIL IONESCU
Redacţia şi Administraţia, Bucureşti 4, Str.
Mitrop. Ghenadie Petrescu, 116. Tel. 3-45-61.

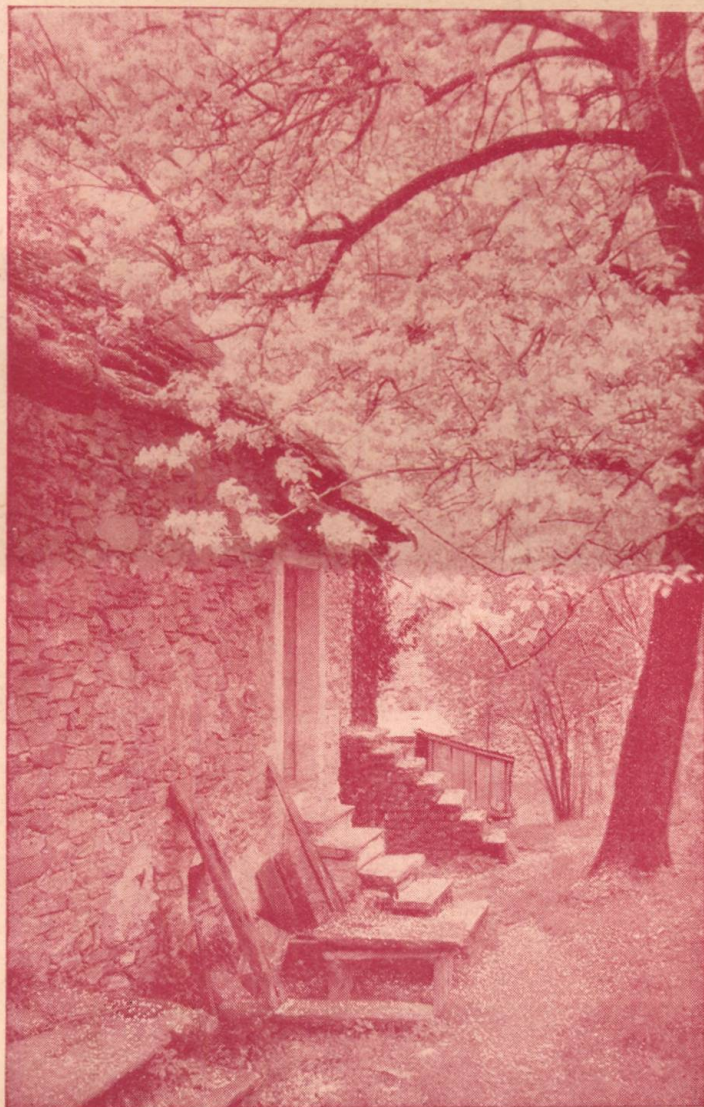
AMICUL TINERIMII, revistă bimestrială.
Anul IV. No. 2/936. Abon. pe un an lei 48,
un număr lei 8. Tip. şi Edit. „C. E.“ Bucu-
reşti 4, Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu, 116.

Amicii se zic sinceri, inamicii sunt într'adevăr sinceri

Amicul Tinerimii

educație, morală, știință, literatură

Primăvară

E un vis? Sau nu văd bine?
Eri, zăpezi, și ger și ghiață,
Viscol crunt, și ploi și ceață;
Azi costișe și coline
Gâlgâe de viață!

Codru-i plin de păsărele,
Dealul de copii e plin,
De oițe albe-crin —
Și de-albastre floricele
Rupte din senin!

Dar în suflet, bucuria!
Cerce, cine-o poate spune:
Jertfă sfântă, rugăciune;
S'a 'nfrățit cu Cerul, glia!
Tainică minune!

Inima mai bună pare,
Frunțile s'au descrețit;
Și-un prieten scump, iubit,
În dușmanu-i, fiecare,
Vede fericit!

Dacă-atâta poezie
Pui în suflet și'n afară,
Și'n cărbune piatră rară,
Doamne! veșnic, fă să fie
Dulce primăvară!

Brașov.

N. Carpen.

Sinceritatea....

Unul din proverbele înțeleptului Solomon zice: „Prietenul adevărat, iubește oricând și în nenorocire ajunge ca un frate“. Cu alte cuvinte, nu toți cei ce credem și se zic prietenii noștri, sunt adevărați și sinceri prieteni. Mulți devin prieteni numai pentru atingerea unui scop, rămânând prieteni numai atâta timp cât li se satisfac interesele și dorințele. Când vin nenorociri sau greutăți asupra celui mult iubit... atunci ei se retrag. Așa sfârșește „sinceritatea“ prietenului interesat. Nu tot așa stau lucrurile cu cel adevărat sincer, despre care vorbind Isus a zis: „Nu este mai mare dragoste, decât să-și dea cineva viața pentru prietenii săi“. Spre o și mai adâncă pătrundere a cuvintelor rostite de Domnul, voi istorisi mai la vale următoarea întâmplare:

Prin anul 1870, luna Ianuarie, trei francezi s'au învoit la comiterea unei crime. Însă, înainte de săvârșirea faptei, s'au legat cu jurământ: în cazul când vreunul din ei ar fi prins, să nu divulge pe ceilalți. „De ce să suferi și ceilalți, când ar fi posibilitate de scăpare“, își ziceau ei. După comiterea odioasei fapte, unul din ei — cu numele de Troppman — tocmai cel mai nevinovat, a fost prins. Era mai puțin vinovat pentru că, deși se învoise la ucidere, nu fusese de față când tovarășii lui comiseseră crima. Aflându-se de legătura lui cu ceilalți, a fost arestat și judecat. Conform legilor franceze în vigoare pe atunci, a fost condamnat la moarte cu ghilotina. Iată cum istorisește episodul execuției un martor ocular, anume Ivan Turghe-nieff (mare prozator rus, fiind pe atunci în vizită la Paris):

„După sentința de condamnare a juraților, criminalul Troppman făcuse apel, însă fără rezultat, căci apelul i-a fost respins. Sentința rămăsese definitivă și a doua zi urma ca el să fie executat. Din anumite motive rezultatul apelului nu i s'a comunicat. Astfel, condamnatul a avut o noapte de somn liniștit. O, dacă ar fi știut el ce avea să i se întâmple a doua zi!

În dimineața următoare, în momentul când trebuia să aibe loc ispășirea pedepsei, se adunase o mulțime de lume care voia să asiste la acest act înfrigorant. Mai întâi, au sosit două furgoane-dube închise, însoțite de lucrători îmbrăcați în negru. Unul din aceste furgoane conținea ghilotina demontată, iar celălalt avea să servească la transportarea cadavrului spre cimitir.

Printre cei sosiți am văzut și un om înalt, cu pălărie rotundă, cu cravată albă și îmbrăcat cu un pantalon subțire. Mi s'a spus că acela e călăul. Lume multă adunată, și toți nu discutau altceva decât despre vinovăția condamnatului: „Bietul om, ce o fi făcut? O merita el moartea? O fi vinovat într-adevăr? Ce o fi simțind el acum? etc., etc.“ ... Oamenii de serviciu scot ghilotina din dubă și o așează pe terenul din fața închisorii: doi stâlpi de lemn scobiți prin care se pune în mișcare un cuțit greu și mare, ce se lasă cu repeziciune la o sim-

plă atingere. Lângă ea, un coș de papură care servește la aruncarea confului după decapitare!

Sunt invitat de prietenul meu, care cunoaște pe directorul închisorii, să asist la transportarea condamnatului dela închisoare pe locul execuției. Primesc invitația și pornim împreună spre întâmpinarea celui osândit. În clipa când am pătruns în celula lui, condamnatul stătea la o masă. Tocmai terminase o scrisoare adresată mamei lui. I s'a comunicat că apelul i-a fost respins, că el a rămas definitiv condamnat la moarte și că a sosit ceasul ispășirii pedepsei. Condamnatul n'a scos niciun cuvânt, ci doar am observat cum își fixa privirile spre noi. Pastorul care era lângă el, îi spune: „Curaj, fiule, curaj“.

— O, nu mi-e frică, nu mi-e frică, răspunse condamnatul. Apoi procurorul îi mai ia un ultim interogatoriu:

— Menții declarația că nu ești vinovat de crima ce ți se impută și pentru care ai fost condamnat?

— Da, mi-o mențin, fu răspunsul.

— Și tot mai afirmi că ai avut tovarăși cari au omorât victima, dar că tu n'ai luat parte cu ei atunci?

— Da, afirm.

— Tot nu vrei să spui numele lor?

— Nu pot, nu vreau, și nu voi spune niciodată, fu răspunsul calm, dar hotărât al condamnatului Troppman!

— Vei simți consecințele,

PRIMAVARA

Prin ramuri vântul ușor adie
Și iară pomii au înflorit...
E totul farmec, tot reînvie
În primăvara care-a sosit.

Natura toată de vrăji e plină
Florile'n cale varsă parfum...
Privind spre soare dorul s'alină,
Parc'ar începe spre rai un drum.

Și-n inimi calde simțim iubirea
Ce ne-o arată în tot Isus;
Și astfel omul domină firea
Prin strălucirea slăviei de sus!

Dumitru Roșca.

zise procurorul, dându-i să înțeleagă ce va urma. Doi servitori ai închisorii se apropiară de el și îi scoaseră cămașa de forță, un fel de haină de bum-bac, legată la spate cu niște curele. Condamnatul, ridicându-și capul spre cer, scoase un oftat jalnic. Apoi fu îmbrăcat cu o cămașă adevărată și încălțat cu ghețe. Unii condamnați când își aud sentința de condamnare la moarte, cad jos de spaimă și se zvârcolesc. Alții desfid moartea făcând pe grozavii. Mulți condamnați tremură și cer iertare cu suspinuri și lacrimi fierbinți. Troppman însă, era liniștit și calm. După ce fu îmbrăcat, zise: „Sunt gata”. Din nou i se puse cămașa de forță și plecarăm în convoiu, din celula închisorii spre locul înfricoșat. Lângă ghilotină se afla o cameră, în care condamnatul își face toaleta pentru execuție. Intrând înăuntru, văd și pe călău că intră după noi. Unul din ajutoarele sale, scoase dintr'un sac mai multe curele cu catarâmi, ce trebuiau să-i înfășoare trupul. Măinile, i-au fost legate la spate. După ce s'au făcut ultimele pregătiri, i se aruncă o haină scurtă pe umeri. Călăul îl ia de braț și-l duce spre ghilotină. Când îl văzu mulțimea de afară, începu să-l huiduiască. Apoi, o tăcere mormântală!

Ajuns în fața ghilotinei — al cărui cuțit grozav stătea gata ridicat — fu din nou întrebat dacă a avut tovarăși și dacă nu s'a hotărât să spună cine sunt. Cu aceiași convingere de altădată, răspunse fără șovăire: „Da, am avut. Ei au omorât. Eu sunt nevinovat; dar nu spun cine sunt ei”. După aceste cuvinte, fu legat la ochi cu o batistă albă, culcat pe o scândură și înfășurat strâns cu curele. Astfel nemișcat, fu împins cu gâtul în dreptul locului unde trebuia să se prăbușească cuțitul. „Spui cine ți-au fost tovarăși, sau...” fură cuvintele procurorului, întrerupte printr'un puternic „niciodată” din partea condamnatului. Un semn... o simplă atingere a manivelei... și cuțitul se năpusti cu o repeziciune fulgerătoare pe gâtul omului care a socotit mai scump un cuvânt dat, decât propria-i vieță. Capul se rostogoli de cealaltă parte a trupului. N'am auzit decât un „uf”! Corpul său neînsuflețit fu pus în coșul de papură și aruncat în duba pregătită pentru a-l duce spre cimitir. Scena aceasta am privit-o cu groază și mi-am zis: Nu s'ar putea găsi o altă cale pentru ispășirea pedepsei celor vinovați, decât moartea cea îngrozitoare?

N'a trecut mult timp dela această întâmplare și am aflat că, în ziua execuției lui Troppman, imediat după decapitare, doi oameni s'au strecurat printre sentinele, s'au oprit în fața cuțitului însângerat și plecându-se, și-au muiat batistele în sângele condamnatului scurs pe scândură. Apoi au dispărut, făcându-se nevăzuți în marea mulțime. S'a știut pe urmă că, cei doi, au fost tovarășii condamnatului Troppman, cari au asistat la moartea prietenului lor sincer. Ei rămăseseră liberi. Pata de sânge de pe batistele lor, avea să le amintească totdeauna iubirea, devotamentul, *sinceritatea* și sacrificiul aceluia care le fusese adevărat prieten”.

Din întâmplarea aceasta putem învăța multe. Exemplul său poate fi imitat numai în cele bune. Atunci să avem aceeași tărie de voință. Să ne ferim însă de a ne lua angajamente a căror respectare contravine moralei sociale, cum este cazul lui Troppman. De aceea să luăm aminte

la cuvintele lui Solomon: „Cine își face mulți prieteni, îi face spre nenorocirea lui, dar este un prieten care ține mai mult la tine decât un frate”. Acesta este Isus, care vrea să fie prietenul tuturor, chiar și al celor păcătoși, dacă ei se pocăiesc. Apostolul Pavel zice: „Pentru un om neprihănit, cu greu ar muri cineva; dar pentru binefăcătorul lui, poate că s'ar găsi cineva să moară. Dumnezeu însă, își arată dragostea Lui față de noi prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi. Deci, cu atât mai mult acum — când suntem socotiți neprihăniți — prin sângele Lui, vom fi mântuiți prin El de mânia lui Dumnezeu”. (Rom. 5, 7—9).

Condamnatul Troppman, deși a murit rămânând sincer angajamentului luat față de prietenii lui, era totuși vinovat de complicitate la crimă. Prin faptul însă că el nu comisese carima cu mâna lui, se simțea nevinovat. Poate că ar fi putut scăpa de pedeapsă, dacă i-ar fi divulgat pe ceilalți doi, mai vinovați ca el. Dar Troppman suferea pentru o datorie de conștiință, care-i dădea pace sufletească. A preferat să moară el, scăpând astfel două vieți. Isus Domnul însă n'a făcut niciun păcat, nu S'a făcut cu nimic vinovat și totuși a primit să moară pentru cei vinovați! O, ce mare iubire ne-a dovedit El pentru a ne câștiga de prieteni!

Cei doi prieteni ai lui Troppman au asistat la decapitarea prietenului lor. Ce-or fi simțit ei când îl vedeau chinându-se, când au văzut, mai ales, rostogolindu-se acel cap tăiat al prietenului lor? Sângele de pe batiste trebuia să le amintească veșnic despre cel care i-a scăpat dela o moarte sigură.

Ce-ar trebui să simțim noi, gândindu-ne la suferințele și moartea Domnului Isus în locul nostru, al fiecăruia dintre noi, vinovați de păcatele noastre? Sângele vărsat pe lemnul de pe Golgota nu ne amintește nimic? Acel sânge care a fost plata răscumpărării noastre! Ce recunoștință dovedim noi față de un asemenea sacrificiu?

Singura, și cea mai curată, este aceea de a-I fi și a-I rămâne veșnic adevărați și sinceri prieteni.

Craiova.

I. I. GHEORGHISOR.

VIOREAUA

de

Lucreția Diaconescu.

Vioarea micuță,
Vino-afară la soare!
S'a dus de-acum iarna.
Nu mai e răcoare.

De dragă-lășia-ți
Pământul dorește:
Rolul tău cu grabă
Vin de-ți împlinește.

Tu fără cuvinte
Să te-arăți pe lume —
N'ai nevoie, dragă,
Numele-a-ți-l spune.

Haina ta regesească —
De culoare vie —
Să ne-nducă'n inimă
Numai bucurie.

Zise vioarea:
„Eu sunt doar o floare.
„Să-mi înalți parfumul,
„Asta fac sub soare!”

Voi băeți și fete,
De grăbiți a face
Tot cu vioarea,
Veți petrece'n pace.

Răspândiți în preajmă
Zămbet, veselie,
În inimă mahnite
Duceți bucurie!

Inimă de Om.... și Inimă de câine

Aproape toate vietățile de pe pământ au o inimă. Acest organ este centrul corpului și sediul sentimentelor, pasiunilor și al sensibilității morale. Din ea poate să pornească sentimente bune sau rele. Când un om este rău, se zice că are o inimă rea și este comparat cu un ... câine, spunându-se despre el că are o „inimă de câine”. Oare să fie așa? Atât de rău este acest animal domestic, încât să fie dat ca exemplu de cea mai mare răutate?

Să analizăm sufletește inima de câine și inima de om, ca să vedem cât adevăr conține această expresie, pronunțată cu atâta ușurință și atât de ... firesc! Câinele, este un animal care trăiește pașnic pe lângă casa omului. El păzește pe om și averea lui de răufăcători cu așa credincioșie, încât a ajuns proverbial. Când, după vreo 10—15 ani de serviciu credincios, de veghere zi și noapte îl ajunge și pe bravul paznic bătrânețea, și nu-și mai poate îndeplini misiunea, este alungat, dat la oamenii aceia cu lațul, împușcat, otrăvit sau lăsat să moară de foame, pentru motivul că ... e prea bătrân. Așa recunoaște ... o inimă de om!

Câinele salvează de atâtea ori chiar și vieța stăpânului său. Nemâncat sau bătut, nu-și părăsește datoria și nu ține dușmănie — ca omul — pe stăpânul care l-a brutalizat, ci se bucură și-i sare voios înaintea când îl vede ... *Inimă de câine!*

„Cum se poate, va zice cineva, ca omul să fie comparat cu câinele, care este animal“! ... Dar omul nu ăa și el de multe ori aparența unui animal? Câinele este inconștient, latră și mușcă pe oricine. Da, dar omul, conștient fiind, nu „mușcă” cu cuvântul mai rău decât câinele? Câinii când se întâlnesc se sfășie ... Oamenii adeseori îi întrec!

Mulți spun că nu poate fi vorba de suflet, de sentimente ... la animale! Ba da, mai ales câinele, trece și el, în anumite împrejurări, prin aceleași stări sufletești ca și omul. Suferă când îi este foame, frig, când e bolnav, rănit sau bătut, ca și un om. Știe când este vinovat și simte când îl iubește sau îl urăște cineva. Ba chiar simte și oamenii cu suflet bun sau rău. În ochii unui câine am cetit: bucurie, ură, suferință, melancolie, tristețe, iubire de mamă, prostie, inteligență, etc. Am văzut chiar și lacrimi de durere în ochii unui câine otrăvit (de oameni bineînțeles). Stăpânii lui cari îl iubeau, plângeau. La picioarele lor, el condamnatul la moarte, sta nemîșcat. Ochii animalului, cari priveau drept în ochii stăpânului, picurau din când în când o lacrimă, ce parcă ar fi vrut să înlocuiască o vorbă. Iată și alte exemple, din nenumărate cazuri, cari nu fac decât să întărească aceste afirmațiuni:

Un țaran se ducea la un oraș din apropiere. Când să între prin barieră, observă că se luase după el și cățeaua lui. Ajuns la han, după un scurt popas, vede că animalul, care era însărcinat, născuse patru căței. Omul nu dădu nicio importanță acestui mic eveniment. Își văzu de treburi, apoi plecă liniștit spre casă. A doua zi însă, care nu-i fu mirarea când văzu în cușcă ... pe cățea și pe cei patru căței! Dar uitându-se mai bine, rămase cu adevărat înmărmurit: cățeaua era moartă! Ce se întâmplase? Își adusese fiecare cățel în gură acasă, alergând astfel toată noaptea peste 100 de km. Murise de oboseală! A voit (și câinele voiește) să-și salveze cățelușii din mâini străine, să-i simtă acasă la adăpostul custii lor. Și a reușit, dar cu prețul vieții sale. Ce înălțătoare dovadă de iubire maternă! De ce lepădare de sine a dat dovadă ... o inimă de câine.

În Alpi, la poalele unor munți periculoși, dar foarte frecențați de turiști, este o mănăstire de călugări. Acești călugări au niște câini foarte mari, de culoare albă cu pete maro, numiți de „Saint Bernard”, cari patrulează zilnic, înainte de inserat, pe toate drumurile pe unde merg turiștii. Se duc până în vârful muntilor, trec prin prăpăstii neumbate, străbat valuri groase de zăpadă, și caută,

caută neîncetat. Dacă găsesc vreunul rătăcit sau pe care l-a prins seara în munți, îl conduc la mănăstire. Dacă găsesc un turist rănit, cu piciorul frânt, înghețat de frig, sau doborât de oboseală, latră la el și îl linge pe față și pe mâini, până îl deșteaptă. Pe spate are un fel de raniță mică, special pentru acest scop, în care se găsesc bandaje și o sticlă cu un lichid întăritor. Cum vede că turistul s'a desmeticit puțin, se freacă cu ranița de el, ca să ia și să bea. Apoi, dacă poate merge după el, îl conduce; dacă nu, se suie pe un punct înalt și urlă puternic spre a fi auzit de tovarășii lui dela mănăstire, cari când îl aud, se agită, dând astfel semnalul formării unei echipe de salvare compusă din călugări și câini. Câți turiști nu au fost scăpați astfel dela o moarte sigură! Câtă iubire de oameni într-o... *inimă de câine!*

Ar face omul acest lucru? Se duce el să caute, nu în munți dar împrejurul său, dacă vreunul din semenii lui, suferă sau are o grabnică nevoie de ajutor? Când vede suferința, trece nepăsător înainte! El să nu sufere și să aibă de toate... *Inimă de om.*

În orașul nostru, pe un timp de iarnă, s'a întâmplat un caz care pare a fi de domeniul fanteziei, dar care poate fi dovedit oricând cu martora care trăiește: O doamnă se deșteptase într-o noapte din cauza unor lătrături de câini, ce veneau din stradă. Crezând că nu este nimic și că acestea vor înceta — ca de

obicei — nu le dăde nici o atenție. Dar lătrăturile continuau mereu. Foarte mirată, se duse la fereastră și văzu doi câini cari lătrau în jurul unui pachet alb ce se afla în zăpadă lângă un gard. Privind mai bine, observă că acel pachet era... un copil mic înfășat, care abia mai scâncea, fiind aproape înghețat de frig. Câinii lătrau din când în când, câte unul lingea fața copilului de lacrimile înghețate. Doamna, foarte impresionată, ieși imediat, luă copilul, dar, neputându-i da lapte, îl duse la azilul de copii găsiți, și-l dădu unei doici spre îngrijire, spunându-i să amintească copilului când va fi mai mare, că doi câini l-au salvat dela moarte. Ce a fost în stare să facă... *o inimă de câine!*

Și gândiți-vă la mama aceea care și-a aruncat copilul, fără pic de milă, în zăpada de pe stradă, noaptea, pe ger! A avut, bineînțeles... *o inimă de om!*

Că astfel de câini sunt excepționali, nu se poate tăgădui; dar și mai puțin se poate tăgădui că și oameni cu adevărat buni sunt... excepționali! Așa încât, mai curând am putea aproba ca ei, câinii, în limbajul lor, când se ceartă și se mușcă între ei, când sunt în fața unei priveliști care se le inspire milă sau înfrigurare, să exclame — vorbind de semenii lor patrupezi — ... „*ce inimă de om!*”

Craiova.

GEORGE IONESCU.

GLAS DE CĂINȚĂ

O, iartă-mă, Stăpâne, că mi-a plăcut la sfat
Să stau cu făcătorii de rele ne'ncetat;
La 'ndemnul lor cu fapte nedemne, ani de-arândul,
Mi-am întinat într'una și sufletul și gândul.

O, iartă-mă, Stăpâne, că nu Te-am înțeles!...
Cu cei fără de lege alături am purces;
N'am ascultat cuvântul pornit dela ai tăi,
Eu mi-am plecat urechea la șoapta celor răi.

O, iartă-mă, Stăpâne, că pragul casei Tale
Arare, prea arare, eu l-am avut în cale;
Pe drumul altor case m'am ostenit mai mult,
Mi-a fost mai drag cuvântul minciunii să-l ascult.

O, iartă-mă, Stăpâne, că te-am disprețuit
Și mai presus de Tine arginții i-am iubit;
Mi-am adunat mișelnice avere an de an,
Dar pentru binefaceri n'am dat un singur ban.

O, iartă-mă, Stăpâne! Intreaga mea ființă
Pătrunsă-i de părere de rău și de căință.
Că vreau să fie gândul de-apururi nepătat,
Și numai fapte bune să fac vreau ne'ncetat.

Ion Bătrâna Voivodeni

Avocat

O, iartă-mă, Stăpâne, că nu întotdeauna
De pe-ale mele buze am alungat minciuna;
Mi-a fost în multe rânduri nestrăjuită gura,
Eu vorbelor roștile nu le-am știut măsura.

O, iartă-mă, Stăpâne, că Te-am slăvit arar....
În inimă eu urii i-am ridicat altar.
Iertarea mea n'am dat-o celui ce mi-a greșit,
Am fost de gânduri rele într'una copleșit.

O, iartă-mă, Stăpâne, că'n sufletu-mi n'a fost
Nicăcând pentru 'ndurare un colț de adăpost;
La poarta mea sârmanii în van au așteptat,
Porunci să-i izgonească eu slugilor le-am dat.

O, iartă-mă, Stăpâne, că'n viață prea ades
Prigoana, nedreptatea, surori mi le-am ales;
Eu celor slabi de-apururi le-am fost asupritor,
Crezare niciodată n'am dat strigării lor.

Mama pentru-al ei copil are scumpe desmierdări,
Are inimă cu ochi, are ochi cu sărutări.
Plânsul lui, e plânsul ei; orice-l doare, pe ea doare,
Ea trăiește pentru el. Când el moare și ea moare!
V. Alecsandei.

Mamei, pl

Ce s'ar mai putea adăuga acestor cuvinte sublimе? Nimic! Orice cuvânt șters sau adăugat, parc'ar știrbi din strălucirea lor. În patru rânduri, pictată vieța unei mame în culorile cele mai reale (cetiți-le înc'odată).

Câtă vie-
ță! Cât suflet!

Cine s'ar putea jertfi și e gata pentru orice mai repede ca o mamă? Da, mama! Ființa aceea care, ucisă de fiul ei, vâzând în clipele din urmă mâna lui plină de sânge, îl întreabă, în spasmurile morții, dacă și-a făcut rău la mână.

Iată până unde poate merge o mamă. Iată și de ce oamenii cari au ajuns ceva în viață, știu să păstreze locul cel mai de cinste aceleia care i-a făcut s'ajungă unde sunt. „Să îngenunchem înaintea mamei“, spunea un mare scriitor italian. „De e ceva pe lume, care să ne întruchipeze mai limpede pe Dumnezeu, apoi aceasta e mama“. Așa a trebuit să simtă și Pilsudski, distinsul mareșal polon, care a putut spune că „nu m'am plecat niciodată în fața nimănui“, având sădite în suflet - de *mama lui scumpă* cum îi zicea totdeauna - trei mari însușiri: curățenie sufletească, voință neștrămutată și stăpânire de sine. Pentru dobândirea acestor calități a fost supravegheat și îndrumat până la sfârșitul vieții sale de mama lui, ale cărei sfaturi l-au călăuzit și după moartea ei. „Când sunt în luptă cu mine însumi, spunea el, când toți se ridică împotriva-mi, când furtuni mâniașe mă amenință, când împrejurările sunt protivnice planurilor mele, atunci mă întreb cum m'ar fi sfătuit mama“. Ajuns pe culmile cele mai înalte ale gloriei, înconjurat de onoruri, în clipa când toți supușii săi veneau să-i dea dovadă de smerenie, împinsă aproape până la adorare - pe patul său de suferință, înainte de a-și da sfârșitul - își exprimă ultima dorință: „... iar inima mea, să fie îngropată alături de scumpa mea mamă“.

Legătura strânsă dintre mamă și copil a exprimat-o și strălucitul Honoré de Balzac în cuvintele: „Dela moartea biete mele mame, nu mai poate fi nenorocire pentru mine“. Spre o mai adâncă pătrundere a ceea ce a făcut să nască astfel de sentimente în inimile acestor oameni mari față de mamele lor, re-

dăm mai jos oglinda unei inimi de mamă, care aparține unei scriitoare olandeze ce se adresează fiicei sale, logodită în Colonii:

Scumpa mea copilă,

Imi telefonezi, vădit emoționată, că Ionel a căpătat un post în Indii, așa încât nimic nu se mai pune în calea nunții tale. În bucuria ta, că dorința ți se va împlini în curând, tu nu stai să judeci ce înseamnă acest lucru pentru mine. Mereu mi-a fost milă de mamele care-și au copiii în India, și iată că pe viitor voi fi și eu o asemenea mamă, care comunică cu copiii săi doar prin scrisori și fotografii. În această scrisoare, ultima ce o primești dela mine în Olanda, vreau să mai stăm nițel de vorbă despre căsătorie și visurile tale de fecioară.

Ascultă-mă bine, draguțo: sunt trei lucruri pe cari trebuie să le priceapă femeia ideală, dar sunt mai multe de cari trebuie să rămână străină. Succesul în multe căsnicii depinde mai curând de cele din urmă decât de primele. Dacă mă întrebi ce însușiri se cer pentru o bună căsnicie, îți voi răspunde: voioșie, multilateralitate și spirit conciliant.

Femeia care e în stare să facă pe bărbatul ei să rădă din toată inima în ziua când el a pierdut un proces important sau când i s'a anulat o comandă însemnată sau când a jignit pe cel mai bun client al său, aceea femeie e o adevărată comoară; iar când mai poate să-și dea seama că violența și nervozitatea la un bărbat nu înseamnă că el a încetat s'o iubească, ci că e decepționat, surmenat, obosit de munca zilei în care s'a străduit să câștige existența și pentru ea, atunci e pe cale să devină o soție ideală. Lucrurile neplăcute pe cari le spune un bărbat când se înapoiază dela muncă, sunt de cele mai multe ori doar un strop ce fășnește din venitul de aburi al nervilor supraincordați.

Știu bine că nu e tocmai plăcut pentru o tânără femeie să audă seara reproșuri, după ce toată ziua a fost singură. Dar o femeie cu tact, va ști să schimbe atmosfera. O femeie veselă are un efect atât de calmant asupra bărbatului! Fii veselă, scumpa mea copilă, nu numai când toate îți merg bine ci să fii și mai veselă când vin zile negre, de cari nu e cruțat nimeni. Și dacă nu poți fi veselă, atunci poartă cel puțin masca veseliei.

Soția ideală trebuie să fie un amestec de înțelepciune, destoinicie și grație. Trebuie să aibe farmec și pe „vino'ncea“, să fie seducătoare și totodată uneori neputincioasă ca un copil.

Femeia indignată când bărbatul ei îi cere să-i fie și camarad de sporturi și sfetnică și îngrijitoare și menajeră și amantă, o asemenea femeie dovedește o vădită lipsă de simț al datoriei și totuși,

Impăcaciune!

Biblioteca Universității Iași

tot ea ar fi prima care să se revolte, că soțul ei ar vrea să vadă una din aceste funcții îndeplinită mai curând de către o altă femeie. Ei bine, dragostea înobilează până și sarcinile cele mai umilitoare. O soție de treabă face cu dragă inimă totul pentru bărbatul pe care-l iubește. Și ia aminte, fata mea: niciun bărbat nu-și dă osteneala să caute în afară de căsnicie, ceea ce poate găsi acasă. Il alungă numai ceea ce nu află în casa lui, iar dacă a trântit odată ușa dragostei care duce la căsnicia lui, atunci se găsește oricând o altă femeie în apropiere, care e gata să-i dăruiască ceea ce propria lui soție a neglijat să-i ofere. E deci absolut necesar ca femeia să se poată acomoda bărbatului și împrejurărilor.

Să-ți mai spun acum un lucru despre spiritul de împăcaciune și concilianță. Să știi că micile neplăceri trebuiesc suportate cu seninătate, că trebuie să rabzi fără să te necăjești de tot ce este neplăcut în viață și să iei aceste lucruri neplăcute așa cum sunt și nu cum ai dori să fie. Altfel doar, dacă posezi destulă energie și capacitate să le schimbi în bine.

Nu uita, fetița mea, că în realitate căsnicia e adesea altfel decât ceea ce ai visat. Așa de pildă, îți poți imagina foarte bine ca bărbatul tău, înainte de a pleca dimineața la lucru, să te ia în brațe și să te sărute cu patimă, șoptindu-ți cuvinte tandre, care să te despăgubească de lipsa lui de peste zi. În realitate te va săruta odată fugitiv, cum s'o nimeri și te va ruga, ca în lipsa lui să ai grijă să-i coși nasturele ce i s'a rupt dela cămașă. Vieța în genere și vieța conjugală în special, nu depind de conversații înălțătoare și de sentimente nobile, ci de nimicuri uricioase și banale. Ce să-i faci, așa e!

În afară de lucrurile pe cari o soție model trebuie să fie în stare să le facă sau să le treacă cu vederea, pe lângă virtuțile domestice obișnuite, mai există atracții speciale pe cari va trebui să te aibă femeia. Trebuie să fie înzestrată cu un fel de al 6-lea simț pentru obiecte pierdute realmente sau în aparență, cărți, ziare, scrisori, creioane sau butoni de manșetă. Trebuie să fie capabilă să servească la masă mâncare pentru doi gulbeni, când n'a primit decât unul pentru coșniță. Trebuie să știe să asculte și să aibe memorie bună. Trebuie să fie înzestrată cu destul tact pentru a trăi în relații bune cu familia soțului.

Zi de zi trebuie să activeze în gospodărie, fără ca totuși să se simtă că ea muncește. Să știe să tacă, mai cu seamă când tocmai e pe cale să povestească celui mai bun prieten al bărbatului, cum a procedat el să ajungă la situația lui de astăzi.

Ceea ce nu trebuie să facă e atât de variat, încât e greu s'o înșir. Să nu se aștepte niciodată la un cadou din partea soțului, să nu ceară corespondența lui, să nu ceară prea multă

socoteală despre cutare sau cutare lucru, să nu stărnească senzație prin îmbrăcăminte sau atitudinea ei, să nu fie bănuitoare, când el vrea să lămurească detaliat de ce a venit atât de târziu acasă. N'are voie să vorbească de rău pe soțiile prietenilor lui, nici să fie curioasă, cârcotașă sau să se jeluiască. Păzește-te de jelanie! O femeie care se tânguește, întinde un giulgiu cenușiu de plictiseală peste căsnicia ei și sub acest giulgiu apăsător, totul se ofilește. Nu uita că în jurul oricărui bărbat există femei, care nu se tângue și nu este plăcut ca ei să facă o comparație în defavoarea ta. Aceasta ar fi chiar riscant.

Și acum, încă un sfat: să nu fii nicio dată prea tolerantă față de tine însuși, căci atunci cazii ușor în păcatul neglijenței. Incepe cu un capot puțin sifonat, sau cu tocuri scălciate, cu părul nepieptănat, cu un ac de siguranță care vrea să mascheze o ruptură, sau cu un prânz servit fără îngrijire, și sfârșește cu slăbirea voinței, cu apatie, cu indiferență, care deschid larg ușile pentru felurite boli de nervi. Aceste boli încep cu proastă dispoziție, cu gelozie și cu mania de a căuta „nod în papură”. Dacă tinerele femei ar fi conștiente de aceste fapte, ar exista mai puține divorțuri. Femeia care umblă în casă cu kimonoul rupt, cu bigudine în păr și cu papucii scălciați, seamănă cu o stație de care ți-e groază.

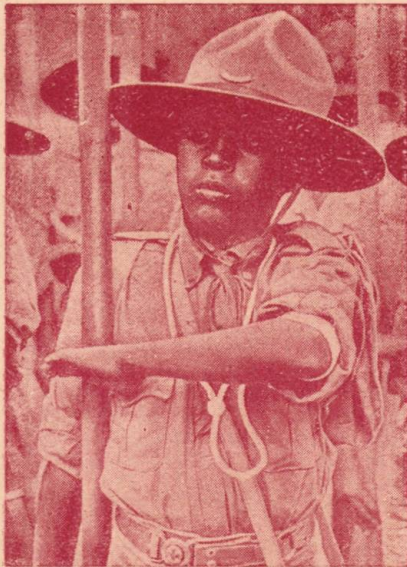
Să nu crezi, copila mea, după ce vei citi această scrisoare, că în ochii mei căsnicia e doar un lanț de datorii greu de îndeplinit. Căsnicia oferă femeii o împlinire a vieții sale, pe care nu i-o poate dărui nicio altă misiune. Bucuria profundă și curată a simțământului de trainică legătură cu o ființă iubită, este cea mai frumoasă senzație din câte sunt hărăzite muritorilor. Putem duce căsnicia, putem s'o cărăm ca pe o povară, putem să ne subordonăm — asemeni unei pedepse —, s'o cultivăm ca pe un păcat, s'o luăm ca un asasinat reciproc sau s'o țărăm ca un lanț, aproape insuportabil. Dar putem, de asemeni, s'o ascultăm fermecați, de parcă ar fi Cântarea Cântărilor, s'o ocrotim cu grijă, tămăduind-o ca pe o comoară scumpă sau s'o ducem în mâinile noastre ridicate spre cer, către un orizont sublim. E frumos când poți să-ți zici ție însuși: am făcut fericit un om.

Mama ta.

A omis ceva? Și asta într-o simplă scrisoare, una singură! În ea se reflectează tot ce simte o mamă. Numai prin câteva cuvinte, își depășește experiența unei vieți, experiență de care vrea cu tot dinadinsul să lege și pe fiica ei. Dorință sinceră de mamă care vrea să cruțe dureri oarbe, să evite suferinți zadarnice, să smulgă ființa-i scumpă din pânzele ignoranței și dintr-o naivitate care poate fi plătită cu sudoare și necazuri nesfârșite.

Tu, iubite tinere și tu, iubită tânără, apropie-ți urechia de gura mamei tale. Ascultă și execută! Pe urmă, singur te vei pleca.

P. P. PAULINI fiul.

Cercetaș abisinian.

Expresie puțin comună celor cu libertatea neîngrădită. Dar cu tot caracterul ei cazon, această expresie-comandă trebuie să găsească un răsunet puternic în inimile fragede ale tinerilor cari privesc tîntă la desfășurarea evenimentelor, evenimente prezise cu mult înainte și cari vin să împlinescă prețioase făgăduinți ce le-au rămas, cândva, dela cel mai binevoitor amic al lor.

Și este adevărat că încurînd această planetă îmbătrînită de ani și zdrobită de geniul răului, va avea fericită ocazie să fie vizitată de acest bun Amic al locuitorilor ei, un Amic de viță împărătească, divină. Ochii clar-văzătorilor Bibliei au admirat cu multe veacuri înainte de noi vizita aceasta atât de măreață și importantă. Gura, cât și condeiul lor, n'au ezitat să ne zugrăvească și nouă, în culorile cele mai vii, câteva din momentele apariției acestui Părinte și Fiu al omului. Iată unul din aceste tablouri:

„M'am uitat în timpul vedeniilor mele de noapte și iată că pe norii cerurilor a venit unul ca un fiu al omului; a înaintat spre Cel îmbătrînit de zile și a fost adus înaintea Lui; I s'a dat stăpînire, slavă și împărăție, pentru ca să-I slujească toate

Pentru onor înainte prezentați....

popoarele și oamenii de toate limbile. Stăpînirea Lui este o stăpînire veșnică și nu va trece nicidecum și împărăția Lui nu va fi nimicită niciodată“.

Un alt tablou, mai puțin vechiu, este acesta:

„Căci însuși Domnul, cu un strigăt, cu glasul unui arhanghel și cu trâmbița lui Dumnezeu, Se va pogori din cer și înțai vor învia cei morți în Hristos. Apoi noi cei vii cari vom fi rămas, vom fi răpiți împreună cu ei în nori ca să întîmpinăm pe Domnul în văzduh; și astfel vom fi totdeauna cu Domnul“. Cel mai strălucit dintre tablouri — și cel mai recent — este următorul:

„Apoi am văzut cerul deschis și iată că s'a arătat un cal alb! Cel ce sta pe el se chema „Cel credincios“ și „Cel adevărat“ și El judecă și luptă cu dreptate. Ochii Lui erau ca para focului; capul îl avea încununat cu multe cununii împărătești și purta un nume scris, pe care nimeni nu-l știe decît numai El singur. Era îmbrăcat cu o haină muiată în sînge. Numele Lui este „Cuvîntul lui Dumnezeu“. Oștile din cer îl urmau călări pe cai albi, îmbrăcate cu in subțire, alb și curat. Din gura Lui ieșea o sabie ascuțită, ca să lovească neamurile cu ea, pe cari le va cărmui cu un toiag de fier... Pe haină și pe coapsă avea scris numele acesta: „Împăratul împărățiilor și Domnul domnilor!“

Inchi-puiți-vă în gând scenele din aceste tablouri. Cîta măreție! Cîta splendoare! Cîta sfințenie! Fiul lui Dumnezeu Se arată pentru a doua oară lumii. De data aceasta însă, nu ca un simplu dulgher, călare pe mînzul unui asin... Și dacă atunci când S'a arătat ca cel mai simplu între

cei simpli, I-a fost drumul aster-nut cu vestminte și împodobit cu ramuri verzi de finic, astăzi, cine și cu ce-ar putea să-L onoreze ieșindu-I înainte?

El vine să-Și adune oștirea din toate părțile lumii.

La vestea sosirii unui general sau unui rege în fața unei oștiri, oriunde, se fac anticipat pregătiri, de multe ori neînchipuit de mari. În ziua exactă a vizitei, toată trupa, minușios înstruită și echipată, așteaptă cu mare atenție sosirea oaspetelui. În momentul apariției, dela o oarecare distanță, se aude o voce strigînd puternic: „Pentru onor înainte prezentați, arm!“ Așa prevede regulamentul...

Tineri amici! Oștirea Regelui ce va veni din slăvi o formați voi toți cari ați auzit, înțeles și trăit cuvintele umilului teslar din Nazaret, Isus. Cu toate că va veni cu o suită așa de măreață cum văzurăm, El vă consideră astăzi ca „frați“ și „fii“ ai Săi. Unicul regulament pentru instruirea voastră în vederea acestei întîlniri este Sfînta Scriptură. Acolo El însuși zice: „Dă-Mi fiule inima ta“. Avînd în vedere, deci, această dorință a Sa, atunci comanda pentru onor se schimbă...

„Uitați-vă dar cu luare aminte la Cel ce a suferit din partea păcătoșilor o împotrivire așa de mare față de Sine, pentru ca nu cumva să vă pierdeți inima și să cădeți de obo-seală...“

Dacă așa vă veți instrui de pe acum, atunci cu siguranță că în clipa supremă când vom întîmpina pe marele nostru Împărat, o voce de înger se va auzi dînd comanda: „Pentru onor înainte prezentați, inima!“

Corneliu Păun.

Din viața oamenilor mari

„Puterea pururea vie a oamenilor mari, constă tocmai în faptul că au fost oameni ca și noi, au muncit, au suferit, dar au creat” (I. Simionescu).

rău, să știți că aceasta este numai din pricina lui. Vă las spre meditare aceste două cuvinte: *Fiți cinstiți*“. În ce privește educația, părinții lui Livingstone erau oameni hotărâți și cereau deplină ascultare din partea copiilor. Se spune despre fiul lor, David, că, pe când era mic, ar fi întârziat într-o seară mai mult ca de obicei. Venind acasă, a găsit ușa închisă; căci tatăl obișnuia să închidă ușa de cum se înnopta. Micul David a trebuit să doarmă noaptea aceea afară, lângă ușă.

Fiind sărac, la vârsta de zece ani intră într-o fabrică de tors lână. Școala cea grea a vieții i-a pregătit drumul pentru fapte mari. Lucrul pe care-l făcea, era greu pentru un copil așa de tânăr; dar el era satisfăcut când, la sfârșitul săptămânii, putea să dea mamei sale micul său câștig, care era numai de trei franci. Cu banii ce-i primise înapoi dela mama sa, își cumpără o gramatică latină și începu să învețe, urmând cursurile unei școli serale. El scria în carnetul său: „Eu studiam cursurile ajutându-mă cu dicționarul meu până la miezul nopții, sau până ce mă certa mama, luându-mi cărțile din mână“. El citea toate cărțile bune pe cari putea să și le procure. Ii plăceau foarte mult științele naturale, mai ales botanica.

La etatea de 19 ani fu numit torcător în fabrică. Această schimbare de serviciu i-a fost de un real folos, pentru că-i aducea un câștig mai mare și putea ceta mai mult. În ciuda zgomotului mașinilor din fabrică, el așeza cartea în așa fel, încât în timpul lucrului, arunca din când în când câte o privire asupra ei! Așa, până citea toată cartea. Mai târziu, când urma medicina la Glasgow, vara lucra în fabrici, pentru ca să aibă cu ce să se întrețină iarna la cursuri. El singur spunea: „Uitându-mă îndărăt la

Omul care a murit pentru Africa

Intr-o adunare publică unde vorbea misionarul Robert Moffat, întors de curând din Africa, a luat parte și un tânăr care asculta cu viu interes la cele ce povestea misionarul. Cuvintele: „Eu am văzut fumul a o mie de sate, unde nu fusese niciodată un misionar“, au făcut o profundă impresie asupra acestui tânăr, care, din acel moment, se și hotărî în inima lui să meargă să predice Evanghelia în acele ținuturi întunecoase. Acel tânăr a fost David Livingstone, devenit mai târziu doctor, misionar și mare explorator al „Continentalului Negru“.

David Livingstone, sau „Piatră vie“, așa cum se tălmăcește numele lui, a fost bărbatul care, cu o voință hotărâtă și o răbdare nestrămutată, a știut să înfrunte oboseala, boala și neprietenia naturii. Prin aceste însușiri ale lui, a creat drumuri noi, făcând ca numele și amintirea lui să rămână nemuritoare. „N'a cucerit noroade prin foc și sabie. S'a folosit de arme cu totul diferite, mai sigure, deși mai greu de mănuit; s'a folosit de bunătate și blândețe, lamura însușirilor omenești. Cu ajutorul lor a câștigat sufletul negrilor,

socotiți drept sălbateci; i-a liniștit, ca și Hristos marea turburată“. Numai câteva întâmplări din viața lui de copilărie vor fi de ajuns ca să înțelegem și mai bine pe omul care a reușit să schimbe geografia Africii.

Ca și alți oameni mari, Livingstone se născu din părinți săraci, scoțieni. Săraci în cele materiale, dar bogați în cele sufletești. El s'a născut în anul 1813, la Blantyre, în Scoția. Tatăl lui, vânzător de ceai, era un creștin sincer și cu mult spirit misionar. Deși înaintat în vârstă, el învăța limba veche scoțiană, pentru ca să poată ceta în Biblia mamei sale. Soția lui, era o femeie mică, delicată, harnică și cu multă rânduială în gospodăria familiei.

Se spune de bunicul lui David că obișnuia să povestească copiilor despre unul din strămoșii lor, care fiind pe patul de moarte, a chemat pe fiii săi, și ca drept moștenire le-a dat următoarea povă: „Am cercetat cu grijă, cât am trăit, tot trecutul familiei noastre, și n'am găsit niciun om necinstit printre strămoșii noștri. Așa dar, dacă vreunul dintre voi sau dintre ai voștri va ajunge

vieața de muncă pe care am dus-o nu mă pot opri să nu mulțumesc lui Dumnezeu că mi-a dat o atare existență. Dacă ar fi să reîncep traiul, aş apuca același drum de grea și întăritoare educație". Referindu-se la viața lui de muncă, profesorul I. Simionescu zice: „E școala muncii, care deșteaptă energia, voința și spiritul de întreprindere, dar care în același timp naște bunătate și respectul pentru cei ce se trudesc în viață. Prin îndârjită și aspră trudă, din ucenic de fabrică, ajuns doctor în medicină”.

Cetind o carte care vorbea de marea iubire a lui Isus Hristos, care a murit pentru noi, Livingstone a fost profund mișcat. Apoi contactul cu un misionar venit de curând din China, i-a dat ideea că cel mai bun serviciu ce l-ar putea face pentru Dumnezeu, ar fi să se consacre cu totul pentru lucrarea Sa. El se hotărî să meargă în China, dar pentru că această țară era bântuită de războiu, își oferî serviciile societății misionare din Londra, iar în ziua de 8 Decembrie 1840, Livingstone se îndreaptă spre Africa.

Prima lui călătorie fu plină de succes. Dela Colonia Capului, locul unde a pus pentru prima dată piciorul pe pământul african, el pătrunse în inima continentului. Timp de doi ani a traversat ținutul Beci-ana și după aceea, prin greutate și primejdii neînchipuite, și-a continuat drumul său de mare explorator. Descoperind râul Zambezi, își puse în gând să stră-

bată continentul Africei de-a curmezișul, dela oceanul Atlantic la cel Indian. A străbătut ținuturi pe cari niciun picior de alb nu le călcase. El și cu oamenii lui au întâmpinat foame, sete, atacul fiarelor sălbatice, hoji, triburi ostile și au trecut prin mijlocul ținuturilor unde nici azi frigurile galbene nu cruță pe europeni, dar a învins. Din această călătorie el trimise dări de seamă societăților geografice, astronomice și misionare. În Africa a făcut cunoștință cu josnicul comerț de sclavi, care zădărnicea foarte mult activitatea misionarilor, și care era o pată rușinoasă pentru secolul al 19-lea.

După 16 ani de muncă neîntreruptă și călătorii obositoare, el se întoarse în Anglia, nu spre a-și petrece acolo restul timpului, așa cum îl îndemnau prietenii, ci spre a se pregăti pentru o nouă expediție. În tot acest timp, călătorise pe picioare

explorat regiunea mlăștinoasă din Africa Centrală. Cu ocazia acestei călătorii, pentru prima oară, după aproape 30 de ani de muncă obositoare, și din cauza umezelii, el deveni așa de istovit, încât a trebuit să fie dus pe sus. Dar fără să se lase învins, el călători mai departe, descoperind și adevăratul izvor al fluviului Congo. Timp de vreo trei ani nu s'a mai știut nimic despre el în Europa. Pentru a da de urma lui, s'a alcătuit o expediție sub conducerea americanului Stanley. Acești doi oameni mari se întâlniră pentru prima dată în Africa Centrală. Despre această întâlnire, Stanley scrie mai târziu: „Eu aş fi alergat să-l întâmpin, l-aș fi îmbrățișat, numai că el fiind englez, nu știam cum mă va primi; astfel eu am făcut ceea ce lașitatea și mândria mi-au sugerat că ar fi lucrul cel mai bun de făcut: am mers încet spre el, mi-am ridicat pălăria și am zis: — Doctorul Livingstone? Așa cred! — Da!, mi-a răspuns el cu un surâs amabil, ridicându-și pălăria. Atunci amândoi ne-am strâns mâna și i-am spus: — Mulțumesc lui Dumnezeu, doctore, că mi-a îngăduit să te văd! El a răspuns: Mă simt foarte fericit că sunt aici și că te pot primi cu: Bun Venit!”.

Deși era bolnav și istovit când l-a întâlnit Stanley, Livingstone a rămas, ca și un tată în mijlocul familiei, înconjurat de dragostea și simpatia băștinașilor. Sănătatea lui slăbea din ce în ce, iar frigurile

DOR DE FRAȚI

Pătrunsu-ma

Fiorul!

Ajunsu-ma

Dorul

De frații mei l...

Știutu-le-am

Firea, ...

Văzutu-le-am

Iubirea,

Blandețea de miei...

Plecant-am

Depart l...

Lăsat-am

Aparte

În inimă loc:

Inscri-am

Acolo

Toți frați-mi

De acolo

Cu literi de foc.

Privit-am

Acuma,

Vorbit-am

Într'una

Cu litere aparte

Răspunsu-mi-a

'N dor....

Dar glasur'le lor...

Mă frig și mă arde.

Congo.

mai bine de 16.000 de Km.

În a doua călătorie, el se mărgini la partea răsăriteană a continentului. În această călătorie el descoperi lacul Nyassa și minunata cascadă Victoria. A petrecut șase ani în mijlocul triburilor sălbatice. A folosit orice ocazie pentru a predica Evanghelia, aducând pace și nădejde în sufletul băștinașilor și în același timp explorând și deschizând drumuri, spre lumi necunoscute.

Era de 53 de ani, când întreprinse a treia expediție, din care avea să nu se mai întoarcă. De data aceasta a

galbene nu mai puteau întâmpina rezistență în trupul său, șurubred de oboseală. În Ulala, la sudul lacului *Bangwea*, au fost trimise câțiva oameni spre a-i clădi o colibă din crengi și din iarbă. Susi și Chuma, doi indigeni devotați, l-au îngrijit cu mare iubire. Toți însoțitorii lui Livingstone aveau presimțirea că i se apropie sfârșitul. Într-o seară, după ce i s'au adus lucrurile necesare pentru timpul nopții, Livingstone zise servitorului: „Am tot ce-mi trebuie“. Acestea au fost ultimele sale cuvinte. A doua zi, servitorii credincioși au venit repede și, privind spre pat, văzură pe Doctorul lor ingenuchiat înaintea patului, cu fața ascunsă între mâini. Părea că este adâncit în rugăciune. Se apropiară, îl atinseră... Era mort! Așa sfârși la 1873 acest mare bărbat, care și-a închinat viața în slujba semenilor negri. Servitorii devotați se sfătuiră să ducă corpul lui până la mare ca să poată fi predat familiei și prietenilor lui din Anglia. Ii făcură o mică im-

bălsămare, iar inima și măruntaiele le înmormântară la rădăcina unui arbore. Așezat într-o ladă făcută din coajă de copac, cu mult respect, ei porniră în călătorie. (cea mai lungă călătorie funebă). Au întâmpinat multe greutăți, din cauza superstițiilor băștinașilor. În drum, au întâlnit pe locotenentul Cameron, trimis special în căutarea lui Livingstone. Acesta i-a sfătuit să-l îngroape acolo, dar ei n'au primit propunerea, căci fuseseră educați de unul care nu cunoștea înfrângerea. După o călătorie lungă și anevoioasă și cu multe pierderi de oameni, au reușit să depună povara lor, împreună cu jurnalul valoros al exploratului, hărțile și toate lucrurile lui personale, la picioarele guvernatorului englez. De aci rămășițele lui au fost duse la Londra. Ca semn de recunoștință față de acest binefăcător al umanității, a fost înmormântat în cel mai vestit mausoleu din lume, chiar lângă amvonul din catedrala Westminster.

Puțin timp

înainte de a pleca pentru prima dată în Africa, Livingstone vizitase catedrala Westminster. Uitându-se la înmormintele și pietrele funerare ale oamenilor mari, simțea că stă pe loc sfânt. Niciodată nu s'a gândit că aci va fi și locul său de veșnică odihnă, și că pe mormântul său, alții vor putea citi inscripția următoare:

ADUS PE BRATE CREDINCIOASE
PESTE MARI ȘI ȚARI
AICI ODIHNEȘTE

DAVID LIVINGSTONE
MISIONAR - CALATOR - FILANTROP
NASCUT LA 19 MARTIE 1813
LA BLANTYRE, LANCASHIRE
MORT LA 1 MAI 1873

LA ULALA, COMUNA DIN CITAMBO...
TIMP DE TREIZECI DE ANI VIEȚA SA
A FOST CONSCRATA CU UN ZEL
DEOSEBIT

LA EVANGHELIZAREA RASELOR
INDIGENE

LA EXPLORAREA REGIUNILOR
NECUNOSCUTE

ȘI
LA DESFIINȚAREA NEGOTULUI DE
OAMENI IN AFRICA CENTRALA.

M. Manea.

Poșta Redacției

Începând cu numărul acesta, revista „Amicul Tinerimii“ va suferi unele modificări în ce privește materialul publicat. Vom căuta, ca și până aci, să prezentăm cetitorilor săi un material ales, atât pentru îmbogățirea cunoștințelor, cât și pentru formarea unui caracter nobil. De fapt acesta este scopul suprem al acestei publicații. Vom renunța însă, din motive bine chibzuite și îndreptățite, la publicarea de jocuri, șarade, etc., cu primire de răspunsuri și oferire de premii. Toate acestea aduc după sine cheltuieli pe cari revista nu le poate suporta.

Atragem atențiunea binevoitoare colaboratorilor acestei reviste că redacția își rezervă dreptul de a publica numai aceea ce corespunde cu spiritul ei. Manuscrisele primite nu mai pot fi restituite.

CROITORUL ȘI MODA. — organul croitorimii din România, revistă tehnică profesională ilustrată. Director: DIONISIE NEAGOE. Redacția: Str. Lipscani 19, București I.

FREAMATUL LITERAR. — revistă de literatură, știință și artă. Redactori: AUREL FORTUNA & OCTAV BANESCU. Redacția: Str. Mareșal Averescu 1, Siret.

GRAI MOLDOVENESC. — revistă de literatură, artă, știință. Director: A. G. DELAFINTINELE. Redacția: Str. Lascar Catargiu 55, Iași.

INFORMATORUL. — organ independent de informații politice și sociale. Director: A. FULGA. Redacția: Str. M. Kogălniceanu 35, Ploiești.

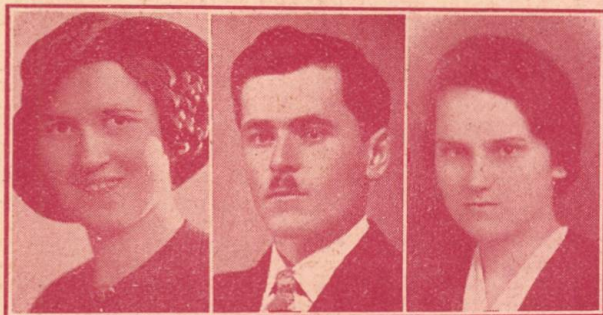
LUMINA SATULUI. — foaie populară pentru învățătură și petrecere sufletească. Administrator: G. BOANCA. Redacția: Căminul Cultural din Grumăzești, Neamț.

ORIENTARI. — revistă de studii, critică și literatură. Directori: C. R. CRIȘAN. Redactori: I. I. ALEXANDRESCU. Redacția: Moinești, Bacău.

SANATATEA. — revistă ilustrată de medicină populară, igienă socială, educație morală, literatură medicală. Director: Dr. SIGMAND SIGMA. Redacția: Str. Triumfului 7, București V.

SEPTNICUL VIETII. — revistă de medicină populară și sfaturi pentru păstrarea sănătății. Redactor: V. FLORESCU. Redacția: Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu 116, București IV.

Cei trei câștigători ai premiului de sfârșit de an.

—Olga D. Irod—
Petroșani

—Ceapec Wilibald—
Cernăuți

Oprica Graur
București

Deslegătorii al căror nume este pus în paranteză, n'au delegat toate jocurile, iar cei al căror nume este pus între două linii, au trimis răspunsurile regulat la toate revistele din 1935.

ALEXANDRIA: —Antipa Drăgușin—, —(Georgeta Drăgușin)—, —Șt. Drăgușin—, —Tr. Drăgușin—; APATEU: Indricău Ax. sen, Indricău Ecat. sen, —(Indricău Gh.)—, Indricău Petru, (Malița Sofie), Malița Tr., (Marioara Zelenak); BACĂU: —Netty Bujor—, —(But-naru), (Elena Garai), —Elena Melciuk—, Maria Munteanu, (Marica Pahoncea), (Ecat. Solomon), (Nicu Stan); BAICOI: Cornelia Nistorescu; BALEASA: (C. I. Trașcă); BARLAD: (Em. Angheluta), (Cucos N.), Aneta Filipescu, (A. Filipides), Elena Siminescu; BAZARGIC: —(Nic. Ganea)—, (Fany Marceva), (Nady Marceva), Gh. Naceva; BELITORI: (S. Albișor), (C. Dabu fiul), (G. Șerban), I. Șerbănescu; BEREȘTI: (Pintilie C. Baci), (Baci Gh. Pintilie); BORDEȘTI: —(Maria Ghiorgă)—, (Marioara Stănescu), (Olimpia Stănescu); BOTOȘANI: (Adela Adamitrescu), (I. Amarie), Paraschiva Călin, Șt. Călin, Gh. Dănilă, Lenuța Dănilă, Marica Dănilă, V. Dănilă, (V. Dumitrescu), (Ion Luchian), Eugenia Moldoveanu, Marioara Moldoveanu, Elena Nedelcu, V. Nedelcu, (Alex. Tolan), (V. Tolan); BOURENI: (H. Militaru); BRĂNEȘTEA: (Andrei Asan), (Dica Ban), (Dumitra Ban), (Maria Ban), (Niculina Ban), (Gh. Bicojan), Ilie Burtavel, Lica Burtavel, Stoian Burtavel, (Nidelea Gogonea), (Fl. Neagu), (A. Negreanu), (I. Negreanu), (D. Porojan), (Ioana Porojan), (D-tru Voinea); BRĂSOV: C. Bujor, —D. Cio-cărlan—, Dănuș Barbu, Eufrozina Victoria Doagă, —Nistor Istrate—, P. Istrate, Ecat. Kovacs, Neacșu Gheorghe, Pop Teodor, Stătescu I., (I. Tăchici); BREAZA: (I. Vasilescu); BUCUREȘTI: (Cristina Amar-andi), (D. Amarandi), —(Gh. Amarandi)—, —(Magd. Amarandi)—, D. Anton, Lizica Anton, (Aneta Ardeleanu), —Didy Bercaru—, —(V. Duce)—, (Aurora Dumitrescu), —Olimpia Epurescu—, —Marin Georgescu—, D-tru Ghețu, Elena Ghețu, (C. Giuran), —Gh. Grassu—, —Gh. Graur—, G. Grigorescu, Marioara Grigorescu, Gh. Ionescu, Marietta Ionescu, Stella Klein, (Iulya Krijan), Al. Manicaticide, Elena

Manicaticide, M. Marinescu, P. Marinescu, I. Mihăescu, I. Moșteanu, Dionisie Neagoe, Maria Neagoe, Elena Nedelciu, (P. Nițescu), —M. Părvan—, —T. Părvan—, —D. Paulini—, —Gabriela Paulini—, —R. Paulini—, Jean Pănescu, (Emilia Petrescu), Lenuța Petrescu, I. M. Popa, Tatiana Popa, —Valerica Popa—, —A. Rădoi—, —Eliza Rădoi—, —Florica Rădoi—, —(I. Rădoveanu)—, Filip Roman, Euf. Săvescu, (Marietta Scarlat), I. Scrobotovici, (Klara Semmes), I. Sim-ion, (Eli. Stănescu), —Tincuța Stănescu—, (Maria Stochici), Ma-ria Stoian, Nic. Teacă, D. Theodosiu, Elena Theodosiu, —T. The-odosiu—, —Victorița Theodosiu—, —A. Thomas—, Elena Thomas, Ruth Thomas, C. Udrescu, —Marioara Udrescu—, —V. Udrescu—, (Em. Vălcănuș), (Șt. Vălcănuș), —I. Vasilescu—, —Oprica Vasilescu—, (C. Voinea), E. Zetescu; BUZĂU: —Gicu Olteanu—, Mihai Olteanu, —Sylvia Olteanu—, —Lenuța Teodorescu—, CAILA: —(Marioara Găureanu)—; CALĂRAȘI: (P. Sercea); CALINEȘTI: (C. Bratu); Cămpina: (I. Dogaru), (Maria Dogaru), (Nic. Dogaru), Estera Pe-trescu, Olimpia Petrescu, Tabita Petrescu, (T. Vlad); CAMPU-LUNG M.: Elena Arghir, Marioara Arghir, (L. Constantinescu), (Manda Constantinescu), M. Ianculescu, Vetură Ianculescu; CER-CHEZU: Anuța Enache, I. Enache; CERMEI: M. Ban, P. Ban; CERNĂUȚI: —Andrieș Angela—, —Andrieș Constanța—, Andrieș Const., —Ceapec Elisabet—, Ceapec Georg, Cernățean Leonthina, —Ciohodaru Marcela—, —Ciohodaru Toma—, Cricleviță Elena, Cri-cleviță I., Cărec I., Cărec T., —Diacomeli Stefi—, Duceș Elisabet, Gerber Else, Gerber Olga, Heuchert Ernestine, Heuchert J., Iablon-schi Elisabeta, Iablon-schi M., Iliescu Anastasia, Iliescu I., —Ieremia Lina—, —Ieremia Radu—, Kăstner Ana, Kăstner M., —Klein Mina—, Knittel A. jun., Knittel C., —Knittel Hans—, Knittel Lidya, Man-chen Elena, Manchen Gotfried, Manchen Mihail, Manchen Mitzi, Mi-riucă Arsenia, Miriucă T., Reinheimer Ella, Reinheimer Fritz, Schüt-telbauer Rozalia, Schüttelbauer Rudolf, —Claudy Spitzu—, Stoler Ana, Tibul-schi Anna, Tibul-schi S., Tremel Elfride, Tremel I., —Tremel Julia—, —Tremel Terezia—, Veg Elisabeta, Veg Iacob, —Voitea Claudy—, —Voitea Elisabeta—, —Voitea Ilariu—; CIUȚURA: (M. Iovănescu); COCORĂȘTI: M. Stanciu; COTEȘTI: (Florica Rolea); CRAIOVA: (I. Tudor); CURTICI: Novac Petru; CURȚISOARA: (A. Preda), (C. Preda), (T. Preda), —(D. Stoica)—; CUZA-VODA: (Anica Baicu), (Gherghina Baicu), (I. Buzea), (V. Buzea), Sofia Hioară, Tudor Hioară; DEVA: —Ciocan Petru—; DOBROTINET: —(Gr. Ciurea)—; DOROBĂNȚI: (A. Barbălată), Maria Gagea, P. Gagea, M. Ungureanu; FERDINAND I.: (Marioara Diaconescu); FOCȘANI: (Mimi Dobrovici), (C. Mihai), —(Maricela Mihai)—, (B. Popescu), (M. Popescu), Lili Ștefănescu, Meluța Ștefănescu, (Lenuța Steria), (Mita Steria), (I. Talpan), (V. Talpan), (Gică Teodor), (Maria Teodor), (Ecat. Tudose); FURCULEȘTI: I. Tene, Maria Tene; GALĂȚI: Elisabeta Alexe, —Ionel Alexe—, Tabita Alexe, Mircea Axente, (Netti Ciuhă), D. Constantinescu, N. Con-stantinescu, Cornelia Dașoveanu, Em. Dașoveanu, Ilie Gherghina, —(Em. Grigoras)—, (Paraschiv Grigoras), M. Gugulenco, Mota Gu-gulenco, Marica Șchiopoaia, V. Șchiopoaia, (Marcella Strâmbeanu), (Marcella Tatu); GARLENI: (Elena Pahoncea), (N. Pahoncea); GRIGORENI: —(Șt. Săndulescu fiul)—; IAȘI: G. Ardeleanu, Aneta Făurescu, D. Făurescu, Maria Gogălniceanu, Valeria Leuța, (Gh. Mocanu), (I. Mocanu), Lenuța Oanea, Ana Popovici, (Sofia Răi-leanu); LIUGO: Iuliana Motorca; MACEA: Floarea Mara, I. Mara; MANOLEȘTI: (Elena Bompă), (I. Bompă), (Anicuța Harasim), (Elena Harasim), (Florica Harasim), (Maricela Harasim), (A. Puia), (O. Puia), (Elena Răul); MARGHIA: (Florica Mateescu), (T. Ma-teescu); MARGINENI: —(Tănase C. Mateescu)—; MIRCEA-VODA: Jan Marian, Magda Marian; MOINEȘTI: —(Estera Bujor)—, —(Gică Bujor)—, —(Th. Bujor)—, —(Gh. Burdulea)—, (Gh. I. Ciuhă), (Gh. V. Ciuhă), (Estera Găină), (Eufrosina Găină), (Garai Pavel), (N. Ișcu), (N. Neneciu), (N. Pruteanu), (N. Zaharia), —(Constanța Zamfir)—, (I. Zamfir); NADEȘA: (Elena Trofin); NECȘENI: (Gh. Timofte), (I. Timofte); NEGOEȘTI: (Eugenia Rădulescu), (Nic. Ră-dulescu); NEGRU-VODA: Anuța Bataligă, Gh. Bataligă; OHABA:

—(Gh. Andreescu)—
Ploiești

Olga Nistorescu
Băicoi,
Prahova

—Ioan Leonte—
Brașov

Constanța Petrescu
Cocorăști,
Prahova

(Vasile Marian)
Buhuși

Ecaterina Mateescu
București

M. I. Harluc
Vaslui

(Gh. Mocanu)
Urleta,
Prahova

Helma Stepan
Cernăuți

Papp J. J.
Tg. Mureș

(Ecat. Niculescu)
Tâmbocști
R. Sărat

Const. Manteanu
Bacău

—Olimpia Alexe—
Galați

—(I. Săndulescu)—
Grigoreni
Bacău.

(Bocan P. fiul); OLOGI: (D. Herghelegiu), (Fl. Herghelegiu); PALILULA: (Ilie Ioana); PIATRA-NEAMȚ: —(I. Badiu)—, Elena Catană, Gh. Catană, I. Corbu, Maria Iftimie, T. Neamțu, R. Palaloga, —Policesnia Panait—, —Roșca Dumitru—, A. Rutui, Clara Rutui, —Maria Smântână—, Maria Socol, A. Tănase, D. Tănase, Vasilica Tănase; PLOEȘTI: —(Avram Gabriela)—, (Bărbulescu Filică), (Bărbulescu Milu), —Elza Borody—, —(Costică Busuioc)—, (Katty Busuioc), (Gh. Constantinescu), Aurelia Gheorghită, D. Gheorghită, —(Indricău Ecat. jun)—, —(Gh. Iuga)—, (Zaharia Marian), (M. Mihăilescu), (I. Panaitescu), —Cornelia Rotaru—, (Didy Stănescu); PODUL ILOAIE: (Lucia Trofin); PRINCIP. ELENA: (Vasilica Mihăilescu); PUCIOASA: Nelu Marian, Vasilica Marian, P. Ștefănescu; RADENI: (C. Curteanu), (I. Curteanu), (Maricica Curteanu), (Profira Curteanu); RANCEZI: —(I. Mihăilescu); ROȘIORI DE VEDE: (D. Duică), (Geta Duică); ROZNOV: —(F. Ghitta)—, —(V. Ghitta)—; SALCIOARA: (Barbu Antohi); SASCUT: (P. Mihăilescu); SECARA: (Fl. Petrescu), —(El. Socolescu); SEPREUȘ: —Petraș Marie—, Petraș Teodor—, —Stana Ioana—; ȘERBANESTI: Maria Moise, Nic. Moise; SINAIA: (Marioara Bălănescu); SLATIOARA: A. Ciocârlan, I. Ciocârlan, Vetură Ciocârlan, Viorica Ciocârlan, Dumitra Drăghici, Ecat. Drăghici, Gh. Drăghici; STRUNGA: (M. Colțun), (Dorina Damian), (N. Damian), (N. Hudima), (Eugenia Isac), (Tr. Isac), (Maria Leonte), (V. Leonte), (Domnica Rânghiuc), (Maria Rânghiuc); SULIȚA NOUA: (Käthe Melnic), (Eugenia Popov); TAMBOEȘTI: (D. Chiriac), (Maria Chiriac), (V. Chiriac), Eleonora Dumitrache, Ruxandra Dumitrache, (Cati Niculescu), (Tabita Niculescu), (Zaharia Niculescu); TARGOVIȘTE: Florica Calinescu, C. Cărbunaru, Elena Ianculescu, C. Stoenescu, Eliza Sturza, Elena Voinea, G. Voinea, I. Voinea, N. Voinea; TG. MUREȘ: Barta Ioan; TECUCI: I. Bujor, —Mihai Bujor—, Nicu Bujor, Virginica Bujor, Lilica Iordache, Maricica Iordache, (C. Radu), (Gh. Radu), (Eda Tudor), (Victoria Tudor); TULCEA: (Aurelia Dănilă), (I. Dănilă), (Olimpia Munteanu); T. SEVERIN: C. Cosos, Gh. Gârtoi, (Elisabeta Goia), (P. Goia), Eugen Mazilu, Elena Popa; ULMENI: (I. Basarabescu); URLETA: —(Lenuța Comănescu)—, (Ion Andrei Marin),

(Ion O. Marin), (Frusinica Stoicescu); VALEA REA: (Elena Avram); VAMA: N. Istrate, Leontesi Gheorghe; VARTOP: (M. Dobrescu), (Ecat. Filipoiu), (Marioara Filipoiu), (Șt. Filipoiu); VARVORUL: (N. Puțareanu); VASLUI: (Tincuța Filote), Eug. Lucaci; VIZIRUL: Dobre Gheorghită; VLADENI: (Lenuța Cămpăanu), (Gh. Șteblea), (Ion Alexe); ZIDURI: Fănică Mazilu, Sofia Mazilu, (Florica Tudose).

AU MAI CAȘTIGAT CATE UN PREMIU ȘI URMATORII DESLEGATORI.

APATEUL: —(Indricău Ax. jun.)—; BARLAD: I. Simionescu; BELITORI: —(Const. Dabu)—; BORDEȘTI: —(I. T. Gheorghită)—; BUCUREȘTI: —Jeny Georgescu—, —I. Grigorescu—, —Ecaterina Rădoi—, E. Ștefanian, I. Udrescu; BUZAU: —Victorița Teodorescu—; CERMEIU: —Ioan Ban—; CERNĂUȚI: —Klein Emma—, —Voicu Ioan—; CRANGENI: —(M. Militaru)—; CURTIȘOARA: —(Mărița Preda)—; FOCȘANI: Gicu condruz; GALAȚI: —Ilenuța Gherghina—; IAȘI: Eleonora Coman; MACEA: —Miron Căzan—; MANOLEȘTI: —(Aneta Călin)—; MOINEȘTI: (Maria Bujor); PIATRA-NEAMȚ: —Marcela Corbu—; PLOEȘTI: —(Elisabeta Mihăilescu)—; SEPREUȘ: —Stana Teodor—; TECUCI: —Jenica Bujor—.

Pe mine de ce nu m'ați publicat?...

Soluțiile Jocurilor

No. 74 No. 75 No. 76

Birou (bir ou) Cașcaval (caș caval) Glaspapir (glas pap ir)

No. 77 No. 78 No. 79

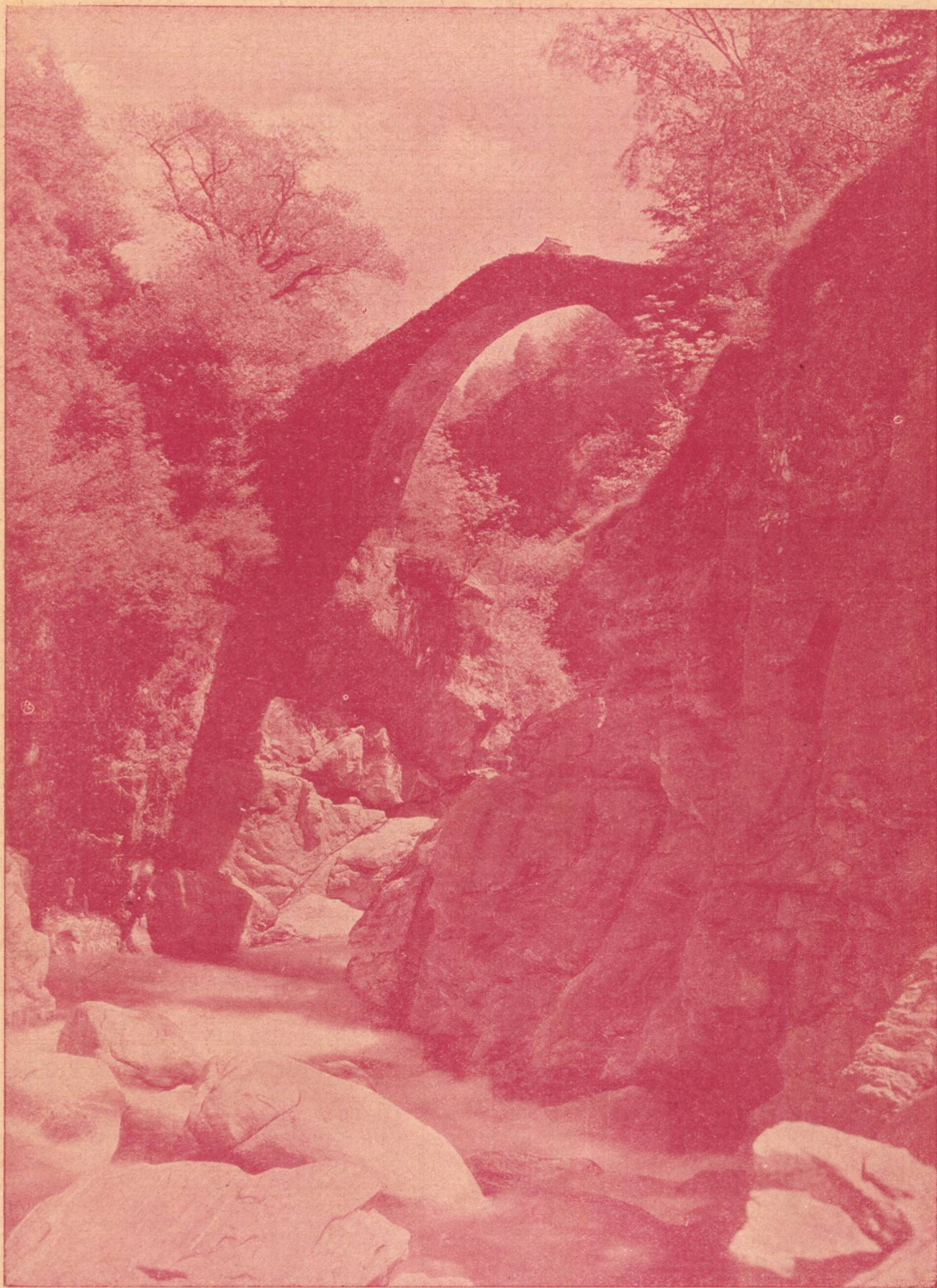
Germania (ger man ia) Farfurie (far furie) Lei 3,75

No. 80 No. 81 No. 82

Ecoul Niciuna Străful nu face ouă

No. 83

Căinele care latră nu mușcă (Căinele care la tr (e) ă nu mu (ș) șcă)

Amicul Tinerimii

Panier de argint

Un misionar din China se găsea într'un oraș din interiorul țării, unde își exercita activitatea sa. Într-o zi vorbi unei mari mulțimi care se adunase în jurul său, despre istoria vieții lui Isus, cum îngrijea El de poporul Lui, cum vindea pe bolnavi, și cum libera pe mulți de păcatele lor. „O, da“, zise cel mai mare dintre ei, „Îl cunoaștem; El a trăit aici“. „Nu“, zise misionarul, „El a trăit cu multe sute de ani mai înainte într-o țară depărtată“. „Nu e adevărat“, zise acesta. „El a trăit în satul acesta și noi Îl cunoaștem“. Atunci ei merseră cu misionarul la cimitirul satului și îi arătară mormântul unui medic misionar, care cu câțiva ani mai înainte lucrase pentru binele oamenilor de acolo, vindecase pe mulți de diferite boli și își dăduse viața pentru ei.

Un călător necunoscut se adresează într-o zi unui student englez care mergea dela Oxford spre casă:

„Domnule, cetiți în fiecare zi cel puțin un verset din Sfânta Scriptură și unul din Shakespeare (cit. Sekspir). Primul vă va învăța cum să vorbiți cu Dumnezeu, iar al doilea cum să vorbiți oamenilor“.

Mai târziu tânărul student află că acel călător fusese marele poet, lordul Tennyson.

Un părinte care se găsea pe patul de moarte, avea un fiu ușuratic, al cărui viitor i se părea foarte întunecos.

Cu puțin timp înainte de moartea sa, îl chemă la patul său și-l întrebă dacă ar vrea să-i îndeplinească o ultimă dorință. Fiul fu atât de mișcat, încât îi făgădui totul.

„Atunci“, spuse tatăl, „retrage-te după immormântarea mea în fiecare zi în această cameră mortuară

pentru câteva momente, și citește cu rugăciune un capitol din Sfânta Scriptură“.

Fiul făgădui și își împlini făgăduința sa. La început el căuta cel mai scurt capitol, de exemplu vreun psalm; dar în curând dobândi un interes personal în studiul Cuvântului lui Dumnezeu și-l citea cu mare plăcere și bucurie. În felul acesta el fu ferit de o cale care-l ducea la pieire.

În buzunarul unui marinar, care-și găsisese moartea într'un naufragiu, fu găsită o Biblie mică pe a cărei copertă din față posesorul scrisese:

„Obişnuiam să citesc Biblia mea în mod regulat pentru că mi-o dăduse mama, apoi pentru mântuirea sufletului meu, și în sfârșit pentru iubirea mea față de Domnul și Mântuitorul meu“.

Într'un cerc de oameni culți din înalta societate, cari individual aveau la cele mai diferite feluri de a privi lumea, s'a iscat întrebarea: Dacă un om ar fi condamnat la închisoare pe viață, și ar avea voie să-și ia numai o carte în celula sa, pe care s'o aleagă din întreaga literatură? Toți răspunseră în de comun acord: „Sfânta Scriptură“.

Vestitul predicator Buchenom, care a lucrat mult timp în via Domnului, și-a petrecut tinerețea într'o nepăsare completă față de mântuirea sufletului său. Primele impresii binefăcătoare le datoră unei convorbiri cu un țăran din munții Scoției. Acesta îl întrebă:

„Prietene, care este convingerea d-tale religioasă?“

„Eu n'am niciuna“, răspunse Buchenom. „În această privință sunt ca o foaie albă de hârtie“. La aceste cuvinte țăranul răspunse: „Bagă bine de seamă, ca nu cumva diavolul să-și scrie numele pe ea!“ Aceste cuvinte îl puseră pe gânduri pe Buchenom. El nu mai avu liniște până ce nu găsi adevărul, și apoi, prin harul lui Dumnezeu, deveni un adevărat creștin și un bun slujitor al Domnului.

O doamnă a întrebă odată pe un predicator: „Va trebui oare să stau în cer lângă servitoarea mea? Lucrul acesta mi-ar fi foarte greu de suferit!“ Cel întrebă răspunse: „N'aveți nicio teamă, doamnă; astfel de oameni mândri, ca d-voastră, nu intră în cer“.

Flori de Mai

Un loc mai plăcut ca satul Cosmești nu mai era prin partea locului și rareori se mai putea găsi vreun colț de țară care să-i semene, că de întrecut în frumusețe nici vorbă.

Primăvara mai ales, și cu osebire în Mai, când viața se arată din fiecă locșor în aparență mort, Cosmeștii erau renumiți. Privit dela primăria zidită de curând, satul, așezat într-o vale încântătoare, părea numai flori, ca o grădină îngrijită de o mână dibace de grădinar iscusit. Căci dacă locul așezării lui era frumos, nici faima de buni gospodari nu era mai pe jos în ce privește locuitorii satului. Casele erau văruite, ograda fiecăreia era ținută în curățenie și rânduială, vitele își aveau locul lor oșebit, și ținut în mare curățenie.

Nu puțină fusese munca învățătorului din sat, cum și a tuturor oamenilor de inimă până să facă pe oameni a înțelege cele spre binele lor, însă osteneala și-o vedeau răsplătită, căci până hăt departe se vindeau fructele din Cosmești, și negustorii se întreceau a le arvuni din vreme.

Și anul acesta primăvara a im-

brăcat Cosmeștii ca de obicei în haina de sărbătoare. Pomii încărcăți de flori, arată că nu au dus lipsă de nimic și că și-au primit îngrijirea trebuincioasă la vreme. În tot locul te îmbată parfumul florilor de păr și cireș, ochiul îți este vrăjit de bogăția florilor de măr și cais, iar de pe costișele satului vine un aer înviorător.... E numai viață.... e numai farmec!

Și privind la această frumusețe a naturii, gândul îți sboară mai departe, și te întrebi: Dacă natura poate fi așa de frumoasă, de ce oare omul, coroana creațiunii dumnezeiești, nu ar fi și el tot așa de plăcut în totul? De ce nu ne-am strădui tot mai mult spre acele calități nobile și frumoase?

Suntem tineri, în primăvara vieții noastre, când viața este în puterea ei, și când fel de fel de planuri vin în mintea noastră. Și așa cum gospodarul își sapă și îngrijește de cu primăvară pomul, așa și noi să ne îngrijim corp, suflet și minte încă de timpuriu. Ce roadă bună ar mai putea aduce un pom dacă el ar fi îngrijit vara când roada e în copt, sau toamna când trebuie culeasă? Și ce roade fru-

moase ar mai putea aduce un caracter dacă nu este îndrumat din timp? Vine vara vieții, vârsta bărbăției când roadele caracterului trebuie să se desăvârșească și vine apoi ultima parte a vieții când să ne bucurăm noi de aceste roade cum și societatea din care facem parte.

Zi cu zi, lună cu lună, an cu an, țința noastră să fie desăvârșirea acestor roade ale caracterului, acele trăsături frumoase, cum ni le prezintă apostolul Pavel: „Dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credințioșia, blândețea, înfrânarea poftei”. Gal. 5, 22.

Omenirea are nevoie de oameni de caracter, cari să fie în lumea aceasta ca și pomii înfloriți și plini de roadă ai Cosmeștilor despre cari am vorbit mai sus. Să fie un parfum plăcut, și faima de roadele dumnezeiești ale acestor tineri ai țării noastre să se ducă până departe.

Și cum gospodarul își vede ograda plină cu pomi încărcăți de roadă frumoasă, tot astfel și părinții ar fi nespuse de fericiți văzând pe copiii lor oameni de adevărată cinste, cari să poată sta oricând cu fruntea sus, nerușinați de nimic. Ascultarea de sfaturile celor bătrâni, a celor cari au pășit pe cărarea pe care noi de abia acum punem piciorul; luarea în seamă a experienței făcută de ei; și mai mult încă, urmarea sfaturilor pline de iubire și de dorință de bine a celui mai scump Amic al tinerilor, Isus Hristos, iată lucrul de care are nevoie tineretul de azi.

V. Florescu.

Carol Coulson, micul toboșar

De două sau de trei ori în viața mea, Dumnezeu în marea Sa iubire mi-a mișcat inima, și de două ori am fost adânc convins.

În timpul războiului civil din America eram chirurg în armata Statelor-Unite, și după lupta dela Gettysburg, sute de soldați se aflau răniți în spital. Dintre aceștia 28 erau așa de greu răniți, încât aveau nevoie urgentă de ajutorul meu; unora trebuia să li se taie picioarele, altora brațele, iar la alții câte un picior și un braț. În situația celor din urmă era și un tânăr care se înrolase numai de trei luni, și fiindcă fusese prea tânăr ca soldat, se înrolase ca toboșar. Când ajutorul meu împreună cu infirmierul au vrut să-i administreze cloroform înainte de operație, el întoarse capul și refuză cu desăvârșire. Atunci infirmierul i-a atras atenția că este ordinul doctorului, dar el zise: „Trimeteți pe domnul doctor la mine“.

Când m'am apropiat de el l-am întrebat: „Tinere, de ce ai refuzat să iei cloroform? Când te-am găsit pe câmpul de luptă erai într-o așa stare, că mă gândeam că ar fi zadarnic să te mai ridic de acolo, dar când ai deschis acei ochi mari, albaștri, m'am gândit că tu ai undeva o mamă care în acel moment poate se gândește la tine. Nu te-am lăsat să mori pe câmpul de luptă, ci am poruncit să fii adus aici; tu ai pierdut prea mult sânge și n'ai putea să suporti o operație așa de grea fără cloroform. De aceea să mă lași să-ți dau puțin!“

El își puse mâna pe a mea, și privindu-mă în față, zise: „Domnule doctor, când eram de nouă ani și jumătate în școala de Sabat am consacrat inima mea lui Isus. Eu am învățat să mă încred în El. M'am încrezut în El în orice timp și știu că mă pot încrede și acum. El este puterea și tăria mea; El mă va ajuta când îmi vei tăia piciorul și brațul“.

L-am întrebat apoi dacă n'ar voi să-i dau o băutură tare. Din nou mă privi în față și zise: „Domnule doctor, când eram de cinci ani, mama mea a îngenunchiat lângă mine și strângându-mă la piept a zis: „Carole, eu mă rog acum lui

Isus ca tu niciodată să nu guști din vreo băutură îmbătătoare. Tatăl tău a murit de beție, și eu am făgăduit în fața lui Dumnezeu că te voi crește în temere de El și te voi sfătui să te ferești de această cupă blestemată! Acum sunt în vârstă de 17 ani și n'am gustat nicio altă băutură decât apă. Eu trebuie să mor în credința mamei mele și credincios Dumnezeului meu“.

Privirea lui n'o voi uita niciodată. În vremea aceea eu uram pe Isus, dar respectam încrederea acestui tânăr în Mântuitorul lui, și când am văzut cât de mult îl iubea și cât de mult se încredea în El până în ultima clipă, a fost ceva ce a mișcat profund inima mea. Atunci am făcut pentru acest tânăr ceea ce n'am făcut pentru niciun soldat. Dar mai înainte de a-i face operație l-am întrebat dacă nu dorește să vadă pe predicatorul lui.

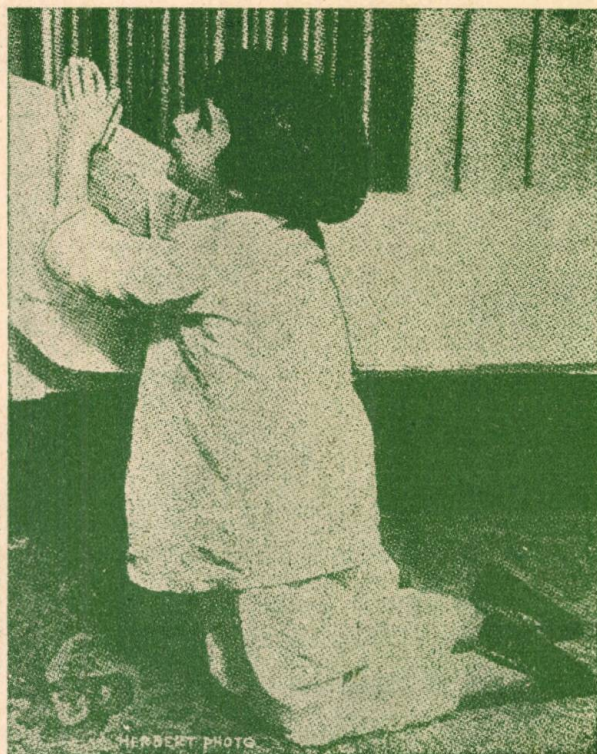
„O, da, domnule!“ răspunse el. Când veni predicatorul R. recunoscu numaidecât pe tânăr, pentru că se întâlnise deseori cu ocazia adunărilor în corturi. Intinzându-i mâna, zise: „Carole, îmi pare rău că te văd în această stare!“

„O! mă simt destul de bine, frate“, răspunse el. „Domnul doctor a vrut să-mi dea cloroform, dar eu am refuzat; a vrut apoi să-mi dea o băutură tare, pe care de asemenea am refuzat-o; și acum dacă va trebui să mor, să mor cel puțin cu mintea limpede“.

„Eu aș dori ca tu să trăiești, Carole“, zise predicatorul; „dar dacă totuși trebuie să mori, mai este vreun lucru pe care l-aș putea face pentru tine?“

„Frate, caută, te rog, sub perina mea și ia mica mea Biblie în care vei găsi adresa mamei mele. Te rog trimete-o dănei, și scrie-i o scrisoare în care să-i spui că din ziua în care am părăsit căminul, n'am lăsat să treacă nicio zi fără să citesc un pasaj din Cuvântul lui Dumnezeu, și zilnic m'am rugat ca Dumnezeu să binecuvinteze pe iubita mea mamă, fie că mă aflu în marș, fie că eram pe câmpul de luptă, sau în spital“.

„Mai este vreun lucru pe care

Cât de bine este ca părinții să-și învețe odraslele încă din frageda copilărie să se încreadă în Dumnezeu! Atunci tăria vieții lor va fi asigurată și în lupta vieții vor ști să învingă orice obstacol. Înțeleptul spune: „Învățată pe copil calea pe care trebuie s'o urmeze și când va îmbătrâni, nu se va abate de la ea“. Prov. 22, 6.

I-aș putea face pentru tine, scumpul meu?" îl întrebă predicatorul.

„Da! Te rog scrie o scrisoare dirigintelui școlii de Sabat din Sands Street, Brooklyn, New York, și spune-i că acele cuvinte amabile, rugăciunile cele multe și sfaturile cele bune pe cari mi le-a dat, nu le-am uitat niciodată; ele m'au urmat în toate primejdiile luptei, și acum în ceasul morții mele rog pe iubitul meu Mântuitor să binecuvinteze pe dirigințele mele; aceasta este totul”.

Intorcându-se spre mine, zise: „Acum, domnule doctor, sunt gata, și îți promit că nu voi scoate niciun geamăt în timp ce îmi vei tăia piciorul și brațul; te rog numai să nu-mi dai clorofom”. Eu i-am promis, dar n'am avut curajul să iau cuțitul în mână ca să încep operația, fără ca mai întâi să merg în camera alăturată spre a lua ceva întăritor ca să-mi pot face datoria.

În timp ce tăiam carnea, Carol Coulson n'a scos niciun geamăt, dar când am luat fereștrăul ca să taiu osul, tânărul luă colțul perinei sale în gură și tot ce am putut auzi au fost aceste cuvinte: „O Isuse, iubite Isuse, rămâi lângă mine acum!” El s'a ținut de promisiune și n'a gemut deloc.

În noaptea aceea n'am putut să dorm, pentru că ori încotro mă înflecceam, vedeam acei ochi dulci, albaștri, și când deschidem ochii, îmi sunau mereu în urechi cuvintele: „Isuse, iubite Isuse, rămâi lângă mine acum!” Într-o douăsprezece și unu m'am sculat și am vizitat spitalul — lucru pe care nu-l făcusem niciodată mai înainte, decât numai dacă eram chemat în mod special. Dar acum eram îngrijat de soarta acestui tânăr. La sosirea mea am fost informat de infirmierul de serviciu că șasesprezece din cei răniți mai greu au murit.

„Ce face Carol Coulson? Este și el printre cei morți?” am întrebat eu.

„Nu, domnule doctor”, răspunse infirmierul, „el doarme așa de liniștit ca și un copil!”

Când am venit la patul unde zăcea el, una din surorile de caritate m'a informat că pe la ora nouă au venit la spital doi tineri dela „Asociația Tinerilor Creștini” ca să vorbească cu Carol și să cânte o cântare; împreună cu ei era și predicatorul R. care a ingenunchiat lângă patul lui Coulson și a înălțat o rugăciune ferbinte și mișcătoare, după care au cântat, așa cum stăteau în genunchi, cea mai frumoasă

să dintre cântări: „*Salvatorul meu Cel Mare*”. Împreună cu ei a cântat și Carol. Eu nu pot să înțeleg cum mai putea să cânte acest tânăr când trecuse printr-o așa de mare suferință.

La cinci zile după operație, Carol m'a chemat la patul lui. Aceasta a fost prima zi când am auzit primele cuvinte din Evanghelie.

„Domnule doctor, timpul meu a sosit, zise Carol. Eu nu cred că am să mai văd lumina unei noui zile, dar mulțumesc lui Dumnezeu, sunt gata să mor; însă înainte de a muri, doresc să vă mulțumesc din toată inima pentru amabilitatea pe care ați avut-o față de mine. Domnule doctor, știu că ești iudeu și nu crezi în Isus; vrei să stai aici lângă mine și să vezi cum mă încred eu în Mântuitorul meu în ultimele clipe ale vieții?”

GAND ȘI PORUMBEI

*Cu porumbii, azi în stol,
Dis de dimineață
Gându'n slăvi sui domol,
Doritor de viață.*

*Zburau lin: păreau în soare
De argint, scânlei.
Avea gându-mi aripioare,
Se nălța cu ei.*

*Nu l-aș fi mai vrut pe tină,
Ci mărgăritar,
Alb și veșnic în lumină,
Cerului un dar!*

N. Carpen.

Am încercat să stau, dar n'am putut. N'aveam curajul să stau alături de un tânăr creștin, care iubea pe Isus, pe care eu fusesem învățat să-L urăsc, și m'am grăbit să părăsesc salonul. Peste douăzeci de minute un îngrijitor de bolnavi veni în biroul meu și îmi spuse: „Carol dorește să vă vorbească”.

„Am fost la el acum câteva minute, și nu pot să merg iarăși”, răspunsei eu.

„Domnule doctor, a spus că dorește foarte mult să vă vadă înainte de a muri”.

M'am hotărât să merg să-l văd, să-i spun un cuvânt de mângâiere și să-l las să moară, dar eram hotărât ca niciunul din cuvintele lui să nu mă influențeze, în ce privește Isus al lui. Intrând în salon, l-am

văzut foarte mult slăbit. Am luat loc lângă patul lui. Cerând să-i dau mâna, el zise:

„Domnule doctor, eu te iubesc pentru că ești iudeu; cel mai bun prieten pe care l-am găsit în această lume, era un Iudeu”.

„Cine era acela?” l-am întrebat eu.

„Isus Hristos, cu care doresc să faci cunoștință înainte de a muri eu; domnule doctor, vrei să-mi promiți că ceea ce am să-ți spun acum n'ai să uiți niciodată?”

Am mișcat capul în semn afirmativ și el a continuat: „Acum cinci zile când mi-ai tăiat piciorul și brațul, eu m'am rugat Domnului Isus ca să convertească inima ta”.

Aceste cuvinte mi-au străpuns inima. Eu nu sunt în stare să înțeleg cum putea el să se uite cu totul pe sine și, în acele momente de mari dureri, să nu se gândească la nimic altceva decât la Mântuitorul și la sufletul meu neconvertit. După ce i-am spus câteva cuvinte de mângâiere, l-am părăsit. După douăsprezece minute a adormit „pe brațul lui Isus”.

Sute de soldați au murit în spital în timpul războiului, dar numai pe unul singur l-am condus până la mormânt și acesta a fost Carol Coulson, micul toboșar. L-am îmbrăcat în uniformă nouă și l-am pus într'un cosciug de ofițer, acoperindu-l cu drapelul Statelor-Unite. Cuvintele acelea frumoase pe care mi le-a adresat acest tânăr când era pe patul de moarte, au făcut o profundă impresie asupra mea. Eram bogat pe atunci în ce privește starea materială, dar aș fi dat cu bucurie toată averea, dacă aș fi putut simți pe Isus așa cum îl simțea Carol. Dar acest simțământ nu se poate cumpăra cu bani.

Mult timp după moartea lui, cuvintele lui mă urmăreau necontenit. Ele îmi sunau mereu în urechi, dar legătura cu alți ofițeri a înăbușit încetul cu încetul cuvintele lui Carol, rostite în ceasul morții sale; n'am putut uita însă niciodată pacea de care era stăpânit în suferințele cele mai mari, și încrederea lui în acel Isus, pe care, pe vremea aceea, îl uram.

Timp de zece ani, am luptat împotriva lui Isus cu toată ura unui adevărat iudeu, până ce Dumnezeu, în mila Sa m'a adus în legătură cu un bărbier creștin, care s'a dovedit a fi un al doilea instrument în convertirea mea la creștinism.

(Urmare în numărul viitor.)

Dr. M. L. R.

Trd. de M. Manea.

În Cartea Vieții se găsesc învățături și pentru cei mari și pentru cei mici. În ea putem găsi sfaturile care ne pot asigura mulțumirea sufletească în viața aceasta și fericirea veșnică în ceruri.

Iubire, curtenie, căsătorie

niei, și că ei vor fi înclinați să trateze în mod ușuratic și în glumă toate chestiunile în legătură cu iubirea între sexe. Nu putem nega nici faptul că sunt o mulțime de tineri pentru cari iubirea este un lucru pe care-l tratează ușor, și pe care cred că pot să-l ia în râs, în orice legătură a lui cu viața socială. Aceștia sunt aceia cari au avut nefericirea să primească o educație greșită și să fi stat într'un mediu nepotrivit. Dar această atitudine nu reprezintă pe aceea a majorității tineretului, și nici nu se va dovedi atunci când subiectul este discutat cu seriozitatea și cu demnitatea care se cuvine. Neștiința poate fi schimbată în pricepere, și necugetarea în înțelepciune.

O dreaptă privire a vieții în scopurile ei cuprinde și căsătoria și familia. Acestea au fost întemeiate de către Dumnezeu ca mijloace de descoperire și satisfacere a iubirii. El niciodată nu le-a desființat. Eforturile pentru zădărnicierea planului lui Dumnezeu, ori de cine ar fi ele făcute, și în vederea oricărui scop, nu vor avea ca rezultat decât abaterea de pe calea adevărată a vieții și creșterea nefericirii. Prin această experiență Dumnezeu dovedește că noi să ne apropiem cât mai mult de El, și să ajungem cât mai mult sensibili față de iubirea Sa divină. Niciun alt act social nu este de o așa mare însemnătate decât este căsătoria. Prin ea sunt hotărâte în gradul cel mai mare viațile viitoare și eforturile celor doi cari s'au unit în felul acesta, și prin ea începe să se nască viața

Se poate că pentru vreun tată sau un învățător nu este un lucru obișnuit să pună în discuție acest subiect. Oamenii zilelor noastre preferă să ascundă aceste lucruri cari au legături foarte adânci cu conștiința noastră, atât de adânci, încât ele ating izvorul de viață. Se poate că acest fapt este datorit părerii că tinerii nu au nevoie de oarecare idei sănătoase cu privire la iubire și curtenie, că ei sunt deja destul de gata să răspundă la diferite sentimente de iubire și să le dovedească în nenumărate feluri, spre răul lor propriu și spre mahnirea generală. Dacă lucrul acesta este adevărat, totuși el nu constituie motivul ca această chestiune să fie neglijată și să se caute a o îndepărta din discuție. Ea nu trebuie îndepărtată; și neglijența din partea celor în vârstă nu înseamnă înfrânare din partea celor mai tineri. Totdeauna este mai bine ca cei mai în

vârstă să vină cu sfaturi scoase din experiențele lor, pentru ca astfel mai mult să clădească decât să dărâme.

Sau se poate că această stare de lucruri este datorită părerii că tinerii nu-și dau seama de sfințenia căsătoriei sau de seriozitatea curte-

și soarta copiilor. În adevăr, niciun alt subiect nu cere o mai mare cugetare decât această chestiune a iubirii, curteniei și căsătoriei.

Sunt convins atât din cele ce-mi aduc aminte din tinerețea mea, cât și din cele ce am simțit în legăturile mele cu tinerii în cămin, școală și societate, că majoritatea tinerilor doresc sfaturi bune, că ei vor primi cu plăcere eforturile prietenilor mai în vârstă și cu experiență, atunci când aceștia se vor strădui să-i învețe și să-i călăuzească pe cărarea vieții lor sociale. Și astfel, ca unul care am mers pe această cărare înaintea voastră și care am cercetat calea cea sigură, cum și cursele și prăpăstiile cari se întâlnesc deoparte și de alta a ei, vă ofer acum serviciile mele de călăuzitor, fără însă a vă face cineștie ce făgăduinți. Mă adresez tinerilor primitivi și serioși, cari privesc în viitor cu ochiul limpede, cari înțeleg viața aceasta, și anume că a fi fericit și voios nu înseamnă a fi imoral și desfrănat, cari au ținte înalte, și cari doresc să găsească acea cărare, prin care să ajungă la această țintă. În asemenea tineri voi găsi niște ascultători cari vor lua seama la toate cuvintele și vor căuta să se poarte cu judecată.

Puterea iubirii

Iubirea este cea mai mare putere din lume. Ea este cea mai mare putere în cămin, mai ales în căminul de curând stabilit. Nicio poruncă aspră, nici autoritară, nu poate împlini în ceea ce privește formarea caracterului și îndrumarea voinței, aceea ce poate face iubirea.

Iubirea este cea mai mare putere din societate. Nu rivalitatea și cearta acelora cari umblă după rang și reputație va ține societatea unită; ci ceea ce va aduce unirea aceasta este prietenia acelora cari sunt gata să socotească pe alții mai presus de ei înșiși.

Iubirea este puterea cea mai mare în Biserică. Nu organizația rigidă îi va da puterile, nici bogăția ei nu-i va împlini țințele, și nici ambiția lumească nu va ajuta Biserica să fie cu adevărat vie. Iubirea divină din sufletele bărbaților și femeilor este care îi conduce, atunci când este nevoie ca aceștia să renunțe la confortul civilizației și la plăcerile societății în care fusese obișnuiți, și să meargă în colțurile cele mai îndepărtate ale pământului, să ajute la alinarea celor pierduți și să lucreze pentru readucerea lor a fi după chipul lui Dumnezeu.

Și contrariu ideii obișnuite, iubirea este puterea cea mai mare în lumea politică. Națiunile pot să-și mărească oștirile cum și flotele; pot să invadeze teritoriile altor națiuni, să le înfrângă în luptă, să le

birue în războiu, să le ceară despăgubiri mari și să le lase mulți schi-lozi; dar nici învingătorul nu se mărește mai mult prin aceasta. În timp ce proporția desavantajelor față de aceea a celui învins poate fi mai mică, totuși socotind pierderea de oameni și bani, întreruperea progresului, distrugerea planurilor industriale și de conlucrare, ea a dat mai mult înapoi decât să înainte e. Dar, națiunile cresc cu adevărat dacă au bărbați de stat cu o vedere clară și o inimă largă, cari discern atât interesele lor, cât și pe ale națiunilor surori, și caută căi de pace prin cari să ducă la o cât mai strâmtă unire și conlucrare a acestor națiuni. Iubirea este cea mai mare putere din lume.

A. W. Spalding.
(Va urma)

Iubire . . .

TINERI

Cine a plecat în drum spre
decă de la

După cum o stâncă izbîită de valurile mării
ar fi puterea lor, tot așa orice tînar,
toase ale Evangheliei, va rămîne tare
cercării

„Aleargă de vorbește tînărului acestuia, și spune-i: Ierusalimul va fi o cetate deschisă, din pricina mulțimii oamenilor și vitelor cari vor fi în mijlocul lui”. Zaharia 2, 4.

Intr-o vreme cînd Ierusalimul zăcea pustiit și locuitorii săi erau captivi în cetatea păgână a Babilonului, veni ziua cînd Domnul hotări să se reclădească Ierusalimul și să readucă înapoi pe poporul Său la căminurile lor. Raportul profetului Zaharia zice că un înger a fost văzut ținînd o funie de măsurat în mână. Un alt înger întrebă: „Unde te duci?”. Și el zise: „Mă duc să măsoz Ierusalimul, ca să văd ce lățime și ce lungime are”. Și îngerul, care vorbea cu mine, a înaintat, și un alt înger i-a ieșit înaintea. El i-a zis: „Aleargă de vorbește tînărului acestuia, și spune-i: „Ierusalimul va fi o cetate deschisă, din pricina mulțimii oamenilor și vitelor cari vor fi în mijlocul lui””.

Cu o altă ocazie cînd Ierusalimul era în mâinile Madianiților și Amalechiților, veni ziua ca Dumnezeu să libereze pe poporul Său. El chemă pe un tînar cu numele Ghedeon, ca să libereze pe poporul Său de robie și să-i readucă în Ierusalim.

De fapt, dacă privim asupra lumii, constatăm că zeci de conducători cari s'au impus în istorie, erau tineri la data cînd au săvârșit faptele cele mari cari le-au făcut renumele.

William Pitt la vârsta de douăzeci și unu de ani era ministru de finanțe al Mării Britanii, și ajunsese prim ministru al Britaniei la douăzeci și patru de ani. Numele lui era tot așa de mare și geniul său tot așa de puternic ca și tunurile lui Napoleon.

Grotius la vârsta de 24 de ani era procuror general al Țărilor de Jos, fiind recunoscut ca cel mai de seamă om de stat în secolul al 17-lea.

Newton la 25 de ani descoperi cea mai universală dintre toate legile din univers, gravitația.

Galilei la 25 de ani publică descoperirea sa asupra balanței hidrostatice.

Hanibal la 26 de ani era singurul comandant al armatei cartagineze, și la auzul numelui lui Roma tremura.

Napoleon trecu Alpii cu ocazia campaniei sale în Italia la 26 ani, și întrecu prin talentul său militar și respinse unul după altul pe toți mareșalii veterani ai Austriei.

Calvin la 27 de ani publică „Institutele” sale, document care avea să aibă o influență mai mare decît oricare altul în timpul Reformațiunii.

Henric al V-lea la 27 de ani câștigă bătălia dela Agincourt.

Michel Angelo, cel mai mare dintre toți artiștii, produse cea mai mare operă a sa cînd era de 29 de ani.

Carol cel Mare la vârsta de 30 de ani era stăpînul Franței și al Germaniei.

Cortez, cel mai îndrăzneț explorator, la 30 de ani își aruncă privirile peste cupola de aur a Mexicului.

Kepler la 30 de ani a fost numit matematician al curții imperiale.

Richelieu la 31 de ani era secretar de stat al Franței.

Watt la 32 de ani inventă mașina cu vaporii, și revoluționează astfel locomotivă.

Clive la 32 de ani statornici puterea Mării Britanii peste India.

Alexandru cel Mare a murit la vârsta de 33 de ani, fiind stăpîn peste un imperiu cu o întindere de peste 4.000.000 de Km².

Mozart, care este un Shakespeare între compozitori, a murit la vârsta de 36 de ani.

Inocențiu al III-lea, cel mai mare pontif roman în timpul cînd papalitatea ajunsese în culmea puterii sale, se urcă pe tronul papal la vârsta de 37 de ani.

Luther, înainte de a ajunge vîrsta de treizeci de ani, organizează cea mai puternică mișcare a timpurilor moderne, și la vârsta de trei-

zeci și patru de ani sfîdă trăznete Vaticanului cînd țintui pe poarta bisericii din Wittenberg cele nouăzeci și cinci de teze, cari puneau temeliile Reformațiunii.

Și cel mai suprem dintre toate este exemplul strălucit al lui Hristos Insuși, modelul nostru atît în caracter cît și în servire, care aduse la îndeplinire cea mai mare sarcină din univers, planul de mîntuire, întocmit pentru neamul omenesc, la vârsta de 33 de ani.

BIRUITORI

e fapte mari nu se împie-
cruri mici.

furtunoase rămâne neclintită, oricât de mare
care stă tare pe stânca principiilor sănă-
în fața valurilor greutăților și în-
vieții.

Tineretul nostru

Cineva a zis că fiecare mișcare mare are un tânăr în fruntea sau în inima sa. Dacă lucrul acesta este adevărat ar fi greu de determinat; totuși istoria noastră denotațională ne face dovada. Privind înapoi la începuturile acestei solii, găsim mult sânge tineresc curgând prin vinele celor cari aveau răspunderea conducerii. Mișcarea dela 1844 chemase pe mulți, tineri și bătrâni, din lumea aceasta, și cu toate că desamăgirea răsise într-o foarte mare măsură rândurile, găsim mulți tineri nobili în grupa credincioșilor cari rămaseră sta-

tornici în acea încercare supremă și ieșiră curățiți și întăriți pentru lucrare.

James White era încă în al 20-lea an al veștii sale.

J. N. Andrews nu ajunsese nici la 20 de ani.

J. N. Loughborough, care se alătură acestei mișcări puțin mai târziu, începu lucrarea de predicare la vârsta de 20 de ani.

Mulți dintre alți lucrători de seamă aveau aceeași vârstă. Din cele amintite se poate vedea că mulți tineri purtară răspunderi grele în primele începuturi ale acestei mișcări.

Instrumentul ales de Domnul pentru manifestarea darului profetic, care avea să fie așa de puternic în conducere și îndrumarea în toate problemele acestei minunate ultime solii de mântuire, era o tânără de 17 ani.

Privind în viitor la această oră când copiii cei mai mari ai pionierilor acestei mari mișcări sunt acum în plină activitate, serva Domnului vorbește despre ei în cuvinte pline de îndemnuri ca acestea:

„Domnul a hotărât ca tineretul să fie brațul Său de ajutor“.

„Cu o astfel de oștire de lucrători pe care ar putea-o alcătui tinerii noștri, bine pregătiți, cât de curând, ar fi dusă în lumea întreagă solia Mântuitorului răstignit, înălțat și care stă gata să revină! Cât de repede ar putea veni sfârșitul, — sfârșitul suferinței, durerii și păcatului!“

„Când credincioșii purtători ai stindardului, istoviți de muncă, își dau viața pentru cauza adevărului, cine va ieși înainte ca să le ia locul? Vor primi oare tinerii noștri această sfântă datorie din mâinile părinților lor? Se pregătesc ei să completeze vacanțele făcute prin moartea celor credincioși?“

Robert Moffat părăsi de tânăr

Anglia ca să-și jertfească viața pentru marele câmp misionar african. Mai târziu el se reîntoarse în Londra spre a căuta oameni și miloace pentru înaintarea lucrării sale. Vorbind într-o seară într-una din cele mai mari săli din Londra, și istorisind despre marile nevoi și ocazii ale acestui mare câmp misionar, Moffat zicea că atunci când s'a ridicat pe o colină lângă stațiunea sa misionară, a putut să vadă fumul dela o mie de sate unde nu fusese auzit încă numele lui Isus. El adresă tinerilor o invitație ca să răspundă la această chemare. Apelul acestui misionar fu așa de puternic, că David Livingston fu gata să-și dea viața nu numai în serviciul Domnului, ci și pentru înaintarea predicării Evangheliei între cele două sute de milioane păgâni din acele ținuturi.

Un orizont mai larg

În aceste vremuri de cădere avem nevoie de orizonturi mai largi. Se spune că acum câțiva ani un om, în timp ce mergea pe stradă, găsi o hârtie de 5 dolari (peste 500 lei). Din ziua aceea el privea continuu numai în jos nădăjduind să mai găsească asemenea hârtii. În toată viața sa strânse 6000 de bucăți de marmură, 37000 ace de siguranță, 69000 ace diferite, 780 lei, două portofolii fără nicio valoare, aproape o jumătate de kg de cuie vechi și câteva bijuterii vechi.

Tot privind în jos, spatele i se încovoie și umerii săi deveniră gârbovi. El niciodată nu privise fețele plăcute ale copiilor cari treceau pe lângă el. Nu văzuse niciuna din frumusețile naturii care-l înconjură. Niciodată nu contemplase frumusețea unui apus de soare, nici marea în imbinare de colori dintr'un curcubeu. Îmbogățirea sa dintr'odată, banii găsiți, micșorase așa de mult orizontul privirilor sale, încât lumea cea mare și frumoasă, cu toate privilegiile și ocaziile ei, pentru el era pierdută pentru totdeauna. Noi trebuie să lărgim orizontul vederilor noastre.

Declarația apostolului Pavel din Filipeni 4, 8 ne va ajuta foarte

mult în privința aceasta. El zice: „Tot ce este adevărat, tot ce este vrednic de iubit, tot ce este vrednic de primit, orice faptă, și orice laudă, aceea să vă însușească”.

„Tinerii trebuie să aibă idei largi, planuri înțelepte, pentru ca să poată aduce la îndeplinire cea mai mare parte din planurile lor, să prindă inspirația și curajul care însușește pe apostoli”. — „*Solii către tineret*”, p. 24.

„Duceți lumina ori unde mergeți; arătați că aveți tărie de voință, că nu sunteți niște oameni nehotărâți, ușor influențați de îndemnurile prietenilor răi. Nu vă arătați gata să primiți îndemnurile acelor cari desonorează pe Dumnezeu, ci mai de grabă căutați să îndreptați, să câștigați și să salvați suflete din păcat”. — *Idem*, p. 23.

„Giganții sunt făcuți în școala cea dură a necesității. Sunt giganti pentru că ei au fost mari învingători ai dificultăților, stăpâni supremi ai împrejurărilor grele. Ei au dobândit tăria obstacolelor pe cari le-au învins”.

Vieța noastră spirituală

În această viață plină de griji suntem expuși să neglijăm partea spirituală, dacă nu veghem în deajuns. Spiritualitatea este pentru viața noastră veșnică ceea ce este inima pentru corp. Ea trimite sângele în orice fibră din corpul nostru și este în legătură cu orice organ. Tot așa și spiritualitatea trebuie să pătrundă orice. Puterea sa trebuie să fie în orice fibră a sufletului.

Vieța noastră spirituală este ca și un model într'un război de țesut. Noi știm că modelul regulează mișcarea suveicii, așezarea oricărui fir. În timp ce noi procedăm la o lărgire a orizontului nostru spiritual, avem nevoie să vedem de care model este condusă viața noastră. Dacă spiritualitatea este pierdută, urmările vor fi dezastruoase. Neglijarea vieții spirituale duce la uitarea de Dumnezeu. Multe avertizări ne-au fost date asupra acestui punct în Sfintele Scripturi. Iată de pildă ce ne spune profetul Ieremia și psalmistul

David: „Poporul Meu M'a uitat”. „Nu este Dumnezeu!” Iată toate gândurile lui”. Între mulțimea gândurilor nu este niciunul despre Dumnezeu.

O țintă înaltă

Gândirea noastră trebuie să fie pe un plan mai înalt. Gândirea influențează orice ieșire a vieții. Noi suntem în chip literal ceea ce gândim. Caracterul nostru este suma totală a gândurilor noastre. Fapta este floarea gândului și bucuria și suferința sunt fructele sale. Idealele morale trebuie să a-

jungă înălțimea pusă pentru ele de cartea cea Sfântă a lui Dumnezeu. Noi trebuie să trăim nu la nivelul jos pe care ni-l pune lumea, ci la înălțimea pe care ne-o cere Dumnezeu.

A. T. Rowe, în cartea sa „Ideali pentru o tinerețe serioasă”, face această declarație:

„Iubiții mei tineri, voi aveți ocazii neprețuite. Există posibilități în voi înșivă cu neputință de calculat. Dumnezeu v'a înzestrat cu însușiri cari, dacă sunt bine conduse, vă vor conduce la înălțimi de izbândă la cari nici nu visați.

„Voi aveți *tinerețe*, această binecuvântare ce nu poate fi măsurată. Numai cu aceasta dacă începeți, lucrând pentru marele plan al lui Dumnezeu pentru voi, puteți să faceți ca influența voastră să fie simțită în sfere din ce în ce mai largi.

„Voi aveți *libertate*. În aceasta este și primejdie și putere, dar când puterea este folosită în lucruri bune, primejdia este înlăturată.

„Voi aveți *eroism*. Dar învățați ce înseamnă adevăratul eroism. Îndrăzniți să faceți binele și acest eroism dat de Dumnezeu vă va purta în siguranță prin multe locuri grele în viață.

„Voi aveți *credință*. William Carey îndemna biserica la o credință mai mare, și apelul său profetic este o dovadă a spiritului său de tânăr: „Așteptați lucruri mari de la Dumnezeu; încercați lucruri mari pentru Dumnezeu”.

„Și în sfârșit, voi aveți ocazie. OCAZIE. Lumea se află în fața voastră. Calea vieții este deschisă în fața voastră. Pășiți pe calea cea bună și faceți tot ce puteți mai bine din viața și ocaziile voastre”.

Dumnezeu are un drept asupra fiecăruia dintre voi.

J. W. N.

Doriți să trăiți clipe de adevărată fericire?

Doriți să vă odihniți sufletele sbuciumate de grijile vieții?

Doriți să cunoașteți și să contemplați viața de jertfă a Aceluia care prin moartea Sa, S'a făcut Mântuitorul neamului omenesc?

Dacă da, atunci procurați-vă cât mai de grabă:

HRISTOS, LUMINA LUMII,

O carte fără precedent în literatura românească.

Prețul: Legat, 450 lei; broșat, 350 lei.

Doritorii se vor adresa Redacției acestei reviste.

Din viața oamenilor mari

Părintele astronomiei telescopice

În amurgul unei zile de vară, acum vreo trei sute cincizeci de ani, un tânăr student în medicină dela universitatea din Pisa, în Italia, sta îngenunchiat la rugăciune în catedrala din acest oraș. Galileo Galilei, căci așa se numea tânărul italian, sau numai Galilei, cum i se zice astăzi, se ridică în cele din urmă să plece, când privirea sa se opri asupra candelabrului de bronz ce atârna chiar deasupra capului său în centrul cupolei catedralei, peste care se lăsase zăbranicul cenușiu al amurgului.

Îngrijitorul venise să aprindă candelabrul, și pentru ca să-i fie mai ușor, îl trase spre sine. Când îi dădu drumul, acesta începu să oscileze încoace și încolo. Galilei privea cu atenția încordată.

Privind astfel, îi veni în minte ideea că pe măsură ce oscilațiile devin din ce în ce mai mici până se pierd, durata fiecăreia nici nu se micșorează, nici nu se mărește. Cel puțin așa i se părea lui. Dar cum putea dovedi aceasta? Pe vremea aceea nu erau ceasuri. Cum putea el să măsoare durata de timp necesară unui obiect ca să facă o oscilație? Inima sa bătea de emoție.... A! Măsurătoarea era în corpul său! Ea bate regulat! În loc de pendulă putea să folosească pulsul său.

Experiența îi arătă că avea dreptate; atât primele și cele mai mari mișcări, cât și ultimele tremurături, cari abia de puteau fi observate, aveau aceeași durată. Oscilația era tot așa de regulată ca și bătaia inimii sale.

În momentul acesta simți că ceva i se trezise în minte și plecă grăbit spre casă. Atunci și aci începu faimoasa sa carieră de invenții, cari aveau să fie de un real folos pentru omenire. Îi veni în minte lui Galilei că dacă pulsul poate să măsoare oscilațiile unui obiect, și un obiect oscilator poate la rândul lui să măsoare pulsul!

Urmarea acestei reflecțiuni fu invenția primului instrument pus în slujba medicinei pentru aflarea pulsului unui pacient. În atâtea oscilațiunii ale pulsilogiei, căci așa se numea aparatul său, un puls sănătos bate de un anumit număr de ori, după cum știm astăzi că în șasezeci de secunde un puls sănătos bate de șaptezeci și două de ori.

Galilei însă n'avea să se folosească niciodată de aparatul său ca doctor, pentru că era sărac și nu mai putea urma cursurile facultății de medicină. Dar fără să se sinchisească, el se apucă să studieze cu pasiune matematicile.

Când inventă pulsilogia era numai de 18 ani. Se născuse la Pisa în anul 1564, în același an cu Shakespeare (cit. Șekspir) și cu trei zile înainte de moartea lui Michelangelo. Încă din copilărie da dovadă

de ingeniozitate în construirea a tot felul de jucării.

„Este un inginer înăscut“, gândea tatăl său. Dar când fu vorba de muzică, la care avu ca maestru chiar pe tatăl său, tânărul Galilei se dovedi mai talentat decât el.

„A“, gândi tatăl său încântat, „să știi că într-o bună zi are să cânte înaintea prinților“. Dar și de data aceasta, tocmai când credea hotărâtă cariera fiului său, un nou talent începu să înflorească în tânăr — pictura. Și așa îndemânatic artist deveni Galilei, încât chiar și marele Iacopo da Empoli veni să-i ceară părerea în chestiuni de pictură!

„Bine, atunci.... fie și pictor“, zise tatăl încurcat.

Dar ce să mai zici de talentul de poet al tânărului?

„Hotărăște-te odată“, strigă tatăl exasperat. „Fă-te om de afaceri, doctor — fă-te ceva!“.

În cele din urmă Galilei se hotărî să urmeze matematicile și la colegiu se distinse prin puterea sa de pătrundere, spiritul de observație și originalitatea sa, cari i-au adus multe suferințe din partea celor invidioși. Lumea științifică din vremea aceea era încă adeptă teoriilor greșite ale vechilor filosofi

greci și mai ales ale lui Aristotel. Nimeni nu trebuia să pună la îndoială vreuna din spusele acestui învățat. Dacă a zis Aristotel așa, nu poate fi altfel.

Aristotel a spus, de pildă, că dacă dai drumul dela o înălțime oarecare la o bucată de plumb de zece grame și la una de o sută de gr. în același timp, cea mai grea va cădea de zece ori mai repede decât cea mai ușoară. Timp de 18 secole oricine credea astfel și nimeni nu îndrăznește să probeze dacă lucrurile stau așa.

Galilei era acum profesor de matematici și anunță într-o zi că a descoperit o greșeală la Aristotel: că două corpuri căzând prin spațiu în același timp, ating pământul în același timp, indiferent de greutatea lor. În jurul vestitului turn din Pisa se adunase multă lume ca să vadă rezultatul acestei lupte. În timp ce prin mulțime se vânturau vorbe batjocoritoare la adresa tânărului învățat, Galilei, scund și cu capul roșcovan, se arăta în vârful turnului. În mână sa

avea cele două corpuri de greutate diferite. La un semnal anumit le dădu drumul, și — spre gloria lui Galilei — atinseră pământul în același timp, tocmai așa cum prevăzuse el.

Numai câțiva leșinați adepți ai lui Aristotel nu vrură să creadă ochilor, și învinuiau pe Galilei de șarlatenie. Cu toate acestea popularitatea lui crescuse așa de mult, încât adeseori cursurile sale nu mai puteau fi ținute în vreo sală, așa de mare era numărul celor cari voiau să-l asculte.

Dar ce coleg supărător era el! Tocmai când credea că ai învățat ceva din cartea vreunui filosof din vechime, vine Galilei, fără să se intimideze de faima filosofului tău, și pune la încercare ideea cu mâinile și cu ochii săi. Ca și când vrea să dovedească anume că tu n'ai învățat altceva decât o minciună fără valoare.

De pildă într-o seară, Galilei se afla în casa unui duce în mijlocul unui grup de oameni de știință.

„... ghiața, deci“, zise unul din

ei, „este apă condensată, și...“

„Nu, nu este“, zise Galilei numai-decât. „Este apă rarefiată. De aceea și este mai ușoară decât apa“.

„Ghiața mai ușoară decât apa! Ce idee! Citește-ți pe Aristotel, prietene!“

„Aristotel“, răspunse liniștit Galilei, „a fost un om mare, dar a făcut multe greșeli. Dacă ghiața este mai grea decât apa, de ce plutește?“

„Aceasta depinde de forma gheții, după cum spune și Aristotel“, răspunse împotrivorul său.

Galilei nu aducea argumente. Era o cale de a lămuri orice chestiune — experimentarea. Și rezultatul era incontestabil. Oricare ar fi fost forma sau mărimea, bucata de ghiață plutea. În chestiuni de știință lui Galilei nu-i păsa de autoritate.

...

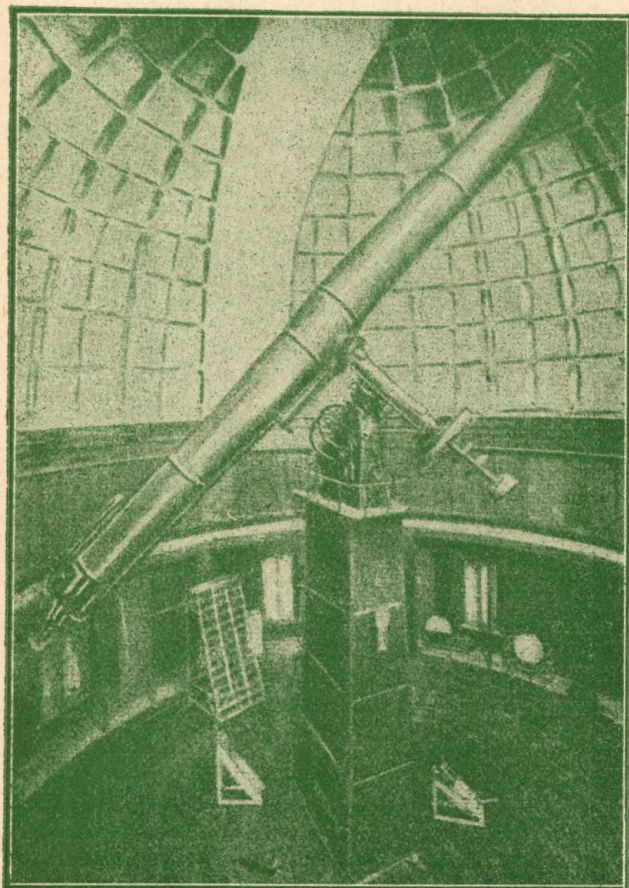
Într-o zi îi veni știrea că un optician din Olanda făcuse o descoperire interesantă. Întâmplător, opticianul ținuse două lentile: una la lungimea brațului, cealaltă la ochi. Uitându-se prin amândouă deodată, rămase incremenit când văzu că obiectele apar răsturnate și mai aproape decât sunt în realitate. Cauza acestui fapt ciudat n'o știa și nici nu i-o putea spune cineva.

Numai atât auzi Galilei. Minunat lucru! Să vezi cu ochii un obiect mai mare decât este! Lucrurile depărtate să pară mai aproape! Ce taină a naturii să fie ascunsă aici?

Galilei își petrecu noaptea cugetând. „Două bucăți de sticlă. Să fie oare drepte, bombate sau scobite? Nu trebuie să fie drepte, pentru că acestea nu strâng razele de lumină cari trec prin ele. Bine, atunci două lentile concave, două convexe, sau câte una din fiecare — care să fie? Să vedem...“ În câteva zile află tot misterul și își construiește un telescop care mărea un obiect de o mie de ori, și-l făcea să apară de 30 de ori mai aproape. Cu acest instrument puternic el privi spre ceruri, și lucruri nevisate începură să strălucească, să se învârtăască și să clipească spre el.

Își îndreptă ochianul spre lună. Cei vechi ziceau că luna este lucie și netedă. Dar Galilei observă că suprafața lunii avea umbre adânci și înălțimi luminoase. Ce înseamnă aceste umbre? „Munți pe lună“, conchise Galilei. „Luna este un corp ca și pământul; numai că, după cum zice și Copernic, ea se învârtă în jurul pământului“.

Lumea începu să se intereseze.

Un telescop modern care scrutează infinitul, descoperind muritorului slava și puterea Dumnezeului celui veșnic. Și când te gândești că, deși omul cunoaște astăzi mai mult decât cei vechi din tainele universului, necredința este așa de mare!

Cel care privea la stele își îndreptă ochianul spre soare. El privi și rămase înmărmurit. Mărețul luminător al cerului era pătat și bubos. Și din zi în zi, privind cu uimire, petele păreau că se mișcă și dispar după cercul solar. Apoi unele dintre ele reapăreau pe partea opusă. Ce să însemne asta?

„Soarele se învârtește în jurul său ca o sfârlează“, anunță Galilei.

Dar slava cerului izbucni pentru prima dată când Galilei îndreptă ochianul său spre întinsa nebuloasă cunoscută cu numele de Calea Laptelui.

Oricine privea spre ceruri noaptea se minuna de aceea întindere albă-albăstrie, ca o fâșie de-a curmezișul cerului.

„Ce să fie asta?“, întrebă ei.

„Milioane de stele, cari nu pot fi văzute cu ochiul liber“, răspunse Galilei.

Lumea era înmărmurită. Galilei descoperea universul ascuns! Dar cel mai uimitor spectacol se arătă în noaptea de 7 Ianuarie, 1610, când privi planeta Jupiter. Fu puțin surprins când văzu trei stele strălucitoare aproape de planetă, două deoparte și una de cealaltă parte. Nimic prea nou! Câteva stele în plus! Dar în noaptea următoare constată că aceste stele erau în poziții diferite. Toate erau de aceeași parte a lui Jupiter. Galilei rămase încrămențit! Și care nu-i fu mirarea când văzu că una dintre ele dispăru după marginea lui Jupiter! Peste câteva nopți el văzu patru stele acolo unde fusese numai trei!

Galilei nu mai avea nicio îndoielă și făcu următoarea înștiințare: „In jurul lui Jupiter se învârtesc patru luni, Jupiter are patru sateliți“. Ochianul său nu era atât de puternic să prindă în câmpul său și pe cele cinci cari au fost descoperite mai târziu.

Galilei fu primul care descoperi că petele albe cari se văd pe cer în timpul nopții nu sunt decât stele, unele mai mari chiar decât soarele.

Descoperirile lui Galilei făcură mare valvă în toată lumea. Toți doreau să aibă câte un telescop. Regele Henric al Franței trimise un ordin lui Galilei ca să dea numele său unei stele. El era dispus să plătească pentru ea, așa cum ar plăti cineva pentru un trandafir. Dar, vai! regele avea să rămână fără stea!

Prin descoperirile sale, Galilei dovedise lumii din vremea sa, și mai ales oamenilor de știință, că susținerile lui Copernic erau îndreptățite. „Acele planete cari se învârtesc în jurul lui Jupiter ne dau un model de sistemul nostru

solar“, și lucrul acesta nu putu fi contrazis.

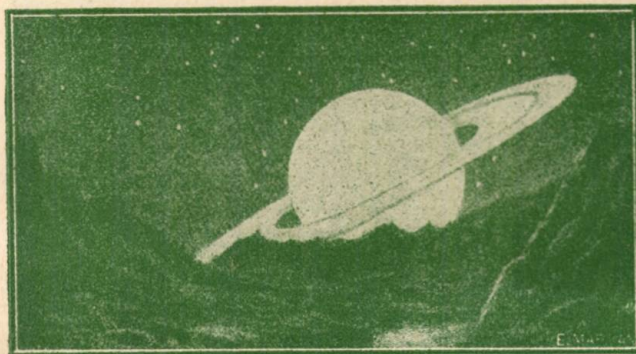
Dar cu toată faima sa, Galilei avea să sufere cele mai amarnice împotriviri din partea vrăjmașilor săi. Mulți refuzau să privească prin telescop ca nu cumva să creadă în „erezia“ lui Galilei. „Aceste planete nu pot exista. Cum? Se poate să nu amintească și Aristotel de ele?“

Din cauza aceasta și din alte cauze familiare, Galilei se îmbolnăvi și își pierdu vederea. Dar nici acum nu-și încetă fabuloasa sa activitate științifică. Pentru combaterea boalei avea un medicament minunat: munca.

„Muncește, și vei uita toate neazurile“, zicea el adesea. Atâta timp cât mai era în el o scântie de viață, o prețuia din tot sufletul Schilod și fără vedere, el încă își ducea mai departe lucrarea sa.

Ultimele clipe ale vieții sunt mișcătoare. El încearcă cu înfrigurare să termine o invenție înainte ca moartea să-l răpună. În ceasul morții, 8 Ianuarie, 1642, el împărtăși în chip eroic fiului său planurile invenției sale, o pendulă bazată pe observația sa din tinerețe asupra candelabrelor din catedrala orașului Pisa.

Cum s'ar vedea Saturn depe una din cele mai apropiate stele ale lui.

Imbrăcămintea și educația

O educație nu poate fi completă dacă nu învață adevăratele principii în ce privește imbrăcămintea. Fără o asemenea învățătură, prea deseori lucrarea de educație este întârziată sau stricată. Alergarea după imbrăcămintă, supunerea față de modă, sunt adversari de temut și piedicele grozave ale profesoriilor.

Moda este o stăpână care domnește cu mână de fier. În foarte multe familii ea absoarbe puterea, timpul și atenția părinților și copiilor, spre a ține pas cu pretențiile ei. Cei bogați se străduiesc să se întrecă unul pe altul, conformându-se modei mereu schimbătoare. Clasele mijlocii și sărace se luptă să atingă ținta pusă de aceia pe cari îi socotesc mai sus de ei. Unde mijloacele sau posibilitățile sunt mărginite și ambiția de a părea din lumea mare este puternică, povara devine aproape de nesuportat.

La mulți n'are importanță faptul cum stă sau chiar cât de frumoasă ar fi o rochie; de îndată ce se schimbă moda, ea trebuie modificată sau dată deoparte. Toți din casă sunt condamnați la lucru fără de

sfârșit. Nu mai au timp pentru educarea copiilor, n'au timp pentru rugăciune sau studiul Bibliei, n'au timp să ajute celor mici, să cunoască pe Dumnezeu din lucrările Sale.

Iubirea de înfățișare fastuoasă aduce cu sine risipa și omoară în mulți tineri năzuința după o viață mai nobilă. În loc să caute să dobândească o educație din cea mai fragedă vârstă, caută o ocupație oarecare, ca să câștige bani pentru a putea să-i satisfacă patima modei. Această patimă a fost cauza căderii multor tineri.

În multe familii sunt prea multe pretenții față de posibilitățile de câștig. Tatăl, nefiind în stare să facă față cerințelor mamei și copiilor, este ispitit să devină necinstit, și iarăși, urmarea este rușine și mizerie.

Nici chiar ziua de închinare și serviciile divine nu sunt scutite de tirania modei. Mai mult oferă ocazie de a face paradă de puterea ei. Biserica este transformată în loc de promenadă, dându-se mai mult atenție modei decât predicii. Cei săraci, neputând face față cerințelor modei, rămân cu totul departe de

adunare. Ziua de odihnă este petrecută în trândăvie, și de către tineri adesea în tovărășii demoralizatoare....

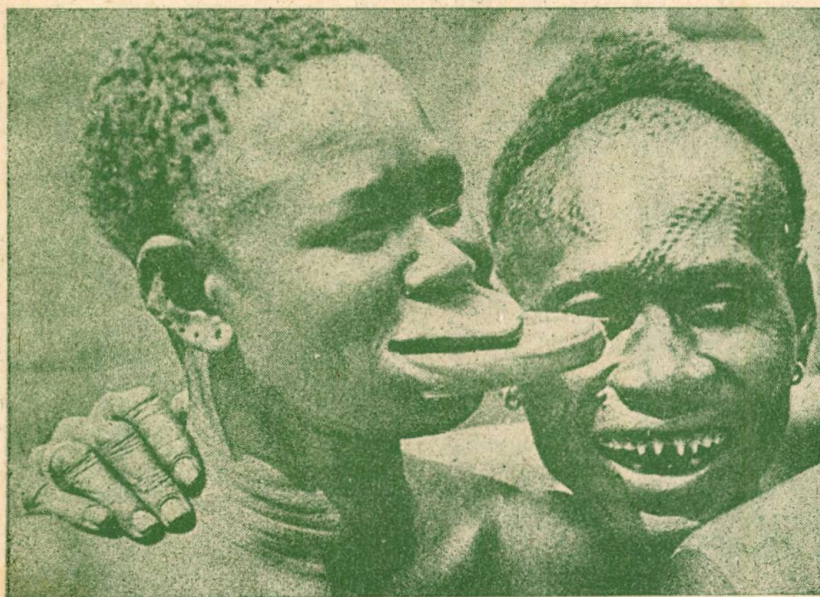
Pentru a înfrânge farmecul modei, adesea învățătorul nu poate găsi un mijloc mai bun decât contactul cu natura. Faceți ca școlarii să guste farmecul ce se poate găsi lângă un râu, un fluviu sau un lac; lăsați-i să urce munți, să vadă măreția apusului de soare, să exploreze comorile pădurilor și câmpiilor; faceți-i să cunoască plăcerea cultivării plantelor și florilor, și atunci importanța unei panglici sau a vreunei garnituri în plus se va cufunda în indiferență.

Îndrumați pe tineri să vadă că atât în imbrăcămintă, cât și în alimentație, simplitatea este indispensabilă dezvoltării cugetului. Arătați-le cât de mult este de învățat și de făcut în această privință; și cât de prețioase sunt zilele tinereții pentru pregătirea în vederea lucrării vieții lor. Ajutați-le să vadă ce comori sunt în Cuvântul lui Dumnezeu, în cartea naturii și în descrierea vieții oamenilor de seamă.

Îndreptați gândurile lor către cei cari suferă, cărora ei le pot aduce alinare. Ajutați-i să vadă că prin fiecare leu risipit pentru fastul exterior, cheltuietorul risipește mijloacele prin cari ar sătura pe cei flămânzi, ar îmbrăca pe cei goi și ar mângâia pe cei întristați.

Ei nu-și pot permite pierderea ocaziilor atât de mărețe ale vieții, pipernicirea minții lor, ruinarea sănătății lor și naufragiul fericirii lor unor dorinți cari nu se bazează nici pe rațiune, nici pe confort și nici pe frumusețe.

În același timp, tineretul ar trebui să fie îndrumat să înțeleagă învățăturile naturii: „Orice lucru El îl face frumos la vremea lui“. În imbrăcămintă precum și în toate

Una din victimele modei. Nemulțumită cu frumusețea ei naturală această Afrodită modernă caută să completeze în chipul acesta ceea ce natura (1), din fericire, a uitat.

celelalte lucruri avem privilegiul de a mări pe Creatorul nostru. El doarește ca veșmintele noastre să nu fie numai bine aranjate și sănătoase ci să fie și potrivite și să cadă bine.

Caracterul unei persoane este apreciat după felul îmbrăcămînții lui. Un gust rafinat, o minte culti-

vată, se va descoperi în alegerea unei îmbrăcămînți simple și potrivite. Când o onestă simplitate în îmbrăcăminte este unită cu o purtare modestă, acestea vor face mult în a înconjura pe o tânără cu acea atmosferă de sfântă rezervă, care va fi pentru ea un scut contra a mii de primejdii. E. G. White.

COMORI ASCUNSE

„Dragă Lelia, vrei să-ți citesc și celălalt capitol?” întrebă Viorica pe verișoara ei bolnavă. Ea venise tocmai din satul său natal s'o îngrijească.

„Mulțumesc, nu acum. Mă doare capul”, răspunse Lelia.

Viorica închise Biblia cu un sentiment de desamăgire, gândindu-se cât de potrivit ar fi pentru muribunda din fața ei să aibă plăcere de a asculta neconținut cetindu-i-se din Biblie! Lelia putea s'asculte cel puțin, dacă nu era în stare să citească singură. Viorica nu era mulțumită în inima ei dacă nu citea cel puțin două sau trei capitole în fiecare zi, și deosebit de acestea, încă vreo câțiva psalmi. De câte ori nu cetise ea Biblia dela început până la sfârșit! Și iată că Lelia, care mai avea poate numai puține zile de trăit, se simțea obosită chiar și acum când i se citea un capitol așa de mic! Ceva neobișnuit se petrece în inima ei, de sigur, gândea în sine Viorica, care nu fusese bolnavă niciodată în viața ei. E rău că nu prețuiește Cuvântul lui Dumnezeu....

„Lelia”, șopti ea încetșor, încercând să-și ascundă mâhnirea, „ar fi bine ca acum când îți este așa de rău, să cauți o mângâiere deosebită în Sfintele Scripturi”.

Ochii galeși ai Leliei se închiseră și se deschiseră ușor, și fixând

pe verișoara ei cu o privire blândă dar serioasă ea îi răspunse:

„Dar eu fac aceasta. Ele sunt sprijinul meu.... toată dimineața mi-am hrănit gândul cu unul din versetele ei”.

„Și care era acel verset? întrebă Viorica.

„Ochii mei îl vor vedea”.... începu Lelia rar de tot; dar Viorica o întrerupse brusc:

„Al eu știu acel verset pe de rost. Este în Iov, și urmează după cuvintele acestea: „Eu știu că Răscumpărătorul meu trăiește”. Versetul este așa: „Ochii mei îl vor vedea și nu ai altuia”.

„Ce înțelegi tu prin expresia: „Ochii mei îl vor vedea și nu ai altuia?”” întrebă Lelia.

„Nu m'am gândit niciodată la înțelesul acestor cuvinte”, zise Viorica. „Ai descoperit tu ceva deosebit în ele?”

„Ele au constituit pentru mine multă vreme o nedumerire”, răspunse bolnava cu glasul stins; „dar consultând și o Biblie germană, am găsit traducerea cu o mică deosebire. Apoi am căutat în propria mea Biblie, cercetând trimeterile, și am găsit acel cuvânt la fel ca în Biblia germană”.

„Nicodată n'am căutat la trimeri, cu toate că și Biblia mea are”, zise Viorica.

„Ba eu găsesc un mare ajutor în ele”, continuă Lelia.

Viorica rămase puțin pe gânduri. Ea avusese grijă să citească în fiecare zi, dar ca să observe, să asimileze cu inima ei aceea ce cetise, la asta nu se gândise niciodată. Cu cel mai umilit ton ea întrebă pe verișoara sa:

„Și care e acel cuvânt pe care l-ai găsit în traducerea germană?”

„Nu ai unui străin”, răspunse Lelia, și împreunând mâinile, repetă întreg pasajul cu care sufletul ei se hrănise în dimineața aceea: „Chiar de mi se va nimici pielea și nu voi mai avea carne, voi vedea totuși pe Dumnezeu; cu ochii mei îl voi vedea, și nu cu ai unui străin”. O, Viorica, dacă ai ști tu ce dulceată am găsit eu în acest verset azi dimineață, când dureri negrăite îmi sfășiau corpul! Eu sunt acum în valea umbrei morții, și în curând voi trece râul cel întunecat. Prevăd aceasta. Dar El va fi cu mine. El e Păstorul cel Bun și eu îl cunosc glasul. O, continuă Lelia din ce în ce mai insuflejită, eu voi privi pe Domnul Isus, Mântuitorul meu, Prietenul meu încercat, și „nu un străin”. Il voi vedea, pentru că L-am iubit fără să-L fi văzut”.

Lelia închise ochii și lacrimile ca niște boabe de mărgăritar se prăvăleau pe obraji-i palizi; vorbise prea mult, dar cuvintele ei n'au fost rostite în zadar.

„Lelia a scos o învățătură și o mângâiere mai mare dintr'un singur verset, aproape trei cuvinte, decât scot eu din toate”, se gândea în sine Viorica. „Eu doar am cetit în Scriptură, pe când ea a cercetat-o. Am fost întocmai ca o înnoțitoare neglijentă în niște ape pe fundul cărora se găsesc perle. Lelia s'a cufundat în adânc și și-a strâns o comoară pentru sine”. Din momentul acesta o puternică hotărâre se născu în inima ei. De acum avea să studieze altfel Biblia sa....

Prel. Lucreția Diaconescu.

Director: M. MANEA
Redactor: MIHAIL IONESCU
Redacția și Administrația, București 4, Str.
Mitrop. Ghenadie Petrescu, 116. Tel. 3-45-61.

AMICUL TINERIMII, revistă bimestrială.
Anul IV. No. 3/936. Abon. de un an lei 48,
un număr lei 8. Tip. și Edit. „C. E.” Bucu-
rești 4, Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu, 116.

Solul

Cu pasul rar, cu multă voie bună,
Pășești pe pragul trudnicei capele.
În seara asta doar vreo două stele
Scânteie 'n geam cu razele de lună.

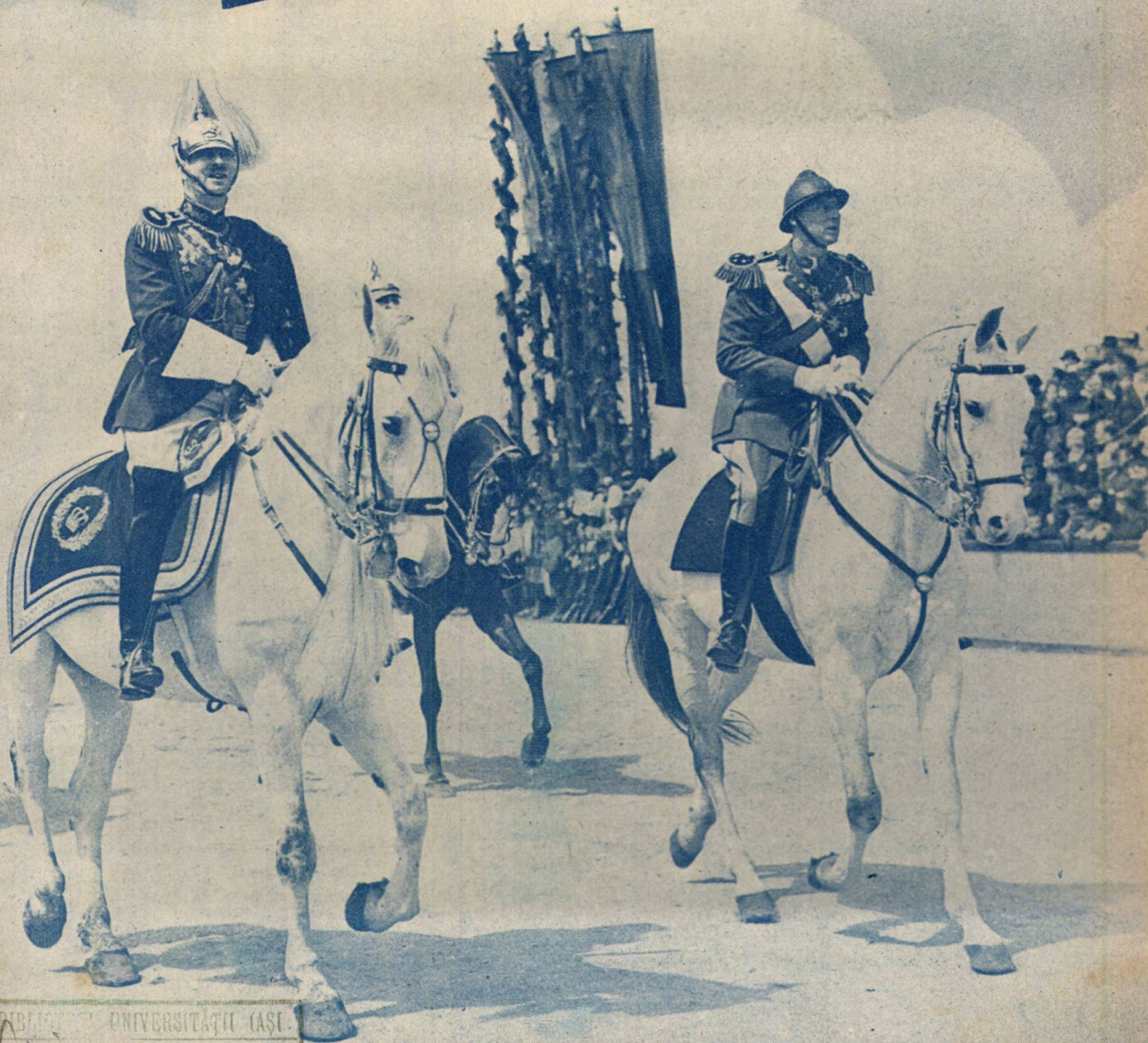
Deși plutești ca un zefir ce-adie,
Dar tot troznește pragul vechiu de lemn :
Îmi torni în candelii goale undelemn,
Și-apoi le-aprinzi cu alba ta făclie !

Apoi tu pleci cu fruntea ta senină.
Afară noaptea e mai grea acum,
Cu cât mai plin e templul de lumină.

Privesc uimit în urma ta mereu,
Iar vechiul templu, mic, de lângă drum,
E parcă templul sufletului meu !

N. Carpen.

Amicul Tinerimii

BIBLIOTECĂ UNIVERSITĂȚII (AȘI.)
6014 15 OCT. 1936

Panier de argint

Un cârmaci de corabie a fost întrebat odată dacă cunoaște toate stâncile din calea lui. „Nu“, a răspuns el, „nici nu este nevoie să le cunosc pe toate; este destul să știu care este locul de trecere“.

Locul de trecere, care duce la Dumnezeu, este Evanghelia lui Isus Hristos.

„Ce însemnează pocăința de care vorbești tot mereu?“, întreabă într-o zi un ofițer pe un soldat, care era un creștin serios.

„Domnule locotenent, pocăința însemnează atunci când Căpitanul divin dă comanda: „Stai! Stânga împrejur!“

„E greu să ajungi la cer“, zise cineva într-o zi tovarășului său de drum, vorbind despre mântuire.

„Nicidecum. Până la cer sunt numai trei pași“.

„Cum asta?“

„Foarte simplu: 1. Să ieși din ține însuți. 2. Să te duci la Isus. 3. Prin Isus să mergi la cer. Isus spune: „Eu sunt ușa“. Tot El ne adresează invitația de a veni la El. Trebuie deci să părăsești eul tău, să te unești cu Isus și să mergi la cer. Mântuirea este un lucru foarte simplu. Dumnezeu iubește și dă, iar păcătosul crede și primește“.

Ludovic al XII, care cu drept cuvânt a fost numit „Părintele poporului“, a avut în tinerețe sa multe neplăceri. Dușmani hotărâți se luptau să împiedice urcarea sa pe tron. Ajuns la domnie, nu fără mari greutăți, luă un registru pe care erau scrise numele mai multor persoane, și însemnă cu o cruce roșie pe ale celor mai înverșunate.

Aflând de lucrul acesta, dușmanii săi se crezură pierduți și se refugiară. Ludovic al XII-lea îi rechemă și le zise: „Am făcut o cruce roșie în dreptul numelor voastre, pentru a-mi aduce aminte de crucea lui Hristos și a mă inspira din exemplul Aceluia care, atârnat pe cruce, a strigat: „Tată, iartă-i, căci nu știu ce fac!“

Și nu este lucru de mirare că din momentul acestei oameni acestia au devenit prietenii și sprijinitorii cei mai devotați ai regelui. Nimeni nu se poate împotrivi puterii iertării.

Apa care cade picătură cu picătură, sfârșește prin a găuri piatra. Șoarecele, cu mici ronțăieli de dinți taie o funie. Cu mici lovituri de secrete prăvălești stejari mari....

Ca răspuns la elogiile pe cari i le aducea lumea pentru descoperirile sale științifice, Newton spunea: „Nu știu ce va gândi lumea despre lucrările mele. Cât mă privește, îmi pare că eu n'am fost decât un copil, care se juca pe marginea mării și care găsea când o cremene mai lucitoare, când un ac mai strălucitor, în timp ce marele Ocean al Adevărului se întindea înaintea mea de neînțeles“.

În căminul familiei, tinerii să respecte pe părinții lor; în afară de cămin pe toată lumea; în singurătate pe ei înșiși.

Împăratul Napoleon I întreabă odată pe o doamnă dela curtea sa: „Ce lipsește pentru a da oamenilor o bună creștere?“ „Mame“, răspunse doamna. Răspunsul îi plăcu împăratului. „Da, da, zise el, în această vorbă mică se cuprinde o înaltă școală de bună creștere. Aveți grijă, așa dar, să formați mame, care să știe a da o bună creștere copiilor lor“.

O conștiință fără Dumnezeu este un tribunal fără judecător. Lumina conștiinței nu e altceva decât scântelirea ideii de Dumnezeu în sufletul neamului omenesc. Stingeti pe Dumnezeu și se face noapte în om.

Director: M. MANEA

Redactor: MIHAIL IONESCU

Redacția și Administrația, București 4. Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu, 116. Tel. 3-45-61.

AMICUL TINERIMII, revistă bimestrială. Anul IV, No. 4/936. Abon. pe un an lei 48, un număr lei 8. Tip. și Edit. „C. E.“ București 4. Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu, 116.